MODA SĂPTĂMÂNII

1. Trenchcoat din covercoat de lână, croială modernă.
Lei 5.400





2. Demipalton „Ulster" din stofe păroase moderne, căptuşit cu stofă.
Lei 5.600



3. Palton din stofe moderne, guler de catifea căptuşit cu mătase.
Lei 8.900



4. Blană de lux, stofă neagră sau gris, guler de Vidră, căptuşeala de Opossum.
Lei 35.000

Sfaturi pentru îngrijirea frumuseții

UN FARAON. Trebue să ai curaj și răbdare. Domnița Vidra a fost nebună după Răzvan, fapt istoric. Franța a avut oameni iluștri ca Jean Richepin, care spunea mândru ce origine are. Și noi am avut un ministru F. și un medic chirurg S. de aceeaș origină. Acest lucru nu i-a împedicat să fie iluștri. Rețeta concretă, cremă sau alifie nu există, există o singură rețetă sufletească abstractă: Curaj, perseverență și răbdare. Vei ajunge. Alungă-ți gândurile negre. Invață cu curaj înainte și închide-te înlăuntru d-tale ca un melc în căsuța lui.

NICOLLETE. Pentru creșterea părului: 1 gr. Pilocarpină. 250 gr. Rhom bun și 20 gr. Extr. China fricțiune. *Pentru creșterea genelor:* 0.20 Pilocarpină 20 gr. Apă de roze și 10 gr. Ulei de recin cu o pensulă mică Nu e vătămător ochilor.

NELLY-NELL. Receta trimisă de mata, este pentru creșterea și întărirea părului. O rețetă pentru a menține multă vreme ondulația părului. In fiecare seară veți face ondulații ușoare la frunte și tâmple cu mâna fricționând părul cu: Radix Saponaria, Lemn de Panama câte 50 gr. fierte bine la 250 gr. apă de ploaie. După filtrare veți adăuga în soluție 1 gr. gumă arabică în pulvis. Apoi veți dormi cu un filet toată noaptea. La 2 seri odată veți repeta.

O VIITOARE MAMĂ. 2 cărți bune pentru creșterea și îngrijirea copilului sunt de dr. Slobozeanu una, și de dr. Ettingher a doua. Le găsiți la orice librărie.

ADELINA PATY: Pentru coșuri: Resorcină 1 gr., Zn oxid 5 gr., Vaselină Lanolină a 15 gr. Hg pp. alb 2 gr., Ichtiol 1 gr., Pentru pori dilatați: Acet aromat 100 gr. Glicerină 20 gr. Ac. salicilic 1 gr.

TOTO. Pentru creșterea părului: T-ra Cantaride 5 gr., Extr. fl. China 20 gr., Pilocarpină 1 gr. Clhoral hidrat 5 gr. Oleu ricin 20 gr. Spirt de Lavandula 100 gr. fricțiune.

NELLY. Feculentele sunt făinoasele, adică: Macaroanele, găluștele, efcalele, tăețeii, fasolea, castanele, alunele etc. **Pentru păr blond.** Crocus 1 gr. Apă oxigenată 100 gr. Alcool de lavandula 100 gr. Sau: Pulbere Rhei 50 gr. fiartă în 500 gr. apă și filtrată. Se utilizează ca fricțiune.

PAULA ȘTEFĂNESCU. Pentru albit tenul: Hidrochinonă 1 gr. Ulei de vaselină 25 gr. Ceară 7 gr. Spermancet 10 gr. Glicerină 7 gr. Apă de roze 10 gr. Zeamă de lămâie 10 gr. Perhidrol 5 picături.

O FETIȚĂ NECĂJITA. Pentru puncte negre: Ac. salicilic 1 gr. Menthol 0,50. Na sulfuric 5 gr. Alcool 100 gr. Glicerină 20 gr.

P. S. BÂRLAD. Pentru pistrui: Camfor 2 gr. Hidrochinonă 1 gr. Lanolină, Vaselină a 20 gr. Apă de roze 20 gr. **Pentru albit tenul:** apă de roze 25 gr. Glicerină 30 gr. Apă oxigenată 15 gr..

BLANCHE COLOMBE. Pentru coșurile fetiței dv. de 12 ani recomand: drojdie de bere cât o alună zilnic diminețile cu puțină apă sau sifon. Mai recomand următoarea recetă: Resorcină 2 gr. Sulf. pp. 1 gr. Alcool de 90 grade 100 gr. Glicerină 20 gr. Apă de roze 50 gr. în fiecare seară va șterge obrazul cu vată.

A. DE CARDOVILLE. Pentru pistrui. Camfor 2 gr. Hidrochinonă 1 gr. Lanolină Vaselină a 20 gr. Apă de roze 20 gr. **Pentru slăbit** nu beți lămâie cu oțet. E dăunător. Suprimați orice dulciuri și feculente sau făinișuri. Suprimați pâinea. Mâncați pesmeți de Karlsbad. O zi pe săptămână beți numai ceaiuri. Faceți o cură de struguri.

LILLY ROTH. Sunt 4 institute de frumusețe în Capitală bune toate. Alegeți care vreți. Luna viitoare ne vom vedea.

DOLORES VERMON. Receta cu alcool trimisă e mai bună pentru tenul dv. gras. Receta cu Ulei de ricin ce întrebați este eficace pentru îndesirea genelor.

SIGHIȘOARA. Sunt mulțumită că v'am fost de folos. **Pentru slăbit:** Faceți băi fierbinți cu 100 gr amoniac și 50 gr. Na carbonic de fiecare bae. Nu mâncați dulciuri și făinișuri. Beți ceaiuri cu lămâie multă. Vă trebue masagii la burtă. Gimnastică specială. O zi, pe săptămână, beți numai ceaiuri. Luați vin de Malaga să nu vă anemiați cu regimul.

De ce am pus bir pe celibat

de BENITO MUSSOLINI

ITALIA fascistă luptă împotriva limitării naşterilor.

Familia fără copii, constitue unul dintre cele mai triste episoade ale vieţii omeneşti.

Orice femee normală, simte dorinţa unui copil şi ea trebue să aibă atâţia, câţi e în stare să crească. Dorinţa ei arzătoare, împreună cu dragostea maternă, această singură calitate universală trebueşte îndeplinită cu elan şi bunătate fără să i se rănească amorul propriu şi fără ca să se prejudicieze interesele naţiunii din care face parte.

Fetele nemăritate, cu dorul după copii, mereu în aşteptare şi mereu fără speranţe, sunt femei triste. Totdeauna gata să se căsătorească, ele aşteaptă cu încordare ca atitudinea condamnabilă a becherilor să se schimbe. Aşteaptă ziua fericită când vreun celibatar îşi dă în sfârşit seama de datoria pe care o are şi se hotărăşte să poarte împreună cu dânsa răspunderea unei familii.

In Italia, noi am făcut totul ce a fost cu putinţă, ca să înmulţim instituţiunile destinate maternităţii şi îngrijirii pruncilor.

Problema mortalităţii copiilor, ne-a apărut foarte serioasă şi mai ales în sudul Italiei. Guvernul fascist a păşit cu voinţă fermă ca să soluţioneze problemele maternităţii, de creştere şi mortalitate a copiilor. A înmulţit şi răspândit asistenţa medicală şi a creat condiţiunile higienice necesare. Banii pe cari îi strângem de pe urma birului impus celibatarilor, — frumuşica sumă de 50 milioane lire anual — sunt întrebuinţaţi în aceste scopuri. Sunt bine cheltuiţi şi ne dau cele mai satisfăcătoare rezultate.

Femeia lăuză, reprezintă în Italia una dintre primele griji ale statului. O datorie, care cere atenţiunea cea mai mare din partea conducătorilor naţiunii.

Şi în afară de măsurile generale de stat, care se găsesc în vigoare am instalat şi un birou separat, menit să se ocupe cu cazurile excepţionale. Acelea care nu intră în cursul obişnuit al maternităţii şi puericulturii.

Prefecţii judeţelor din întreaga Italie, au primit ordine ca să mă informeze personal, asupra familiilor cu progenituri numeroase, asupra situaţiei lor economice şi asupra condiţiilor în care trăesc. Dacă aceste familii trăesc în mizerie, căutăm să le dăm sprijinul financiar necesar, ca să le scoatem din criză. Oficialităţile statului din întregul regat, se grăbesc să ajute pe cei nevoiaşi, sau să aline durerile celor în suferinţă, de îndată ce descoperă cazuri reale şi merituoase.

Motivul principal pe care, în general, îl dau acei ce limitează numărul copiilor, e de ordin economic.

Chestiunea naşterilor, trebue însă să atârne de economia naţională? Şi eu mă aşez în rândul acelora cari susţin revendicările muncitorimii....

Claselor muncitoare nu li se poate îngrădi nici unul dintre avantajele pe care le-au câştigat. Este dreptul lor de a obţinea şi al comunităţii ca să insiste de a li se da locuinţe sănătoase prevăzute cu toate realizările de confort, în care familia muncitorului să trăiască şi să se mulţumiască în tihnă. Trebue să-şi aibe timpul de recreaţie şi să i se pună la dispoziţie distracţiile pe care statul e în stare să i le procure.

Mijloacele de educaţie pentru copiii săi să fie la aceeaş înălţime. Asistenţa medicală să-i fie la îndemână, aşa fel, încât copiii să fie totdeauna sănătoşi şi să crească oameni robuşti.

In asemenea condiţiuni, muncitorul modern îşi poate înmulţi familia. Iar dacă lucrătorul, acum 50 sau 100 de ani, a fost totuş în stare să-şi creeze familia, în condiţiunile de viaţă care astăzi ne-ar părea imposibile, cât de ademenitoare se prezintă îmbunătăţirile de astăzi!

A trecut aproape un secol de când Malthus a emis teoria sa, anume că populaţia creşte mult mai repede decât mijloacele de subsistenţă. Cu toate acestea, iată că ne găsim în faţa unui fenomen absolut invers. Traiul bun al naţiunilor se evidenţiază enorm din zece în zece ani.

E un fapt precis că mijloacele de subsistenţă cresc mult mai repede decât populaţia, aşa că în orice ţară se găsesc mijloace de trai mai multe şi mai bune decât au fost acum zece, douăzeci sau cincizeci de ani în urmă. Ştim că oamenii agonisesc mai mult şi trăesc mai bine decât în orice altă epocă din istoria lumii.

Chemarea maternităţii bate în pieptul fiecărei femei. Bărbatul sau femeea, care cu bună ştiinţă adoptă mijloace de sugrumare a continuităţii rasei, violează un patrimoniu nepreţuit, un dar dumnezeesc una dintre cele mai divine funcţiuni; înjoseşte frumuseţea şi romanţa, cu care natura a îmbrăcat procrearea noastră şi comite un neertat păcat împotriva patriei.

Racul magnetic

In afară de cele cinci simţuri fundamentale, vieţuitoarele mai posedă încă în general un simţ special al echilibrului, care le permite să se orienteze în spaţiu şi să deosebească, prin senzaţii corespunzătoare, poziţia verticală de cea orizontală şi oblică. Organul care regulează aceste senzaţii particulare de echilibru şi orientare, este constituit în general dintr'un corp greu, care se poate deplasa mai mult sau mai puţin liber în interiorul unor cavităţi sau vase din organism, indicând direcţia verticală prin apăsarea lui asupra extremităţilor unor nervi speciali asemănători unor fire de păr.

La fiinţele superioare acest organ îşi are sediul în urechea internă, fiind localizat în tuburile întortochiate denumite „labirintul urechei". Dacă se taie unui porumbel aceste tuburi, pasărea pierde complect simţul echilibrului şi orientărei în sbor. Pe de altă parte, la racii din râuri, organul echilibrului este cu totul special, mănunchiul de nervi corespunzători constituind un soi de ridicătură, aşezată în jurul a două gropiţe din partea anterioară a corpului. Corpul greu mobil ce umple aceste gropi nu face parte din organism ci trebue să şi-l procure din afară însuş racul, care strânge de obicei nisipul din râuri, în acest scop. Când îi năpârleşte pielea, racul pierde aceste corpuri şi cu ele şi simţul echilibrului, pe care şi-l restabileşte apoi, umplând din nou gropiţele cu corpuşoare din afară. Un naturalist care a urmărit mai de aproape acest fenomen la raci, a luat un asemenea exemplar şi introducându-l într'un aquarium, în scop de experienţe, i-a furnizat în epoca năpârlirei, numai pilitură de fier, pe care racul bineînţeles a utilizat-o pentru a-şi umple gropile din organul echilibrului. Aplicând în urmă, deasupra corpului racului în diverse poziţiuni un magnet care avea astfel proprietatea de a grupa, pe rând, părticelele metalice după diferitele secţiuni ale fluxului magnetic, s'a constatat că racul îşi schimbă mereu poziţia corpului, după aceea a magnetului, aşezându-se când pe burtă, când pe spate, când lateral, când în cap, în coadă, etc.

Această ciudăţenie se explică prin faptul că orientând diferit liniile formate de grăuncioarele de fier în organul echilibrului, se deviază în mod corespunzător şi simţul echilibrului animalului, care-şi va schimba astfel mereu poziţia de aşezare.

Păpuşi, Păpuşi, Păpuşele!



Trăim zile de mari succese feminine pe tărâmul civilo-politic. Ţara noastră, feministele noastre înşişi şi-au înscris mari victorii în toamna aceasta. Vor vota, vom vota...

Prilej de bucurie (?!) pentru multe!

Tocmai azi citeam într'o gazetă streină, că partidul laburist englez (azi la putere) şi-a ales ca preşedinte anual al comitetului său executiv, o femee: pe miss Susan Lawrence.







Foarte frumos! Ciudat însă, că în acelaşi timp se mai produce o nouă şi mare perturbare în lumea feminină: a revenit rochia lungă, a revenit atitudinea, în mers şi gest a femeii adevărate. Femeia se demasculinizează. Reprobabila tendinţă de după războiu e pe sfârşite. Chiar dimineaţa, chiar pentru practicarea sporturilor, femeea îşi vrea o apariţie exterioară mai feminină.

Iar saloanele elegantelor se umplu iarăşi de păpuşi, (oare nu sunt ele simbolul copilului, dorit de cele mai dese ori, dar pe care nu şi-l poate permite orice menaj azi, devenit un adevărat lux...).

Păpuşile...

Prima bucurie a orcărei fetiţe. Azi toate femeile le vor. Nu pentru că sunt păpuşi, ci fiindcă înveselesc orice odăiţă, orice salon, orice studio de lucru.



Făcuţe din tot felul de materiale: dela cele mai eftine, până la cele mai scumpe. Chipurile lor traduc toată gama expresiilor şi senzaţiilor umane: grotescul, comicul, tragicul, prozaicul, pathosul... Fabricate din lemn, din mătăsuri, din ceară, din porţelan, chiar.



Create şi lucrate de adevăraţi artişti nu arare ori reprezintă adevărate individualităţi, când nu reproduc trăsăturile vreunui personaj de seamă: de la politicianul Briand, MacDonald sau Mussolini, până la dansatoarea Y sau starul de cinema X. Animalele, în special cele mai apropiate casei ca pisicile şi câinii, îşi află şi ele loc în această galerie de păpuşi moderne.







Intr'o cameră artistică, de intelectuală, am văzut nu de mult, de-asupra divanului înălţat pe un fel de estradă scundă, o imensă pisică, din catifea neagră, plată, ţinând loc de covor aproape.

Câţiva fluturi de aur, aruncaţi parcă la voia întâmplării, pe catifea, dădeau o stranie şi aparte fosforescenţă colţului acela de cameră. Pe divan, însăş, o familie întreagă de pisici, mari şi mici, din catifea neagră, gris-fumée şi gris-alb.

Divanul era aşternut cu un splendid covor roşu.

Ceainicul şi aparatul telefonului dispăreau sub coama miţoasă, alb şi negru, a doi „pechinois" destul de groteşti.

Colette, marea scriitoare franceză şi marea iubitoare de animale vii, ar fi strâmbat evident din nas. Vă asigur însă, că era destul de originală camera, de care vă vorbesc mai sus.

La păpuşi se admite orice mod. De la aceia a troglodiţilor începând chiar, până la extrem de rafinata modă feminină de azi.

Cu puţină răbdare şi multă fantezie putem să ne înviorăm chiar şi cea mai modestă cameră sau mai lipsită de lumină, azi, când apartamentele însorite costă atât de scump. Ce vast câmp de alegere, ni-se oferă aci. Dacă cumva suntem predispuşi mai mult spre humor decât spre romantism, n'avem decât să ne facem păpuşi amintind cât mai bine linia caricaturii.

Iar dacă înclinăm spre figurile geometrice ale stilului modern, n'avem decât să-l transpunem şi pe el în vre-o lineară şi grotescă păpuşe ultra-modernă.

Orcare ar fi stilul acestor noi podoabe ale casei noastre, scopul va fi atins, de îndată ce colţul unui divan, acel al unui pat, sau chiar acel al mesii noastre de lucru, va avea drept fetiş acest microcosm sui generis al vieţii umane sau animale.

Şi doar podoaba, nuanţa, înseamnă atât de mult în uniformul şi banalizatul nostru trai cotidian!

ASSUNTA

Războí civilizat, cu gaze

Toată lumea este de acord că viitorul războiu, dacă se va mai produce încă unul, va fi un războiu al gazelor.

Asupra oroarei nemărginite a unui asemenea războiu nu-și poate face o imagine justă nici cea mai exaltată și mai diabolică fantazie.

Cu o viteză vertiginoasă, națiuni întregi vor putea fi suprimate în câteva clipe așa încât, în lipsă de... combatanți, pacea va apare dela sine!

Totuș, chiar războiul cu gaze ar putea deveni mai puțin înspăimântător, dacă după propunerea unui savant german, națiunile ar conveni ca în locul gazelor distrugătoare de vieți omenești, să se utilizeze numai un gaz, care ar avea cel mult un efect narcotizant, cum este de exemplu cloroformul.

Asemenea gaze — care există de altfel — ar permite beligeranților să adoarmă armata inamică, dezarmând-o și luând-o apoi prizonieră așa cum ai vâri într'un sac un roi de albine afumat.

In acelaș mod relativ mai „uman" ar putea fi ocupate orașe întregi, impregnând aerul înconjurător cu gazul adormitor, într'o proporție de vreo 1 la sută, ceeace ar fi suficient ca să se facă ineficace orice mască contra gazelor.

Națiunea astfel „adormită", va răspunde desigur numai cu „da" la toate condițiile impuse de învingător și iată războiul gata terminat cât ai clipi din ochi și fără cea mai ușoară vărsare de sânge.

Dacă vrem să fim și mai „gentlemeni", am putea introduce în gazul adormitor anumite substanțe parfumate ce ace ar contribui ca somnul învinșilor să fie și mai plăcut și mai idilic.

O altă soluție amuzantă, în acelaș sens, a războiului, ar fi poate războiul prin „gazul râsului". Lumea s'ar tăvăli în hohote de râs și în mijlocul acestei ilarități generale s'ar încheia pacea.



DIN PLĂCERILE PESCUITULUI

Pământul se învârtește din ce in ce mai incet

Astronomii observatorului din Cambridge, au descoperit, grație unei serii de măsurători extrem de precise, că fiecare zi, socotită dela o amiază la următoarea, are o durată mai lungă decât ziua precedentă. Rezultă deci că viteza de rotație a pământului în jurul axei lui, descrește mereu. Cauza acestei încetiniri în mișcarea pământului este atribuită fluxului și refluxului, care punând în mișcare mase considerabile, stânjenește într'o anumită măsură mișcarea proprie a pământului.

După cum rezultă din măsurările astronomilor americani durata zilei ar crește în fiecare zi cu o miime de secundă. Desigur, creșterea pare neînsemnată și totuș cu timpul poate ajunge să oprească pământul din mișcarea lui.

Dar aceasta ar putea avea loc abia după... opt miliarde de ani. Așa încât, locuitorii pământului pot fi deocamdată liniștiți.



Dolly Davis și regulele circulației

DOLLY DAVIS își conduce singură mașina pe străzile Parisului. Este meșteră în a lua virajurile cele mai grele și în a se descurca din situațiunile cele mai periculoase. Totuș i se întâmplă adeseori, ca tuturor automobiliștilor de altfel, să calce regulele circulației. Agenții urlă, se înfurie, fac spume la gură, scot carnetul pentru a-i dresa proces verbal. Dar Dolly Davis păstrându-și sângele rece surâde. Cu cea mai inocentă dintre voci, ea spune agentului:

— „Dar domnule agent, v'ați gândit oare, că este primul meu proces verbal? Eu, care sunt atât de ascultătoare, care observ toate regulele circulației (este cu adevărat dezolant!). Mă voi îmbolnăvi, cu siguranță. Sunt atât de sensibilă!"

Și Dolly surâde, surâde mereu. Agentul nu mai poate rezista și murmură:

— „Treceți, treceți, dar promiteți-mi că nu se va mai întâmpla nici odată.

Și Dolly pleacă purtând mai departe pe buze irezistibilul ei surâs.

REZON!

— Ce faci aici?
— Trimit invitații la nunta mea de aur?
— Păi, nici nu ești însurat?
— Dar mă însor acum cu fata unui milionar.

PLASAMENT BUN

— „Iată un ban *bine plasat!*" strigă duelistul, simțind glonțul ce-l primise în piept, lovindu-se de o monedă de argint așezată în buzunarul vestei sale.

REALITATEA
ilustrată



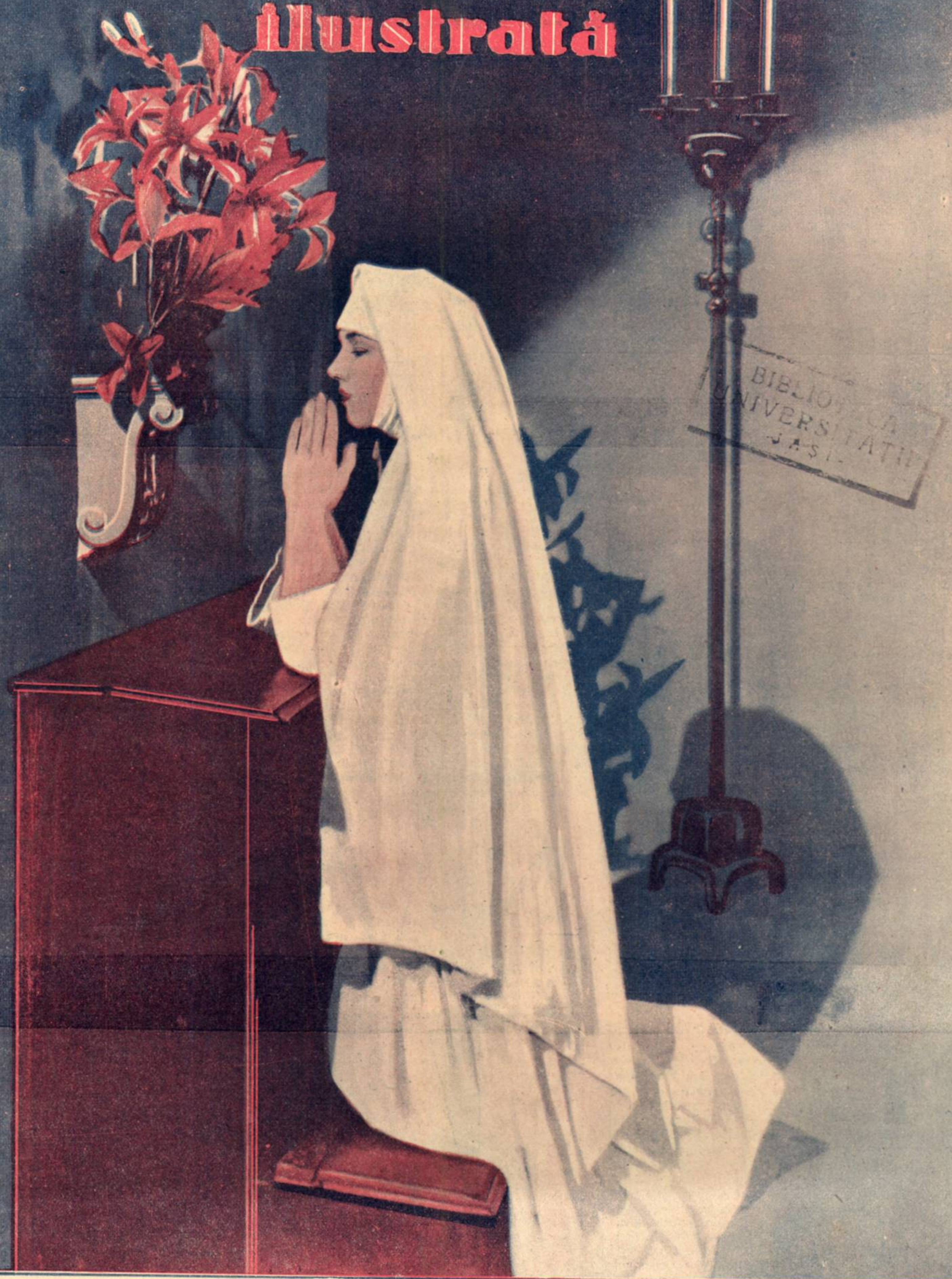
Dita Parlo

cunoscuta artistă de cinema, care va vizita zilele acestea, Capitala.

Atelierele „Adeverul", S. A.

ANUL III. — No. 46. — 9 NOEMBRIE 1929. 32 PAGINI APARE SÂMBĂTA

REALITATEA ilustrată



De ziua morților

Gânduri pioase pentru cei cari au părăsit „Valea Plângerii"

REALITĂŢILE VIEŢII

Concurs de tăcere. — Socoteala unei soţii conştiincioase. — Părinţi fericiţi. — Cinci pahare cu lapte. — O închisoare vândută la licitaţie din lipsă de clienţi. — Un hoţ ingenios. — Defilarea animalelor. — Măgarii.



AM povestit dăunăzi tot în coloanele acestei reviste — despre un rămăşag, care avea ca obiect facultatea de tăcere a femeilor. Acest rămăşag care punea la ambiţie câteva cucoane, întrunite în salonul unui lord englez, avea un caracter mai mult intim. Dar iată că după atâtea şi atâtea concursuri de frumuseţe, de graţie, de dans, după atâtea recorduri sportive, din toate domeniile, ne vine vestea unui concurs oficial de tăcere — numai pentru femei — organizat în statul Termessee şi anume în oraşul Memphis.

O fată de cincisprezece ani, Evelyn Walker, s'a declarat gata să tacă douăzeci şi patru de ore în şir — de aci a pornit ideia concursului de tăcere, care va fi desigur frenetic aplaudat de toţi ginerii înzestraţi cu soacre guralive şi cicălitoare şi de toţi bărbaţii însuraţi cu neveste bune de gură.

★



Edrept că mai există alt mijloc de a-ţi transmite gândurile — nu facem aluzie la telepatie — decât prin viu grai: scrisul. Şi câte odată o scrisoare poate fi mult mai supărătoare, decât cuvântul rostit. Verba volant, scripta manent zice latinul. Mai eloquente însă decât cuvintele, fie ele spuse sau scrise, sunt cifrele.

Ce părere aveţi de pildă de acea soţie americană — oh, soţiile americane! — care după treizeci de ani de căsnicie, trimise bărbatului său o socoteală, cel puţin originală.

Doamna şi-a notat, cu conştiinciozitate, în cursul celor trei decenii, petrecute alături de soţul ei, toate îndeletnicirile gospodăreşti, prezentând acum tovarăşului de viaţă, următorul cont:

A preparat în acest răstimp — cel puţin aşa afirmă dânsa — 235.425 mese, a copt 33.190 cozonaci şi torturi şi de 5.930 ori prăjituri mai mici. A făcut dulceţuri şi compoturi din 15.000 kgr. fructe şi a irosit 36.450 ore, îngrijind de curăţenia şi de buna rânduială a casei.

Pentru această muncă, afirmă cuconiţa, n'a primit vreodată un cent răsplată şi acum crede că a venit timpul răfuelii. Socoteala foarte amănunţită, reprezintă un total de aproape 20 milioane. Dar doamna e generoasă. Binevoeşte să pună la socoteală, că în acest răstimp, de 30 ani, a căpătat casă, masă şi îmbrăcăminte gratuită.

Totuş, scăzând contravaloarea acestor beneficii i se mai cuvine încă suma de trei milioane lei, a cărei plată urgentă o cere în scris, soţului.

Ce anume a îndemnat pe conştiincioasa soţie să prezinte soţului această socoteală destul de sărată? Vrea să divorţeze de bărbatul ei şi se declară gata să renunţe la plângere, dacă domnul îi înmânează prompt suma cerută.

★



NOROC că soţii n'au avut copii.... Cu cât ar fi evaluat doamna neplăcerile sarcinei, durerile facerii şi apoi îngrijirea şi educarea copilului? Hotărît lucru, soţul în acest caz, ar fi trebuit să dea faliment, chiar dacă nu era în situaţia — cam rară — a pescarului Luchetti din Girolato (insula Corsica), tată a cincisprezece copii, care se aştepta din zi în zi să devină părinte al încă unei odrasle, în plus. Spre marea surprindere a tuturora, d-na Luchetti, a dat însă naştere, nu la un prunc — ci la patru odată, cari se bucură cu toţii, ca şi mama, de o perfectă sănătate. Cum părinţii nu sunt bătrâni, e probabil că vor merge cel puţin la două duzini.



DE unde îşi va procura mama îndeajuns lapte, pentru acest cuartet flămând — iată o întrebare, care fireşte trebue să preocupe pe nevasta pescarului. Grija hranei copiilor mai mari o are desigur d. Luchetti, care cu ajutorul năvodului său, e în stare să-şi sature progenitura dela o anumită vârstă în sus. Căci în genere omul e un animal omnivor, iar cazul tânărului canadian Emile Brazeau, este un caz cu totul particular.

Dela data naşterii sale şi până la deces, survenit la vârsta de 22 ani, în urma unei răceli, acest tânăr nu s'a hrănit decât cu lapte. Dela vârsta de cinci ani, bea zilnic cinci pahare cu lapte, în care era topit ½ kgr. zahăr. De nenumărate ori s'a făcut încercarea de a varia acest menu insipid — dar în zadar.

Stomacul lui Brazeau refuza orice altă hrană. Tânărul era o enigmă, pentru facultatea medicală din Montreal şi din Boston, unde fusese examinat, cu atât mai mult, cu cât raţia lui zilnică de lapte, se simţia foarte bine şi avea o greutate perfect normală.

★



DE altfel, tot ce deviază câtuş de puţin dela norma noastră obişnuită, ni se pare o enigmă. Iar normele vieţii diferă, după gradul de latitudine şi longitudine, în care e situată o ţară, sau un oraş. V'aţi putea închipui, de pildă, ca la noi, în ţară, o închisoare să stea fără deţinuţi, timp de doi ani de zile? ca apoi această închisoare să fie scoasă la licitaţie, pentru ca din banii obţinuţi la vânzare să se construiască o stradă, deoarece dările, — plătite de locuitori, sunt prea minime pentru a acoperi aceste cheltueli edilitare. Ceva mai mult, clădirea nu găsi amatori, deşi la licitaţia — instituită în Burskville (Illinois), — se înfiinţaseră toţi locuitorii orăşelului. In cele din urmă se prezintă un cetăţean, care se declară gata să cumpere casa închisorii, în schimbul sumei de o sută dolari. Clădirea i-a fost adjudecată pentru acest preţ, iar cumpărătorul o va utiliza drept grajd.

★



NU numai la noi în ţară, dar nici la Berlin — sau chiar acolo în vâltoarea metropolei mai puţin încă — o închisoare n'ar sta goală o zi necum doi ani. Făcătorii de rele au grijă să umple temniţele, şi de frica poliţiei recurg la trucuri, care de care mai ingenioase. Aşa de pildă: Un rău făcător din Berlin plănuia o spargere, la locuinţa unui cetăţean. Fiind începător şi nedispunând de sculele necesare, individul în chestie a avut îndrăneala ideie să ceară concursul pompierilor, ca să pătrundă în casă. Spărgătorul s'a prezentat la un post de pompieri şi a cerut să i se deschidă locuinţa, deoarece şi-a pierdut cheia. El a mai adăugat că a simţit miros de gaz, la uşa locuinţei.

Comandantul i-a dat deci câţiva pompieri cari i-au şi descuiat casa. După ce s'a constatat că nu există miros de gaz în locuinţă, spărgătorul s'o pus pe muncă, a strâns tot ce era mai de preţ şi a părăsit casa, nesupărat de nimeni.

★



LA Berlin, nu la Bucureşti, o închisoare n'ar risca deci să stea goală, sau să fie prefăcută în grajd, ca la Burksville.

Şi deoarece locuitorii acelui orăşel nu ştiu ce e o faptă rea, desigur că sunt buni şi blânzi din fire, că îndrăgesc toate făpturile lui Dumnezeu, oamenii ca şi animalele, şi că în consecinţă grajdul cetăţeanului illionez va fi un grajd model.

Dragostea pentru animale nu este însă universal răspândită şi pentru a ajunge la acest scop, liga amicilor animalelor din Polonia, plănueşte o demonstraţie cu totul nouă, pentru ziua de 10 Noembrie.

In acea zi vor defila pe stradele Varşoviei, în ritmul muzicei, câini, pisici, cai şi alte dobitoace, păsările vor lua parte la această originală paradă, în automobile speciale, prevăzute cu inscripţii, pentru protecţia animalelor. In convoi vor figura apoi stăpânii animalelor şi tineretul şcolar. Câini şi pisici dresate vor colecta obolul trecătorilor. Intregul cortegiu va fi filmat, iar la urmă, posesorii celor mai frumoase şi mai bine îngrijite animale, vor primi diplome.

★



PENTRUCĂ veni vorba de dobitoace: se ştie că Englezii sunt pasionaţi amatori de animale şi în special expoziţiile de animale se bucură de o afluenţă mare. De acest fapt s'a folosit un mucalit, pentru a anunţa, într'o mică foaie locală din Hammersmith — o suburbie a Londrei — inaugurarea celei mai mari expoziţii de măgari a veacului. Intrarea liberă, dobitoacele expuse nefiind însă de vânzare.

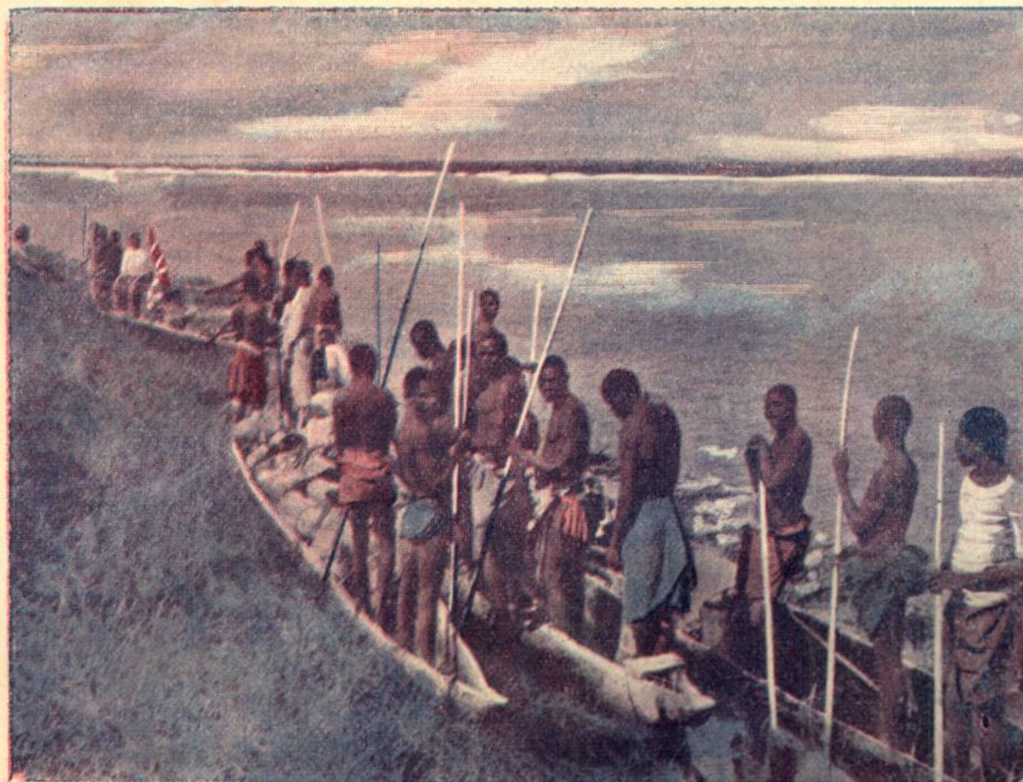
In ziua anunţată, imensa rotondă a expoziţiei era plină de lume — dar nicăeri nu se putea zări vre-un urechilă.

Abia după o jumătate oră vizitatorii îşi deteră seama că ei înşuşi fuseseră măgarii....

DUDUIA GRĂDINĂRIŢA

CONGO paradisul canibalilor

MAI EXISTA canibali ? Desigur!! Şi nu numai în fantazia gazetarilor. Cel puţin recentul proces al ţiganilor canibali din Kaschau (Cehoslovacia), a fost un exemplu viu pentru Europa,



Negrii, pornind la pescuit pe fluviul Congo.

cu toate că instrumentarea cazului a dovedit teoreticeşte, că n'a fost vorba decât de crime ordinare. De-altfel, codurile penale ale tuturor statelor europene, nu prevăd nici o pedeapsă pentru „canibalism".

In Africa centrală însă, canibalismul n'a încetat să fie o „pasiune" a locuitorilor, — cuvântul *pasiune* sună cam ne la locul lui, — şi totuş Congo-ul belgian este bântuit de această plagă, cu toate că s'a crezut că administraţia colonială belgiană, precum şi misionarii au isbutit să înfrâneze acest rău.

Dar această plagă bântuie şi în statele învecinate, în Africa ecuatorială franceză, în Anglia, Africa Portugheză, şi chiar într'o bună parte a Rhodesiei engleze. In general, se cunoaşte, sub numele de Congo, un fluviu şi colonia belgiană. Dar Congo-ul este de fapt întregul platou care cuprinde ţările înşirate mai sus.

Regele Leopold al II al Belgiei, era proprietar al acestui întins teritoriu, care după moartea sa, reveni statului belgian. Dar la punerea în posesie, statele europene interesate în ţinuturile limitrofe făcură opoziţie, astfel că proprietatea statului belgian fu redusă la trei cincimi. Dar odată cu tratatul de pace dela Versailles s'a ajuns la un acord, după care statul belgian era pus din nou în deplinătatea proprietăţii sale central africane, celelalte state învingătoare anexându-şi coloniile germane, ca despăgubiri de războiu. Astfel, harta Africei a suferit mari modificări după răsboiul mondial.

Congo nu este locul idilic pentru o vacanţă de vară sau pentru o excursiune. Ziua domneşte o căldură insuportabilă în timp ce noaptea temperatura se apropie de multe ori de îngheţ. Ploile cad foarte neregulat, iar în locurile unde ploile abundă, este o vegetaţie extraordinară de palmieri şi arbori de cauciuc. Pe malurile râurilor cresc arbori de pâine. Pădurile seculare, sunt absolut necercetate iar fluviile care traversează ţinutul, au fondat industria pescuitului, care la drept vorbind, nu cam este o meserie prea productivă. Se găsesc acolo mari zăcăminte de aramă şi zinc, în Katanga, mine de aur bogate în provincia Uelle şi o industrie înfloritoare pentru extragerea diamantelor, dealungul râului Tschikapa.

De fapt Congo-ul belgian este o colonie comercială care produce fildeş în cantităţi foarte mari, şi în special cauciuc, care este considerat mai bun ca acel din Brazilia.

Culturaliceşte însă, această provincie poate fi clasată în ultimul grad. Populaţia Congo-ului este mizeră din toate punctele de vedere, şi e compusă în majoritate din negri sudanezi. Totodată există acolo o populaţie băştinaşă de pitici, ale căror trăsături şi culoare a pielei, se apropie foarte mult de cea europeană, astfel că se fac cercetări spre a se stabili dacă nu cumva vreo ramură indo-arabă ar fi emigrat pe vremuri în aceste ţinuturi, degenerând apoi cu timpul.

Triburile care locuiesc în marginile pădurilor virgine, se dedau la canibalism din cauza mizeriei şi a hranei insuficiente. O expediţie cinematografică americană a fotografiat acolo ţinutul şi obiceiurile băştinaşilor precum şi pedepsirea acelora care se dedau acestei plăgi.

Aceşti negri nu sunt antipatici, cu surâsul lor liniştit, în care-şi arată dinţii albi şi sănătoşi, plimbându-şi mândri tatuajul corpurilor lor, scoţând în evidenţă nasurile şi buzele găurite şi împodobindu-se cu cele mai fantastice pene şi mărgele. Cu toate că noi bărbaţii nu prea avem ideie de cosmetică, ne repugnă totuş corpurile masive unse cu un ulei rău mirositor, ochii mari, cu privirea fixă şi nasul lat, cărnos.

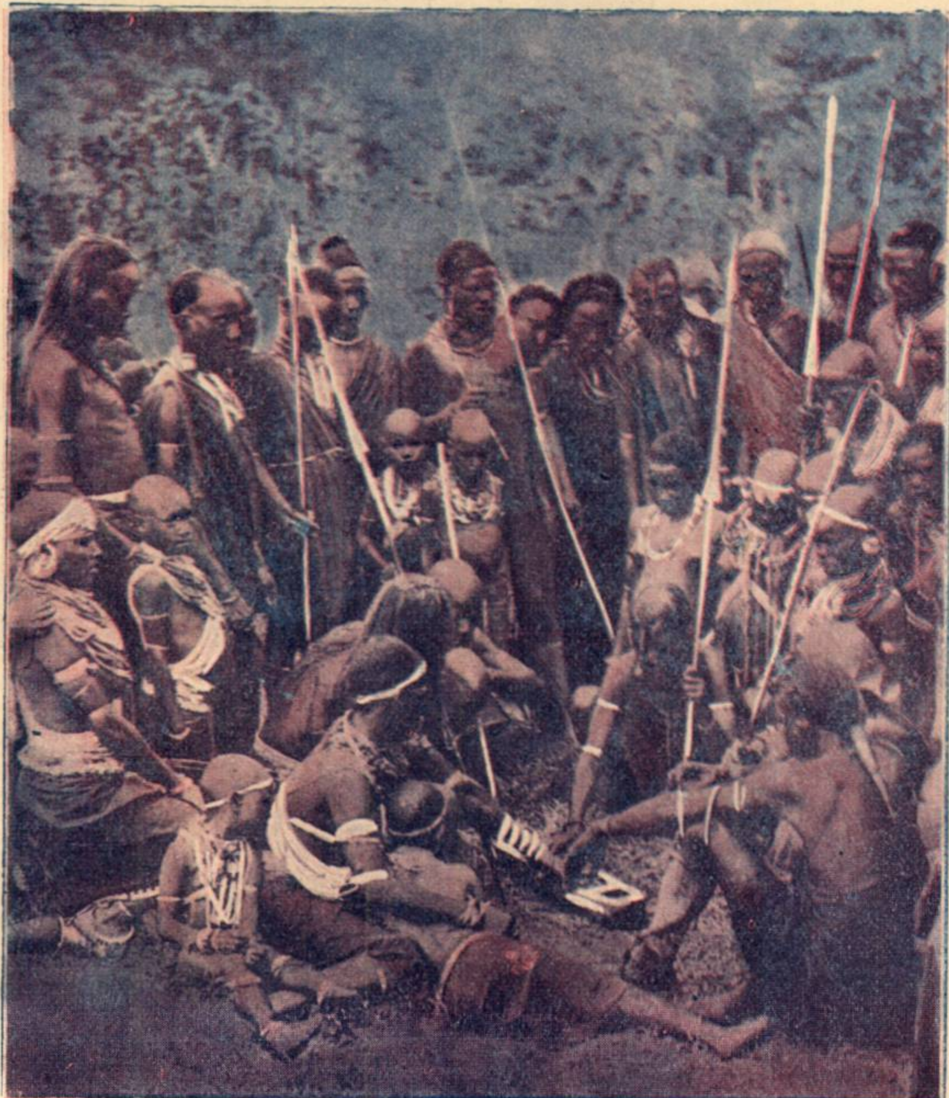
Moda pare să fie şi la ei un obiect de discuţie zilnică şi rămâi uimit în faţa lucrurilor de mână ale femeilor, executate din cine ştie ce materiale necunoscute nouă şi modul cum îşi fabrică hainele din fibrele pomilor.

Aceste costume sunt vopsite cu un soi de lut, din care se construiesc şi colibele. Când însă devorează carnea crudă a animalelor vânate, orice simpatie pe care ai avea-o pentru ei, se pierde.

Mâinile lor frământă corpul sângerând al animalului, cuţitele intră în acţiune, fiecare caută să-şi taie partea cea mai mare şi adesea se ajunge la încăerări sângeroase, pentru o bucată de ficat sau de inimă. Căci negrul sudanez crede că acel care mănâncă inima sau ficatul unui animal sălbatec, devine voinic şi curagios ca şi el.

* * *

Expediţia noastră era formată din 12 inşi şi ajunsesem în căutarea de subiecte cinematografice, până în apropierea triburilor



Războinici canibali, jucând „busa", un joc naţional.

Ulli. Călăuzele noastre ne avertizară că o întâlnire cu aceste triburi ar fi periculoasă pentru toţi, în această epocă a începutului ploilor, când negrii nu mai au ce mânca. Dar noi n'am făcut caz de această avertizare, întrucât ştiam că cea mai apropiată garnizoană belgiană se afla la o distanţă de 140 klm. Fortul „Rambouillet" comandat de căpitanul François Mirelle avea o garnizoană de 400 de oameni, între cari 126 de albi din legiunea străină.

Opt din aceştia, înarmaţi până în dinţi şi având cu ei şi o puşcă mitralieră, ne fuseseră daţi ca escortă. Căpitanul ne promisese dealtfel, că ne va da un ajutor neprecupeţit în caz de pericol.

Făcurăm popas la marginea pădurii şi după întinderea corturilor, radiotelegrafistul nostru d-nul Mack Burnett montă postul şi dădu drumul haut - parleur - ului, care începu să redea un post european. Peste 10 minute începură să apară din marginea pădurii capetele hidoase ale negrilor din triburile Ulli cari rămaseră la o distanţă respectuoasă de corturile noastre ascultând muzică.

In acelaş timp, Burnett se puse în legătură radiotelefonică, cu centrala expediţiei noastre din colonia Capului, unde se aflau şefii.

Se înseră. Observarăm în pădure o serie de focuri minuscule, pierdute în desiş. Pe la orele 11 noaptea, în timp ce trei oameni din excortă făceau de gardă, furăm treziţi de nişte strigăte sălbatice. Eşind din cort cu armele în mâini, văzurăm pericolul în faţa ochilor: eram atacaţi de canibali. Câteva sute din aceşti draci negri, încercară să se apropie de noi la lumina unor facle enorme, pe care le ţineau în mâini câteva femei.

Era un spectacol grandios: Şeful tribului, în fruntea războinicilor săi, părea Satana însuş ieşit din fundul infernului. Cu corpul plin de tatuagii şi cu capul acoperit de o podoabă fantastică de pene, agita în mâna stângă o lancie, iar în dreapta un iatagan cu vârful rupt. Diavolii negri din jurul lui, dănţuiau, urlau şi săriau pregătindu-se pentru atacul ce avea să urmeze.

— „Acum e momentul" strigă Taylor, operatorul nostru.

Şi aparatul lui intră în funcţiune. Dar cum negrii se apropiau din ce în ce mai mult, puştile şi mitraliera noastră intrară şi ele în acţiune, tăind rânduri întregi din ceata canibalilor. Dar rândurile lor se strângeau din ce în ce mai mult în jurul nostru şi muniţia ameninţa să dispară încetul cu încetul. Granatele de mână ale ostaşilor îşi făcură şi ele datoria, Taylor turna mereu, iar Burnett dădea semnale disperate de ajutor, prin radiotelegrafie.

Sgomotul împuşcăturilor, atrăsese probabil şi triburile vecine, căci numărul negrilor creştea din ce în ce. Corpurile celor ucişi sau răniţi, dispăreau ca prin farmec, iar alţi luptători le luau locul. Insfârşit, când zorii se revărsau asupra ţinutului, puturăm constata mai bine situaţia: Patru din noi erau absolut incapabili de luptă, răniţi fiind de lăncile răsboinicilor negri. Doi soldaţi căzuseră morţi, iar călăuzele, probabil de teama sfârşitului, trecuseră de partea celor cari atacau.

Intre timp, Burnett primise o comunicare din partea postului, cum că un puternic detaşament călare, se află în drum spre noi. Dar cercul negrilor se strângea din ce în ce şi pentru a nu ne periclita viaţa până la sosirea salvatorilor noştri, ţinurăm un mic consiliu, în mijlocul împuşcăturilor şi al urletelor drăceşti, hotărându-ne să ne predăm, câştigând astfel un timp preţios.

Unul din fostele noastre călăuze, ne transmise condiţiunile şefului de trib. Acestea prevedeau depunerea armelor, intrarea noastră în captivitate şi, — Doamne, ce oribil! — servirea noastră ca trufandale la un ospăţ monstru al tribului. Uciderea noastră trebuia să aibe loc după asfinţitul soarelui — conform ritului — şi cum contam că până atunci detaşamentul salvator va fi în apropiere, ne-am supus şi noi cu anumite condiţiuni.

Cum bivuacul nostru era în câmp deschis, voiam să nu ne mişcăm dela locurile noastre, astfel ca să putem fi găsiţi mai uşor, de cei cari ne căutau; cerurăm astfel în primul rând să nu fim mişcaţi dela locurile noastre, să fim încercuiţi de negri, dar să nu fim legaţi astfel ca să avem totuş posibilitatea de a ne mişca liberi în strâmtul nostru bivuac, şi să distrăm până la asfinţitul soarelui, onorata adunare împreună cu războinicul ei şef.

După consultul cu vrăjitorii triburilor, condiţiunile noastre fură acceptate, aparatul de radio fu pus din nou în funcţiune şi telegraful ceru din nou ajutoare.

Intre timp, ne fu dat să vedem cea mai oribilă orgie ce se poate imagina.

Se făcură focuri uriaşe şi trupurile negrilor ucişi sau răniţi, fură aduse pe nişte paturi de nuele, spintecate, fripte şi apoi devorate în mijlocul unor urlete delirante, scoase şi de bărbaţi şi de femei.

Şeful războinic, împreună cu căpeteniile lui şi cu vracii triburilor, se aşezaseră în mijlocul nostru şi ascultau, — pe cât posibil, — muzica emisă de haut-parleur. Şi acolo ne fu dat să vedem cel mai fantastic stepp bătut de sute de picioare goale, pe pământul umed, în ritmul unor tobe făcute din butoiaşe de nuiele acoperite cu piele de antilopă.

Taylor turna mereu şi pe la orele 12, începură rugăciunile vracilor, pentru sanctificarea trupurilor noastre, care urmau să servească drept supeu prea cinstiței gloate.

Burnett nu se lăsa deloc şi pe la orele 1 apărură din direcţie estică cinci avioane militare, probabil trimise de baza aeriană din Albertville. Mesagiul radiotelegrafic al unuia din avioane, ne indica să ne trântim la pământ, întrucât urmau să lanseze câteva bombe. Când uriaşele păsări ajunseră deasupra noastră, ne aruncarăm cu faţa la pământ şi bombele începură să-şi facă efectul ucigător. Zeci de negri se zvârcoliau în spasme, şeful căzuse la pământ cu capul despicat de o schijă, trei din vraci erau morţi, triburile fugiau spre pădure, în frunte cu căpeteniile lor, iar Taylor, trântit pe burtă turna de zor.

Avurăm noroc, căci nici o bombă nu căzu în mijlocul nostru.

O paraşută lansată de unul din avioane, ne aduse un număr de 10 carabine şi foarte multă muniţie. Dar nu mai puturăm face uz de ele, deoarece peste o oră sosi detaşamentul mult aşteptat. Şi astfel furăm salvaţi din mâinile canibalilor.

Căpitanul, de care mă lega o veche prietenie, era în fruntea detaşamentului şi revederea a fost emoţionantă. Răniţii noştri fură pansaţi şi instalaţi pe tărgi improvizate din crengi, atârnate de câte doi cai, morţii fură îngropaţi pe loc şi pornirăm înnapoi spre fortul „Rambouillet".

Filmul turnat de Taylor în Congo, film care reprezenta toate amănuntele aventurii noastre, avu un succes colosal în Statele Unite ale Americii.

L. M.





Sus: *„Orchestra" care a delectat asistenţa.* Jos: *O colonie belgiană, pe malul unui lac.*

TREI CRIME CELEBRE

CRIMINALITATEA LA HOLLYWOOD. — DISPARIŢII MISTERIOASE

MISTERIOASA moarte a unui realizator cinematografic, survenită recent la Hollywood, actualizează vestitele dispariţii ale câtorva celebri actori, cari au cunoscut marea însemnătate ce o dă, în toată lumea, ecranul. E vorba de trei crime ce sunt încă proaspete în mintea locuitorilor din Hollywood. Şi făptuitorii acestor



Corinne Griffith

crime nici azi nu au putut fi descoperiţi în ciuda sforţărilor supraomeneşti a tuturor detectivilor.

Dar ca să fie oarecum tălmăcite aceste crime, e desigur necesar să se cunoască această patrie a cinematografului care-i Hollywood-ul oraş, ce nu-i numai măreţie şi belşug. Nu e numai oraşul *„stelelor"*. E, de cele mai multe ori, lăcaşul unde mizeria e de nemăsurat, unde dorinţa de netrebnicie e tot atât de mare ca şi luxul vedetelor, unde alcoolul prost nimiceşte creerele aşa cum făcea înainte de războiu, absintul, unde există drame, crime, răzbunări, etc.

Situat în extremitatea vestică a Statelor



Charlie Chaplin

Unite, Hollywood-ul se prelungeşte, de-alungul unei porţiuni a Pacificului. Căutătorii de aur de-acum o jumătate de veac, veniau din răsărit, să se împotriviască propriului lor destin. In aceste locuri se înalţă, azi, studio-urile. Nimeni nu nesocoteşte cumplitele lupte înfruntate de aceşti oameni de fer, suferinţele lor, desnădejdea lor. Urmaşilor lor le-au lăsat, fără 'ndoială, acest spirit de aventură şi forţă.

Pe de-altă parte, Hollywood-ul se găseşte între Chicago, capitala crimei şi San-Francisco, port la mare şi refugiu al tuturor contrabandiştilor.

Să nu fie deci nimeni uimit, când se iscă un scandal, o dramă pasională, ori o crimă oribilă, — mai ales crima.

Şi iată cum recenta moarte a unui regisor readuce pe planul actualităţii trei cazuri rămase celebre.

MOARTEA LUI THOMAS INCE

Işi aminteşte oricine, că, încă acum câţiva ani, Thomas Ince era unul din străluciţii regizori şi unul din mai însemnaţi „produceri". Poseda, la Culver City, un studio măreţ, care semăna, de departe, cu un mic castel, cu colonade moderne. Locuia la Beverly Hills într'o casă minunată, poate cea mai



Constance Talmadge

frumoasă din cele aflătoare în partea locului, cu grădini fără sfârşit, în care se puteau găsi toate florile şi toate fructele ce pot fi sădite în pământul regiunei. Thomas Ince era însurat dar ca oricare om bogat şi care se respectă a avut şi o dragoste extra conjugală. Iubia pe Margaret Livingstone. Era înalt, tânăr, dar mai presus de toate, era şi el iubit.

Intr'o dimineaţă, Thomas Ince primeşte o invitaţie la telefon:

— Allo! Aici secretara lui Miss X care vă roagă să vă petreceţi ziua de Duminică pe yachtul său.

— Aş voi să mi-o petrec pe-al meu.

Dar secretara insistă şi Thomas Ince acceptă. Miss X... era una din cele mai încântătoare femei. Fostă dactilografă, ea era de câţiva ani prietena unui cunoscut miliardar. Cu toată dragostea arătată de cele 2 femei — de doamna Ince şi de Margaret Livingstone, — Ince avea o slăbiciune pentru această a treia cucerire. Nu se putu opri de a nu se gândi cu plăcere la această invitaţie care-i îngăduia să petreacă douăzeci şi patru de ore în tovărăşia frumoasei doamne. Şi ca să nu stârniască bănueli, s'a dus cu Margaret Livingstone.

Asistau la acest week-end în afară de alţi invitaţi şi soţii Fairbanks, — Douglas şi Mary Pickford, — Gloria Swanson, Adolphe Menjou, Talmadge, King Vidor şi chiar Charlie Chaplin, care nu prea obişnuia să-şi părăsiască masa lui de lucru, în timpul liber.

Era într'o Sâmbătă, ora cinci după amiază. Ince se duse să ia pe Margaret Living-



Gloria Swanson

stone dela ea de-acasă. Erau amândoi extrem de veseli. Yachtul se găsia în Los Angeles. Era un vas somptuos care avea jos două saloane, o sufragerie, o sală de proecţie şi multe alte camere pentru musafiri şi prieteni. Personalul devotat al miliardarului era recrutat printre mateloţi.

După cocktailurile de rigoare se servi masa de seară. Yachtul aluneca lin pe apa Pacificului. In momentul când apăru miliardarul, se putea observa pe chipul lui cum dintr'odată fruntea i se încruntă. Miss X şi Thomas Ince nu erau acolo. Se urcă pe terasă, unde prietena lui şi regisorul de cinematograf erau îmbrăţişaţi. Miliardarul nu



Douglas Fairbanks

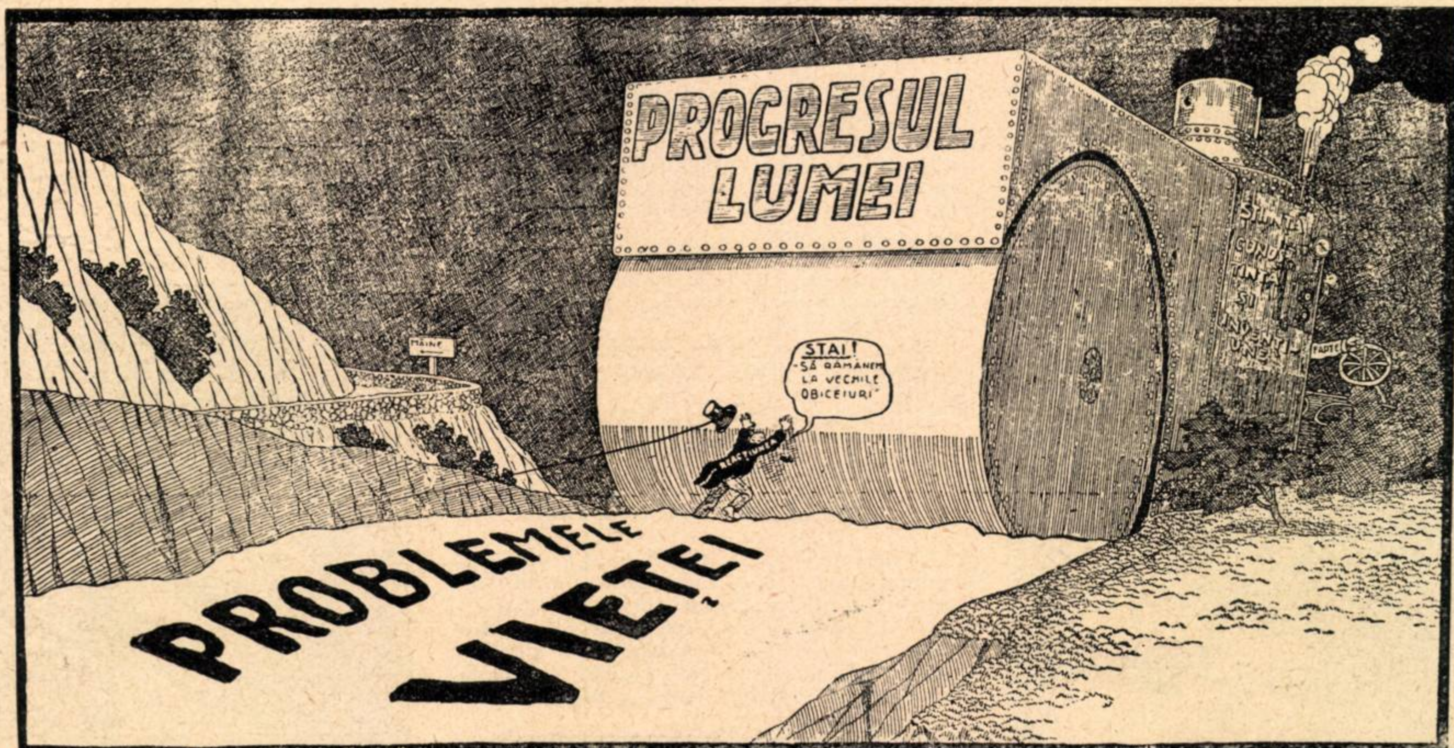
spuse nimic. Coborî treptele şi vorbi pe şoptite şefului mateloţilor. Atât. Şi apoi, ca şi când nimic nu s'ar fi întâmplat, prezidă cu acelaş surâs, masa la care luau parte, fireşte, şi cei doi îndrăgostiţi, de pe punte. Se mâncă bine, se bău, invitaţii dansară, — ca de obiceiu.

A doua zi dimineaţa însă, Thomas Ince nu putu să se mai scoale... Era palid, faţa i se învineţise şi suferia cumplit. A fost nevoe ca imediat să fie debarcat. O oră mai târziu era mort...

Nimeni nu ştia — şi par'că nimeni nu voia să ştie, — ce s'a întâmplat. Se şoptia,

(Continuarea în pagina 20)

Ştiinţa rezolvă problemele vieţei



Ştiinţa, invenţiile şi îndrăsneala intelectuală, marile forţe conducătoare ale omenirii, soluţionează încet, dar sigur, problemele vieţei omeneşti.

Ignoranţa şi superstiţia spun: „Aşteaptă încă. Nu uita zilele frumoase de odinioară".

Dar motorul progresului se mişcă mereu, înaintând dela întunericul timpurilor trecute înspre lumina şi mai mare de mâine, netezind mereu calea pe care oamenii trebue s'o parcurgă.

AVARUL îşi numără aurul amintindu-şi mereu câte sforţări a trebuit să facă ca să-l poată strânge. Şi astfel socotind şi amintindu-şi, el găseşte în aceasta o plăcere.

Comoara rasei omeneşti este PROGRESUL, dificultăţile învinse şi superstiţiile nimicite; şi întocmai după cum avarul îşi numără aurul, tot astfel fiecare fiinţă omenească poate număra şi se poate bucura de perfecţiunile progresive ale rasei din care face parte. Este bine să privim la trecut, căci într'însul găsim un isvor de entuziasm pentru activitatea viitoare. Vedem astfel greutăţile învinse de alţii, ne dăm seama cu cât mai uşoară este atribuţia noastră, cu cât mai multă libertate, adevăr şi educaţiune posedăm noi.

Aur, cecuri, acţiuni, documente, iată tezaurul AVARULUI. Dar bogăţiile neamului omenesc sunt fără număr în felurimea lor. Invenţii folositoare, legi bune, şcoli publice, idei noui, care înlocuesc vechile prejudecăţi, cunoştinţe ştiinţifice, lefuri mai bune, care înseamnă mai mult timp liber, confort mai mare, deci mai multă gândire.

Fiecare pas al civilizaţiei ne apropie mai mult de fericirea omenească, singurul lucru de valoare, născut din libertate fizică, libertate trupească, libertate de gândire.

Un mare filozof grec a spus că fără sclavi nu poate fi civilizaţie. El avea dreptate pentru timpul său.

Fără sclavia multora nu putea exista odihnă pentru cei puţini, iar fără odihnă, oamenii nu pot gândi. Individul sau naţiunea trebue să fie în siguranţă, liber a-şi folosi mintea spre a putea face lucru bun. Veţi găsi civilizaţia începând la gurile marilor fluvii, în Egipt la gura Nilului, în Mesopotamia, în marea deltă formată de râurile Tigru şi Eufrat.

Aceia a căror inteligenţă superioară îi împuternicia să domine ţara, trăiau din munca grea a sclavilor. Ei aveau timp de gândit, spre a-şi clădi monumentele, piramidele, spre a-şi scrie legile şi a începe ceeace noi numim civilizaţie.

Oamenii au pus capăt sclaviei — nici un om nu mai e stăpân pe viaţa şi trupul altuia, afară doar de regiunile cele mai sălbatice.

Dar există multe alte domenii în care omul n'a ajuns încă la un progres atât de definitiv.

Fără îndoială, omenirea înaintează în toate privinţele; dar ar înainta şi mai iute dacă nu s'ar opune superstiţia, teama, lenea şi ignoranţa. Reacţiunea e tendinţa de-a se opune progresului; reacţiunea nu vrea schimbări, ea doreşte revenirea la vechile obiceiuri. Reacţionarii sunt tradiţionalişti; lor nu le place progresul, mersul înainte, lor li-e frică de tot ce-i nou...

Oamenii au învins canibalismul, care altădată era răspândit pe tot pământul şi a rămas azi doar la neamurile cu totul leneşe.

Savanţii vă vor spune că în epocele primitive. canibalismul era necesar, pentru că cei cari nu-l practicau, nu aveau hrană pentru copii în timpul iernei, sau în perioadele de foamete; de aceea triburile acestea au pierit.

Cunoştinţa de agricultură şi creşterea animalelor domestice au pus capăt canibalismului. Orice progres vine prin ştiinţă.

De demult, la începutul erei creştine, tatăl avea putere de moarte şi viaţă asupra copiilor săi şi-şi putea ucide servitorul. Obiceiul acesta a dispărut.

Altădată şi femeile erau sclave, jucării pentru oamenii bogaţi şi nenorocite şi muncite pentru cei săraci. Regele Solomon, putea avea o mie de femei, rămânând totuşi om respectabil, lucru care nu s'ar mai putea întâmpla acum.

Tot astfel, femeile nu aveau nici un fel de autoritate asupra propriilor lor copii. Chiar şi astăzi, în multe ţări, tatăl dispune în chip absolut de copii, femeia şi mama nu au nici un drept asupra lor.

Progresul înaintează pe toate căile, motorul său e în mişcare şi nu există puteri care să-l poată opri. Acele „zile fericite" de odinioară, care cuprindeau sclavia, mizeria şi prostul tratament al femeilor şi copiilor, au dispărut. Am scăpat şi de epoca Puritană, când „convenienţa" cerea ca toţi oamenii să trăiască după voia lor, când Dumineca trebuia să fie o zi de supărare pentru copii şi de ipocrizie pentru adulţi. S'a terminat şi cu asta, deşi nu încă pretutindeni.

Din nenorocire, războiul mai există încă, omorând mai mulţi oameni decât altădată. Totuşi există o diferenţă şi anume aceia, că lumea a început să-şi dea seama de nebunia că oricine ar fi învingătorul, războiul tot pierdere înseamnă. Franţa a câştigat războiul din urmă, şi Germania l-a pierdut. Totuşi francezii se află într'o stare de veşnică surescitare, de crize politice şi dezastre financiare.

Şi Anglia a „câştigat marele război". Totuş milioane de oameni umblă fără de lucru.

Mai presus de toate, Ignoranţa este pe cale să dispară din lumea civilizată. Dintre cele şaisprezece sute de milioane de oameni cari locuesc pe pământ, vreo mie de milioane nu ştiu de loc să scrie şi să citiască, sau dacă ştiu, este atât de puţin, încât nu le poate fi de nici un folos.

Dar lumina a început să răsară. Maşinile de imprimat funcţionează pretutindeni, cărţile apar în milioane, iar ziarele în sute de milioane de exemplare. Ideile se răspândesc în lume, ca şi picăturile de apă de ploae. Puterea şcolilor publice creşte mereu, cu toate opoziţiile ce i se fac. Nici o ţară civilizată nu îngădue copiilor săi, să fie lipsiţi de educaţie. Aceasta este Progresul.

Oamenii aveau la început căruţe, acum avem maşini care sboară. Am început cu plute şi corăbii cu vâsle şi acum avem vapoare uriaşe şi submarine.

La început ne folosiam de arcuri şi praştii, acum avem tunuri, care aruncă ghiulele de 70 kgr., gaze asfixiante şi şrapnele. Cu timpul însă, vom scăpa de aceste arme ucigaşe, întocmai cum am scăpat şi de praştiile otrăvite şi cum am distrus obiceiul de a otrăvi râurile spre a ne omorî unii pe alţii în ascuns. Lumea şi civilizaţia se îndreaptă sigur spre lumină.

Asta să ne fie consolarea.

ŞEZĂTOARE LITERARĂ

Duminică 10 Noembrie orele 11 dim., va avea loc în saloanele Liedertafel, o şezătoare literară artistică, organizată de scriitorul Ion Pas, care va vorbi despre *Scriitorii ruşi.*

CARE ESTE CEA MAI FRUMOASĂ?

de NEIL HAMILTON

NU l'am invidiat nici odată pe Paris, cel cu mărul de aur, pe care l'a dăruit Aphroditei.

Să fii singurul arbitru într'un concurs



Florence Vidor



Evelyn Brent

de frumuseţe, la care iau parte doamne „foarte bine", este o atribuţie care cere extraordinar de mult curaj.

Paris era însă un erou, şi este ştiut că printre calităţile esenţiale ale acestui soi de oameni, se află şi curajul.

Aşa cel puţin scrie prin cărţi.

Şi acum mă aflu şi eu, biet muritor, în situaţia lui Paris în faţa celor trei zeiţe.

Trebue să dau sentinţa: „Care dintre partenerele mele de până în prezent trece în ochii mei drept cea mai frumoasă?"

Nu sunt erou troian.

Nu îmi pasă dacă fericiţii muritori din anul 5000 îmi vor pomeni numele. Dealtfel numele eroului troian este şi mult mai uşor de reţinut, deoarece există — îmi pare — şi un orăşel cu acelaş nume.

Şi apoi, la drept vorbind, nici nu prea am curajul să dau un verdict, nici nu sunt în situaţia să spun cu toată convingerea: „Aceasta — sau aceasta — este cea mai frumoasă dintre toate".

In ochii mei, fiecare dintre partenerele mele este, în felul ei, cea mai frumoasă.

Spre exemplu *Esther Ralston*, cu care am jucat în foarte multe filme, este cea mai frumoasă blondină pe care o cunosc.

Posedă toată graţia şi gingăşia, care trec drept caracteristice speciale ale tipului



Neil Hamilton
autorul acestui articol

blond, şi în acelaş timp acel temperament care luminează cercul prietenilor ei.

Dar iat'o pe *Clara Bow* cu părul ei de foc, cu personalitatea ei picantă, captivantă. Am fost partenerul ei, şi nici eu nu m'am putut sustrage radiaţiei magnetice a fiinţei ei. Clara Bow are într'adevăr acel „ceva" care o face irezistibilă şi unică.

Irezistibilă — în felul ei — este şi *Bebe Daniels*. Frumuseţea ei brună este luminată de un humor inteligent, lucru rar la majoritatea femeilor.

(Nu vă supăraţi, scumpe duduiI). Ea reprezintă tipul modern, fata independentă, al cărui trup este oţelit prin sport şi radiază graţia şi farmecul femenin.

Oricât m'aş gândi, ajung mereu la concluzia că îmi este cu desăvârşire imposibil să decern premiul de frumuseţe vreunei partenere.

Şi *Evelyn Brent*, al cărei partener am fost într'un film cu George Bancroft, reprezintă un tip cu totul individual.

Exteriorul ei, de-o regularitate demnă de invidiat, ascunde pasiuni înflăcărate, care când se deslănţuesc nu cunosc margini.

Şi apoi *Florence Vidor* minunata actriţă şi femeea cu care am jucat în cel mai mare film al lui Jannings, în „Patriotul", nu face şi ea parte din cele mai frumoase femei, printre care nu există cea mai frumoasă?

Pentru mine există, totuş, una, care, ce-i



Bebe Daniels



Clara Bow

drept, din punctul de vedere al frumuseţii nu poate candida cu o stea de film, dar care pentru mine este cea mai frumoasă.

Numele ei este: „Doamna Neil Hamilton" şi am fericirea s'o numesc soţia mea.

Aceasta este însă o chestiune de ordin cu totul particular, care nu are nici o legătură cu filmul, şi cred că nu o să-mi cereţi să vă spun acum şi de ce i-aş da mărul de aur nevestei mele. NEIL HAMILTON

Bulibaşa Iordache

Diavoleştile lui cruzimi şi comoara fără fund

TRĂEŞTE la Vălenii de Munte, bătrânul boer Radu Vişin, care, în calitate de zapciu, a anchetat pe vremuri una dintre cele mai crude tâlhării, din cronica asasinatelor săvârşite de ţiganii bandiţi, cari ucideau prin cele mai grozave schingiuiri.

Dar să dăm cuvântul venerabilului boer dela Văleni:

— Astă noapte a fost călcat şi ucis de tâlhari, cumătrul Costache Păun, din Măgurele, — mă anunţă ispravnicul.

Eram pe vremea aceea zapciu la Văleni.

Peste un ceas, eşiam pe bariera dinspre Văleni de Munte, însoţit de zece călăraşi. Peste un alt ceas şi jumătate de mers întins, eram în Măgurele, la curtea boerului Costache Păun.

Intrai în casă.

După poruncă lucrurile din odăi şi cadavrele, fuseseră lăsate la locul lor.

In prima odaie, în care am intrat, am recunoscut într'un colţ, plină de sânge, pe bătrâna servitoare a boerului. Nefericita, avea o rană haotică în frunte, iar mâna stângă îi atârna în jos, zmulsă, ţinându-se de umăr, numai printrun cartilagiu subţiat ca un gumilastic prea întins.

In timp ce-i dădurăm primele ajutoare, o întrebai: -

— Dar ce sa întâmplat?

Imi spuse în şoapte, — şi părea că fiecare vorbă îi este suspinul din urmă, — că soţia boerului, cucoana Mariţa, rămăsese din nou în „poziţie binecuvântată" şi se afla în pat, cu moaşa lângă ea, în seara precedentă. Copiii şi servitorii se culcaseră.

Boerul Costache era în odaia de alături, şi căuta în lada de bani, în care nu mai avea decât vre-o 40 de sfanţi. Ii cântăria în mână şi se gândia dacă vor fi deajuns pentru întâmpinarea cheltuielilor, când s'a produs atacul neaşteptat al sălaşului de ţigani, de sub conducerea lui Iordache.

De cruzimea acestui bulibaşă, se dusese pomina....

Dar din cele ce am văzut pe urmă, am putut să-mi dau seama de sălbăticia ţiganilor.

In prima cameră, am găsit pe bietul boer. Era desbrăcat şi cu piciorele goale puse pe tabla de fier de lângă sobă. Câţiva cărbuni stinşi, arătau în deajuns că fusese chinuit, spre a spune unde păstrează banii. Şi fiindcă nu-l va fi crezut că n'are decât 40 de sfanţi, l'au pus la casnă. Unghiile de la degetele picioarelor erau scoase cu carne cu tot şi asvârlite prin odaie: un călăraş le culese de pe jos!

Până la glesne, carnea era aşa de arsă, încât se vedea osul calcinat

Pretutindeni mirosia a carne friptă. Degetele mâinilor erau turtite, lăţite ca la broască sau ca la palmipede. Fuseseră sdrobite, parcă erau sfărâmate cu ciocanul. Faţa era aşa de groaznic mutilată, încât am început să tremur văzând-o. In locul ochiului drept era o gaură neagră, făcută cu fierul înroşit, — oribilă cauterizare. — iar ochiul stâng era scos cu un corp ascuţit, poate cu cuţitul, şi în locul lui rămăsese o cloacă de sânge închegat.

Sângele ţâşnise în sus, stropind imprejur, apoi se prelinsese pe lângă ureche. Pe părul sur, câteva pete de sânge închegat, iar de pe piept erau smulse bucăţi mari de piele cu carne, de i se vedeau coastele! Am fost nevoit să ies pe prispă, spre a-mi veni puţin în fire, ca să pot avea curagiul să intru mai pe urmă, în odaia unde bolise lehuza.

Spectacolul ce mi se înfăţişă aci, era şi mai groaznic. Pe patul lăuziei, nevasta boerului zăcea într'un lac de sânge negru.

Se vedea bine că fusese omorîtă imediat după ce născuse şi cred că naşterea fusese pricinuită de spaima provocată de năvala ţiganilor, în casă.

Lehuza fusese ucisă, desigur, imediat după naşterea copilului. Nasul, mamelele bolnavei erau tăiate, în bătaie de joc, iar ca să pue vârf acestei sălbăticii, ţiganii cu o tăietură de cuţit îi desfăcuseră abdomenul, într'un harakiri ce făcuse intestinele să ţâşniască afară. Ceeace întrecea însă, toate aceste grozăvii, era vederea trupului micului copilaş, nou născut, cu capul sfărâmat şi fără un picior. Creerii lui, amestecaţi cu sânge fuseseră lipiţi pe peretele de lângă pat. Iţi dedeai imediat seama că bestia de ucigaş săvârşise omorul în chipul următor: „luase copilul de un picior, îi făcuse vânt învârtindu-l pe deasupra



capului şi îl isbise cu capul de perete, unde i se sleise creerii. Isbitura a fost aşa de puternică, încât asasinul rămăsese cu piciorul copilului, în mână. Găsirăm piciorul copilaşului pe podele, strivit fără milă, de cismele bandiţilor.

Pe moaşe am găsit-o într'un colţ, cu capul sfărâmat, terciuit: faţa întreagă prezinta un aspect inform, era o amestecătură de oase şi sânge! Biata femee, era cu mâinile impreunate, ca şi când ar fi vrut să-şi ceară iertare.....

Odaia fetei boerului prezinta acelaş aspect. Smărăndiţa fusese batjocorită de cine ştie câte bestii. Părul ei blond fusese tăiat. Ochii îi erau încă măriţi de groază. Trupul de-a curmezişul patului, cu picioarele atârnând pe scânduri. Cămaşa îi era ruptă, şi cadavrul ei fusese ciopârţit. Fiarele o mutilaseră, tăindu-i toate proeminenţele, nasul, urechile.

In odaia băeţilor am găsit o neorânduială spăimântătoare. Deşi într'o vârstă fragedă se vedea că-şi apăraseră, cu îndărătnicie, viaţa.

Cel mai mare avea încă în mâna dreaptă, ce-i era retezată dela cot şi asvârlită sub pat, un pistol. Cadavrul lui purta urmele a peste 40 de lovituri de cuţit şi topor, date pe tot trupul şi în cap. La fel era cel mic, cu osebire că după moarte fusese luat de picioare şi întins în direcţiuni contrarii, până ce fusese despicat aproape în două, ca un miel.

Un picior se rupsese din şold; despicătura dislocase oasele bazinului, rupând muşchii pântecelui. (Urmare în pag. 18)

Cum se cuceresc femeile

de **MAURICIU JOKAY**

— Doamnă, de doi ani îmi respingi dragostea mea credincioasă. Acest chin nu-l mai pot îndura. Dumneata îți bați joc de mine, în vreme ce eu sufăr. Mi-am pus în gând să termin odată, și acum, pentru ultima oară, vreau să discut cu dumneata. Știi cât de mult te iubesc....

— Nu știu,... am uitat....

— Cu toate acestea v'am repetat-o zilnic. Dumneata m'ai văzut chiar plângând...

— ... une-ori făcând și pe supăratul. Câteva zeci de kilograme de porțelan fără toarte, sau îmbucătățite, îmi sunt martore.

— Ei, dar în locul lor, câte altele ți-am cumpărat?

— Eu însă nu le-am primit niciodată.

— Da, pentrucă așa ai voit să mă chinuești. Acum însă totul s'a sfârșit. Tocmai de aceea am venit azi aci, ca să-ți spun, că de nu vei fi mai binevoitoare cu mine, eu mă omor, în fața dumitale.

— Ei, de câte ori ai spus-o! Barem dacă ai face-o odată!

— Te rog nu râde! Nu e cum crezi; desigur dacă aș voi să mă impușc, dumneata, până 'n clipa când mi-aș sbura creerii, ai tot continua să-ți bați joc și atunci, la ce mi-ar folosi regretele și plânsul dumitale postume? Iți foarte mulțumesc. Nu, nu astfel! Mă voi sinucide cu o moarte mai înceată: vreau să mor de foame, în odaia dumitale. Să-ți produc marea plăcere, de a vedea cu ochii, cum, din ceas în ceas, dispare cel mai redincios adorator al dumitale.

După aceasta, adoratorul, cu gânduri de sinucidere, s'a așezat pe o canapea și a jurat solemn că nici nu va părăsi odaia și nici nu va mânca nimic.

Clarisse, frumoasa văduvă, pe care o iubia atâta, a râs mult de originalitatea bizară a adoratorului ei, și, fiind sigură că până la vremea cinei se va sătura de stat, l-a lăsat singur în odae. A plecat la plimbare și nu s'a înapoiat decât seara târziu.

Slujnica, la întoarcere, i-a spus că domnul acela tot n'a plecat. Clarisse a început să se supere. A intrat în odae:

— Bine domnule, dumneata ți-ai pierdut mințile? Ce, vrei să dormi aci?

— Am spus odată: eu vreau să mor aci.

— Biine! atunci o să plec eu de acasă.

— Regret, dar eu rămân aci.

Clarisse n'a voit să facă scandal și de aceea a preferat să plece să doarmă la vecini, lăsând pe încăpățânatul adorator, în locuința ei.

In dimineața următoare a venit acasă, cu gândul că poate acum gluma aceasta proastă va fi luat sfârșit. Dar, îndrăgostitul stătea în acelaș loc.

— Domnule știi, aceasta începe să fie obrăznicie! Dumneata mă dai afară, din propria-mi casă! Vrei să provoci scandal?! Te rog să pleci, până nu mă supăr serios.

— V'am spus odată că vreau să mor aci.

— Aici?! Uite Dunărea, poți să mori de o sută de ori, dar să pleci de aci!

— Nu, eu aici vreau să mor.

— Uite un briceag, taie-ți gâtul, dacă vrei să mori chiar aci.

— Nu, eu vreau să mor cu încetul.

Clarise enervată, a plecat de acasă, încuiând ușa: — Las' că foamea o să-l goniască! Asta e sigur!

In dimineața următoare, nici nu s'a uitat în odaie. Dar după amiază n'a mai avut liniște. Pentru o glumă era prea mult. A intrat la el în cameră. Adoratorul, cu capul plecat pe marginea canapelei, stătea acolo palid. De două zile nu mâncase nimic.

— Pentru numele lui Dumnezeu, scumpe prietene, e o glumă tragică, din partea dumitale. Nu face prostii! Unde vrei să ajungi?

— Doamnă, v'am spus ce vreau.

Clarisse nu știa ce să facă. Cum să împiedice pe acest tânăr, dela hotărîrea lui încăpățânată?

In cea de a treia zi, era cu totul neliniștită. I-a dus singură o farfurie cu supă:

— Ascultă prietene, încetează gluma. Uite puțină supă, vezi, eu singură ți-am adus-o, hai mănâncă!

— Hm, supă?! Mie îmi trebuie supă?! Eu vreau să mor!

De fapt, tânărul de abia se putea mișca. Era palid, ochii îi erau tulburi și în ei se zăria o licărire a morții.

In adevăr, omul ăsta voia să moară.

A venit și ziua a patra și îndrăgostitul tot n'a capitulat. Un soi curios de asediu, în care armata care asediază proclamă greva foamei, ca să forțeze pe paznicii cetății să se predea!

Clarisse era disperată. Tânărul de abia răsufla. Ce va face cu el? Și dacă moare aci?! Ce scandal va fi, dacă un bărbat va muri de foame, în fața ochilor ei. Și apoi, cum o să se împace conștiința ei, cu gândul că timp de patru zile a văzut un om în agonie și nu l-a ajutat?! Ea din inimă i-ar oferi toate bunătățile, dar dacă nu-i trebuie nimic? Dacă nu vrea să mănânce?!

Omul acesta este totuș un om cu multă putere de voință. Și nu-i aceasta dovada celei mai aprinse pasiuni? Oricum ești nevoită să simpatizezi un astfel de om. Ar fi și păcat să moară.

— Dragă prietene, uite, iară ți-am adus supă. Deschide gura.

Nenorocitul de îndrăgostit deabia putea vorbi. El făcu numai semn din cap, că nu-i trebue nimic.

— Dar Dumnezeule mare, eu nu vreau ca dumneata să mori!

Dânsul dete din umeri. Părerea și-a spus-o mai de mult.

Clarisse se așeză lângă dânsul, pe canapea:

— Dragă prietene, fii cuminte. Intelege-mă... Fața palidă a adoratorului se însenină și pe ea se schiță un zâmbet trist.

— ...căci... uite... te iubesc...

Și spunând acestea, Clarisse, ca să-i poată deschide gura, vezi Doamne, l-a sărutat.

Sinucigașul și-a adunat ultimele puteri și-a sărutat-o și el, iar apoi, s'a grăbit să-și mănânce supa.

Dacă mai trecea o zi, nici supa și nici sărutul nu i-ar mai fi folosit la nimic. Noroc că n'a fost prea târziu și așa într'o săptămână și-a venit în fire, iar după două săptămâni ei erau soț și soție.

Clarisse-ei nici nu i-a părut rău vreodată că s'a lăsat învinsă: asemenea eroism în dragoste e rar.

Dac'aș fi fost eu, în locul lui, vă mărturisesc că, înainte de a începe stratagema, aveam atâta minte, să-mi umplu buzunarele hainei cu cornuri. Nici nu știu dacă nu cumva adoratorul, candidat la sinucidere, n'o fi practicat și dânsul această șiretenie.

(Tradus din original de
THEODOR KUTLIK, student)

Ce spun artistele noastre



Ce n'a făcut natura pentru un picior ca să fie frumos, face ciorapul „Monica"
Apriliana Mediànu

Ce n'a făcut natura pentru un picior ca să fie frumos, face ciorapul „Monica".
APRILIANA MEDIANU

Căsătorii, divorţuri şi împăcări

JOHN GILBERT a iubit-o pe Greta Garbo, şi s'a căsătorit cu Inna Claire. Bebé Daniels a fost căsătorită cu Charles Padock, cu Jacques Pickford şi acum l-a luat pe Ben Lyon. Nici el însă nu-i mai prejos. A fost căsătorit cu vechia soţie a lui Jack Pickford, Maryllin Millerle. Cine ştie, poate Pickford şi Maryllin neavând încotro vor reveni, se vor împăca (nu-i vorbă acolo nu-i nevoe să te superi ca să divorţezi, e un simplu sport), şi se vor căsători din nou.

Femeile şi bărbaţii Hollywood-ului, adevăraţi artişti, se căsătoresc, se recăsătoresc, femeile îşi schimbă bărbaţii, bărbaţii femeile, tot atât de lesne cum pe terenul de tennis mingile sboară din rachetă 'n rachetă.

Poate mai uşor însă. Tennisul este, doar, un sport atât de greu!

Clara Bow s'a măritat !

IATĂ o veste care va contraria desigur pe mulţi tineri. Clara Bow s'a măritat cu un artist de teatru american, Harry Richman, care e foarte popular în Statele-Unite. Harry Richmann mai este şi proprietarul unui foarte important club. Căsătoria nu a fost anunţată decât când era fapt împlinit. Vestea a produs o mare surpriză în cercurile cinematografice din Hollywood, căci tânăra vedetă a declarat, adesea, că nu se gândeşte încă la căsătorie.

Să amintim totodată că s'a născut la 8 August 1905.

Caricatura în modă

MODA actuală are unele îndrăzneli care fac, din silueta femeei moderne, aproape o caricatură.

Săturându-se de linia dreaptă, simplă, extrem de simplă, care nu lasă joc liber fanteziei marilor croitori, dictatorii modei, au provocat o revoluţie în acest an şi au căzut acum în urmă, în celălalt extrem: revin la faimosul „Cul de Paris" — fundele la spate, care se văd şi în modelul reprodus — mantilele şi pelerinele străbunicii, şi se pare că vor să le reinvieze crinolina, deoarece către ea tinde, din ce în ce, rochia stil. Iar dela „empireul" renăscând la talia de viespe, nu e decât un singur pas, pe care se prea poate să-l facă femeile.

In „Călăuza nouei mode", marele Patou, unul din întemeietorii ei, scrie: „Trăim într'o epocă de lux, s'o menţinem" şi se bucură că, înfdârşit, poate utiliza câte şapte metri de moiré, sau alt material scump, pentru o singură toaletă. Caricaturizarea siluetei feminine îl interesează prea puţin. Ochiul nostru se obişnueşte curând cu toate extravaganţele modei, de aceea, actualmente, nici nu ne dăm poate seama, de tot ridicolul unor rochii de lungime inegală, supraîncărcată cu volane, cu dantele, cu panglici, cu cloşuri şi godet-uri....

Dar peste câtva timp, când furia originalităţii, cu orice preţ, în îmbrăcăminte, se va mai potoli, vom râde cu tot atâta poftă de actualele creaţii pariziene, în domeniul modei, cu câtă râdeam mai eri, privind fotografiile bunicelor.

Dar mai e un lucru: Patou ne sfătueşte să menţinem actuala epocă de lux.

Uită însă un lucru: Străbunele noastre, pe lângă faptul, că-şi făceau odată la zece ani o astfel de toaletă somptuoasă, mai aveau şi unde să aşeze, chiar zeci de rochii de acest fel, în vastele lor dulapuri.

Femeia de azi, are nevoe de câteva toalete de seară, pe sezon riscând, ca peste 2-3 luni ele să se demodeze complet, iar şifonierele moderne, din apartamentele moderne, sunt prea puţin încăpătoare, pentru a cuprinde o garderobă întreagă. Noi nu mai avem camerele şi saloanele, din casele bunicelor.

Hotărît lucru, revenirea la vremile apuse de mult, când femeea era numai gospodină şi mamă, ieşind rar de tot, la câte o petrecere, unde putea arbora o toaletă somptuoasă, fiind unica ei rochie de acest gen, e ceva imposibil. Actuala modă e o fantezie trecătoare, nimic mai mult...

DRION



CE SE POARTĂ



Mantou drapat cu garnitură de astrahan.

Mantou de astrahan cu guler și manșe-le de lutru.





Rochie de seară din crêpe satin gris perle.~



O drăgălașă toa-letă pentru copii.~

RUBRICA GRAFOLOGICĂ

Ştiinţa Psiho-grafologiei



CUNOAŞTE-TE PE TINE INSUŢI", spunea marele filozof grec, Socrates. „*Cunoaşte-te pe tine însuţi*", această frază clasică străluceşte înaintea noastră ca un mare semn de întrebare, în crepusculul copilăriei noastre, în întunecimile sufocante ale pubertăţii, care este o grădină plină de flori aromate pentru unii — Sahara toridă, sau Simun vijelios şi plin de pericole ucigătoare, pentru alţii — pentru cei mai mulţi.

„*Cunoaşte-te pe tine însuţi!*" strigăt dureros, al orbilor după lumină — cunoaşterea de sine, acest mister, această prăpastie... această imagine a Saisei de o mie de ori acoperită, a cărei descoperire aduce de multe ori moartea.

Omului i-e teamă să-şi cunoască mizeria sufletească, întunecimile sufletului său şi socoate că-i mai bine să ţie bestia în întunecime fără pic de lumină.

Dar sufletul strigă — partea lui dumnezeească inspirată de Spiritul Veşnic. Sufletul vrea să fie luminat, cunoscut, orice văl îndepărtat de pe faţa sa. Sufletul care este unit cu Veşnicia, cere cunoaşterea sa deplină.

Să ne cunoaştem pe noi, puterile noastre, calităţile şi defectele noastre — posibilitate care ne indică relele ce ne distrug. Posibilitate care ne ajută să ne desvoltăm, să atingem culmi din ce în ce mai ridicate. Prin cunoaşterea noastră, drumul către ideal, fericire, avere, sau dragoste, ne este mult uşurat.

Cine oare n'are un ideal în viaţă? Dar pe care drum să apucăm spre a-l ajunge? Mii de drumuri — labirintul care-şi resfiră în faţa noastră nenumăratele coridoare — fiecare din noi este un Teseu şi cine oare ne va arunca firul salvator al Ariadnei?

Dar omul are inteligenţa sa, — intelectualitatea — gândeşte şi *scrie*.

Nu există doi indivizi cari să-şi semene întocmai. Nu există două scrisuri identice.

Cu toate că ştiinţa psiho-grafologiei există de mai bine de o sută de ani, sunt oameni cari nu au nici astăzi încredere în ea. Se întâmplă ceeace s'a întâmplat când s'a inventat gramofonul. Oamenii nu-şi puteau explica cum poate fi difuzată vocea omenească şi sunetele instrumentelor, de către un ac pe un disc de ebonit. Tot astfel, nu-şi pot explica nici astăzi, cum poate fi înregistrat caracterul sau mai bine zis sufletul omului în întregime, de o peniţă sau un creion, pe hârtia de scris. Totuş nu există gând, nuanţă sufletească, calitate sau defect, care să nu-şi lase urma în scrisul omului.

Aceasta este ştiinţa grafologiei: să descifreze din trăsăturile scrisului, caracterul individului.

Această ştiinţă era în trecut apanagiul câtorva, cari erau consideraţi de mulţime ca posedând puteri extraordinare. A ceti caracterul cuiva după scris părea o minune.

Cu psiho-grafologia s'au ocupat mulţi din savanţii secolelor trecute şi foarte mulţi din timpul nostru. N'aş putea să-i citez pe toţi; dau numai câteva nume: Goethe, Lavater, Lombrozo. Apoi în timpul nostru: Crépieux Jamin, de Rochas şi Schermann. In studiul psihologiei, grafologia ocupă astăzi un capitol însemnat. E o metodă de a cunoaşte cu mai multă preciziune sufletul subiectului şi o uşurinţă în a diagnoza maladia sufletească a acestuia. E o ştiinţă care necesită studiu îndelungat, spirit de observaţie ascuţit şi tot atât de multă intuiţie ca şi logică.

Psiho-grafologia ne ajută să ne cunoaştem semenii, cunoscându-ne pe noi. Astfel se va stabili şi în microcosmul nostru sbuciumat, armonia macrocosmului ideal, atât de dorit.

Şi acum întindeţi-mi mâna şi lăsaţi-vă conduşi. O lumină palidă răsare la orizont. Firul de aur al Ariadnei este în mâinile mele. Urmaţi-mă. Vă voiu fi conducător sincer în labirintul sufletului şi vieţii voastre. Precum vă ofer sinceritate, la fel v'o şi cer. Aveţi încredere în ştiinţa mea, căci fără de credinţa voastră, munca mea este zadarnică. Credinţa voastră o susţine. Este spre binele vostru a vă recunoaşte greşelile şi mai ales, a vi le corecta. In interesul vostru deci, fiţi sinceri.

Cititorii noştri cari doresc să aibe un portret grafologic sunt rugaţi să scrie o pagină, de preferinţă neliniată, din memorie, sau compoziţie originală, evitând pe cât se poate copiatul. Textul să fie scris cu cerneală şi numai câteva rânduri (aceasta nu obligator) cu creionul. Iscălitura, (măcar pronumele), să fie cea obişnuită. Nu vă forţaţi să scrieţi caligrafic. Imi îngreunaţi munca şi nu vă foloseşte nici dumneavoastră.

Cei cari vor voi să capete răspunsul prin revistă, ne vor trimite manuscrisul în plic şi separat un mandat poştal de lei 200 (două sute) pe adresa:

Revista „Realitatea Ilustrată".

Str. Constantin Mille No. 7—11, menţionând chiar pe mandat:

„*Pentru rubrica grafologică*".

Cei cari vor voi să capete răspunsul acasă, ne vor trimite un mandat poştal de lei 150 (una sută cincizeci), pe aceeaş adresă, inclusiv mărcile pentru răspuns, indicând şi adresa precisă.

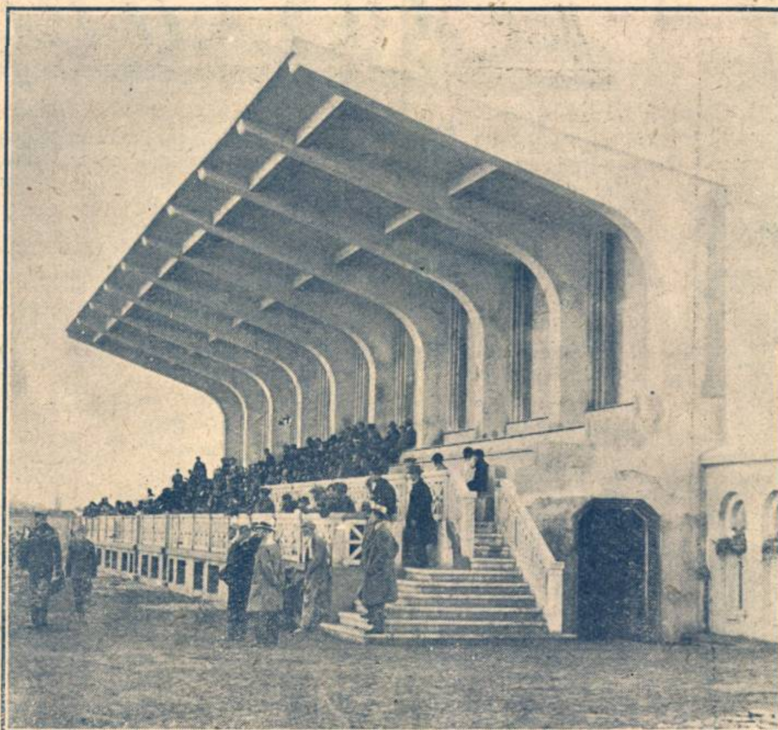
Pythia

MUNCITORII AU UN STADION!

CAPITALA s'a îmbogăţit cu încă o bijuterie. Prin grija depusă de d. ing. *Stavri Cunescu* din ministerul muncii, a fost ridicat un măreţ stadion în parcul Veseliei. Evenimentul în sine nu ar trebui subliniat decât cu satisfacţia că educaţiei fizice i se aduce un nou aport. Este însă mărit de destinaţia stadionului.

Parcul a fost construit să deservească exclusiv muncitorimea. Nu este, de bună seamă, un fapt divers că şi la noi problemele sociale au început să trezească interesul autorităţilor.

In alte ţări, mai vechi şi mai civilizate, unde munca este raţional organizată, clasa vitregită a muncitorimii manuale are un stimulent folositor în aşezămintele sportive. După lucru, fiecare lucrător ştie că-şi poate din nou oţeli corpul, mulţumită unei ore de mişcare sănătoasă în aer liber. Trupul se reconfortează, şi în compensaţie, dragostea de muncă şi, implicit producţia, sporesc. Prin urmare, capitalul investit de stat în arene sportive, este amortizat de surplusul de producţie, care intră în beneficiul particularilor. Impozitele directe şi indirecte ale cetăţenilor, le sunt, astfel, înapoiate, lor, de stat, prin munca mărită a lucrătorilor.



Tribuna de beton armat

Patronii realizează pe cale intermediară beneficii însemnate. Nu ne mai miră atenţia pe care ei o dau în Anglia sau America vieţii muncitoreşti, insistând ei înşişi la ameliorarea ei. Oricât de egoistă şi de materialistă este concepţia lor, un lucru e cert: ei contribuesc în bună măsură la îmbunătăţirea unei soarte vitrege.

La noi, patronii nu-şi dau seama că încurajând pe muncitori, raţionalizându-le munca şi dând prilej ridicării de arene sportive, îşi aduc în primul rând *lor* un aport însemnat. Organizarea sportivă a muncitorimii va însemna şi în România augmentarea producţiei. Un corp cu vlagă este doar mai în măsură să activeze, decât plăpândul trup al unor copilaşi, pe cari articole mărunte de legi nu au reuşit să-i îndepărteze dela munci istovitoare.

Din fericire, un singur om a înţeles aceste adevăruri banale şi a purces la iniţiativă. D. *Stavri Cunescu*, a trecut primul baricadele unei încăpăţânări de oameni înapoiaţi. Opera d-sale din parcul Veseliei, este un început care ne îndreptăţeşte să-l prevedem repetat.

Să însemnăm, aşa dar, la răboj, un debut care promite. — *a. v.* —



Echipa de foot-ball



Oficialităţile la inaugurare

Figurile ecranului

OLGA BACLANOVA



BACLANOVA s'a născut la Moscova. Părinţii ei se numiau Vladimir şi Alexandra Baclanova. Şcoala şi-a făcut-o în Moscova.

La vârsta de 10 ani, Baclanova obţinu un angajament la un teatru din Moscova, unde interpretă timp de câţiva ani roluri de copil. Angajarea ei la acest teatru se datoreşte intervenţiei unei mătuşi a ei, şi aceasta o celebră actriţă.

Nici nu împlinise încă 16 ani, când reuşi la concursul de admitere al Teatrului de artă din oraşul ei natal. Este interesant de relevat faptul că din 400 de candidate numai 4 fură admise la acest concurs.

Morris Gest, un mare impresar american, o aduse în America, unde debută în piesa „Carmencita and the Soldier". Succesul ei pe scenele americane fu extraordinar. Puţin după sosirea ei în Noul Continent, Baclanova interpretă rolul principal din „Miracolul" lui Max Reinhardt. De astă dată ea recoltă un adevărat triumf. In timp ce mai juca încă în „Miracolul", marea actriţă primi o propunere de a debuta în film. Fu supusă unei probe de film. Rezultatul acestei încercări întrecu cele mai optimiste aşteptări. Din primul moment i se încredinţă un rol principal în marele film al lui Jannings „The Street of Sin". Apoi îşi urmă drumul în film, obţinând succese din ce în ce mai mari în „Three Sinners" şi „Fete uitate", cea mai mare producţie a lui Clive Brooks. Critica şi marele public primiră cu atâta simpatie pe noua vedetă, încât Jessie M. Lasky, vicepreşedintele societăţii „Paramount" îi oferi un angajament strălucit pentru mai mulţi ani, dându-i în acelaş timp şi rolul principal din „Docurile din New-York" alături de George Bancroft.

Baclanova are 1.63 m. înălţime şi 58 kg. Are părul blond şi ochi albaştri.

A moştenit un talent accentuat pentru muzică, pictură şi sculptură. Tatăl ei fusese un muzicant şi pictor celebru în Rusia. Dela mama ei a moştenit extraordinarul ei talent dramatic.

In orele ei libere Olga Baclanova se recrează, cântând la pian sau jucând tennis, care este adevărata pasiune a acestei noui vedete internaţionale.

Poşta cinefililor

Anita. 1. Starurile străine, au la dispoziţia lor secretari cari traduc scrisorile admiratorilor, precum şi răspunsurile. Aveţi astfel destule şanse ca să primiţi un răspuns la scrisorile pe cari le-aţi scris în America, în limba franceză. 2. Lilly Damita a fost în Franţa între 15 August şi 15 Septembrie. Acum s'a înapoiat la Hollywood.

Lorenza. Susy Vernon locueşte: 46 Boulevard Soult Paris.

Elbroraros. Lois Morau nu a abandonat cinematograful.

Kundry. Iată adresele: Greta Garbo c/o Metro Goldwyn Mayer Studios Culver City Cal. U. S. A. Lily Damita c/o The Standard Casting Directory Taft Building 614 Hollywood. Cal. U. S. A. Paul Richter Berlin W 50 Tanentzienstrasse 10. Werner Fuetterer Berlin Halensee Joachim Friedrichstrasse 53. Ivan Petrovich c/o United Artists Studios Hollywood Cal. U. S A. Pentru Lily Damita şi Ivan Petrovich puteţi scri în franceză sau germană, iar Gretei Garbo în engleză; lui Werner Fuetterer şi Paul Richter în germană.

Tacorian Tacop. Intre actorii de cari mă întrebaţi, Charlie Chaplin turnează de mai multă vreme. Adresa lui Chakatouny 97 Rue de Rome Paris VIII-è. Ii puteţi scrie în franceză. Lui Ramon Novarro şi Greta Garbo le puteţi scrie în engleză. Lui Ivan Petrovich şi Harry Piel în germană.

Lely B. Ecka 175. Lui Charlie Chaplin îi puteţi scrie în engleză. Iată adresa: c/o United Artists Studios. Hollywood, California U. S. A.

Un abonat. Wilhelm Dieterlé e căsătorit cu scenarista Charlotte Hagenbruch.

Kundry. Lui Alice Terry şi Ivan Petrovich le puteţi scrie în limba franceză pe adresa c/o The United Artists Studios Holywood Cal. U. S. A. Gretei Garbo îi puteţi scrie în daneză sau engleză pe adresa: c/o Metro Goldwyn Mayer Studios Culver City Hollywood Cal. U. S. A.

Florin. Mia May, Berlin Halensee Kurfürstendamm 70; Mady Christians Berlin Charlottenburg Bismarcksstrasse 67: Fritz Körtner, Berlin Dahlem Max Eythstrasse 5; Suzy Vernon c/o D. L. S. Berlin S. W. 48 Fridrichstrasse 225. Baby Peggy Beverley Hills Hollywood Cal. U. S. A.

C. L. Hans Stüwe: Berlin Halensee Pauls Bornerstrasse 9. Este căsătorit. Ultimele sale filme sunt: „Numai pe tine te-am iubit" şi „Regele Valsului".

Lu. L. Louise Broops. c/o Homfilm A. G. Berlin S. W. 48, Friedrichstrasse 225.

Mariana L. Harry Piel lucrează acum pentru casa D. L. S., filmul „Prietenul său cel mai bun". Ossi Osvalda joacă un film la Praga sub regia lui Hans Tintner.

Admiratoarea. Greta Garbo dă autografe. Ii puteţi scrie în daneză şi engleză. Ultimul ei film este vorbitor. Greta Garbo mai are un frate, Gösta Gustavson care filmează la Svenska în Stockholm. Este exact. Clara Bow are părul roşu.

Hewo. Lya Mara este acum în America cu soţul ei Friedrich Zelnik. Acum nu filmează. Sunt nenumărate filme cu Lya Mara. Vă înşir câteva mai importante: „Dunărea Albastră", „Viena Dansează", Mary Lou", „Inima mea este un jazz", „Cercul Roşu".

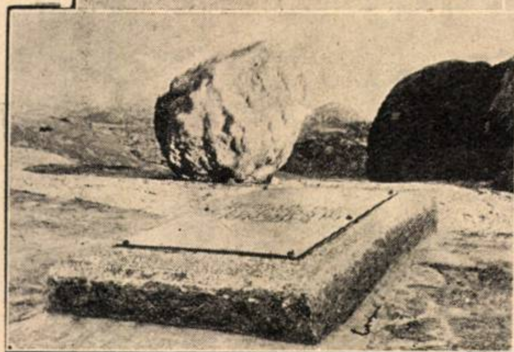
X. Y. Conrad Veidt înainte de a face cinematograf a fost actor de teatru. Brigitte Helm este căsătorită cu Richard Weissbach.

Lilly. Ivan Mosjoukine: Berlin W. Kufürstendamm 195. S'a născut în Penzla (Rusia). E căsătorit cu Agnes Petersen. Cele mai importante filme sunt: „Kean", „Curierul Ţarului", „Preşedintele", „Roşu şi Negru", „Aventurierul". Ultimul lui film este „Dracul Alb". Ivan Petrovich s'a născut la Budapesta, dar este cetăţean sârb. Ultimul film pe care l-a făcut este „O femee care nu te uită niciodată". IGOL

„Realitatea Ilustrată“ în sudul Africei









Ilustraţiile noastre reprezintă statua şi mormântul lui Cecil John Rhodes, descoperitorul ţinutului; plicul primit de revista noastră şi femei (kafre) venind de la fântână.

Revista noastră este răspândită nu numai în ţară dar o citesc românii de ori unde i-a svârlit soarta pe glob.

O dovadă despre aceasta, o dau fotografiile de mai sus, care ne-au fost trimise de un abonat al nostru, din *Bulawayo*, (Rhodesia, Africa de sud).

In scrisoarea însoţitoare, d-sa descrie viaţa din această ţară îndepărtată şi animozitatea care domneşte între negrii indigeni şi albi, animozitate care duce foarte adesea la încăerări sângeroase, obişnuite de-altfel în coloniile engleze.

Ilustraţiile noastre reprezintă câteva aspecte ale vieţii din Rhodesia, unde moravurile populaţiunii nu diferă mult de cele ale vechilor păgâni.

Divorţul în Studio



GUSSI HOLL care în clişeul nostru este pe umerii lui Conrad Veidt, a fost **până acum câţiva ani soţia acestuia din urmă. După divorţ ea se căsători cu** Emil Jannings. **Toţi trei au rămas însă în termeni buni, cum dovedeşte fotografia.**

O PĂCĂLEALĂ....

LA BUDAPESTA a luat sfârşit de curând o interesantă controversă, în ceeace priveşte diferenţa dintre Lolo şi Inge Epp, două actriţe gemene, mult sărbătorite.

Manager-ul acestor două favorite ale scenelor budapestane, a declarat că ele ar întruchipa cea mai perfectă pereche de gemene din întreaga lume. Şi atunci, un grup de experţi, îşi luă sarcina de a desluşi numeroase diferenţe care ar exista între Lolo şi Inge.

Provocarea a fost acceptată.



Lolo şi Inge Epp par, ca şi când una ar fi imaginea celeilalte în oglindă

Impresarul a spus că va supune juriului câte o fotografie a fiecărei gemene şi că acesta va fi în imposibilitate de a se pronunţa, care anume este, Lolo sau Inge.

O fotografie a fost supusă juriului, fără întârziere.

Ea reprezenta pe una din surorile Epp, pozând surâzătoare în faţa unei oglinzi.

Experţii au examinat mult şi cu amănunţime fotografia, dar n'au ajuns la nici un fel de decizie.

Usturătoare li s'a părut păcăleala, atunci când li s'a comunicat că fotografia reprezenta pe ambele surori.

Oglinda nu era reală. Era numai rama unei oglinzi, prin care Inge se uita la Lolo, în aceeaş atitudine surâzătoare.

Actualitatea în ilu



LOGODNICI REGALI. Ziarele au anunţat în ultima vreme, logodna oficială a principelui moştenitor UMBERTO al Italiei, cu principesa MARIE JOSÉ a Belgiei, logodnă care a avut loc zilele trecute, la Bruxelles.

In momentul când moştenitorul tronului italian depunea o coroană la mormântul Eroului Necunoscut, un individ a tras asupra lui un foc de revolver, fără însă a-şi ajunge ţinta. Arestat, s'a dovedit a fi un periculos anarchist antifascist.

Fotografia noastră reprezintă pe cei doi logodnici, după solemnitate.



O PARAŞUTĂ ORIGINALĂ: Un inventator român, d. Dragomir inventat o paraşută combinată cu o celulă (o cabină de pai împletit, a rior e capitonat). Aci se află instalat pasagerul avionului.

Această „celulă" este montată în locul scaunelor obişnuite în avi unui soiu de trapă şi sistemul declanşării, permite lansarea ei, oricare a vionului şi paraşuta coboară fără nici un pericol pentru pasager.

Experienţele de la Paris şi Bucureşti, au dat rezultate strălucite.



In curtea bisericei din Mromley, (Kent-Anglia), a avut loc un interesant concurs de frumuseţe pentru copii.

Fotografia noastră, reprezintă un grup de patru concurenţi, cari au fost aduşi la întrecere, în cufărul din spatele automobilului şi care se întreabă, foarte miraţi, ce-o fi vrând omenirea, de la bietele lor fiinţe.



Principele de Wales, moştenitorul tronului vizitat de curând măcelăria comunală din Lon nu s'a mulţumit doar cu citirea preţurilor, ci a f soiu de inspecţie a cărnii tăiate.

...straţiuni



...din Brăila, a
...l cărei inte-
...on, de-asupra
...r fi poziţia a-



...englez, a
...dra, unde
...cut şi un

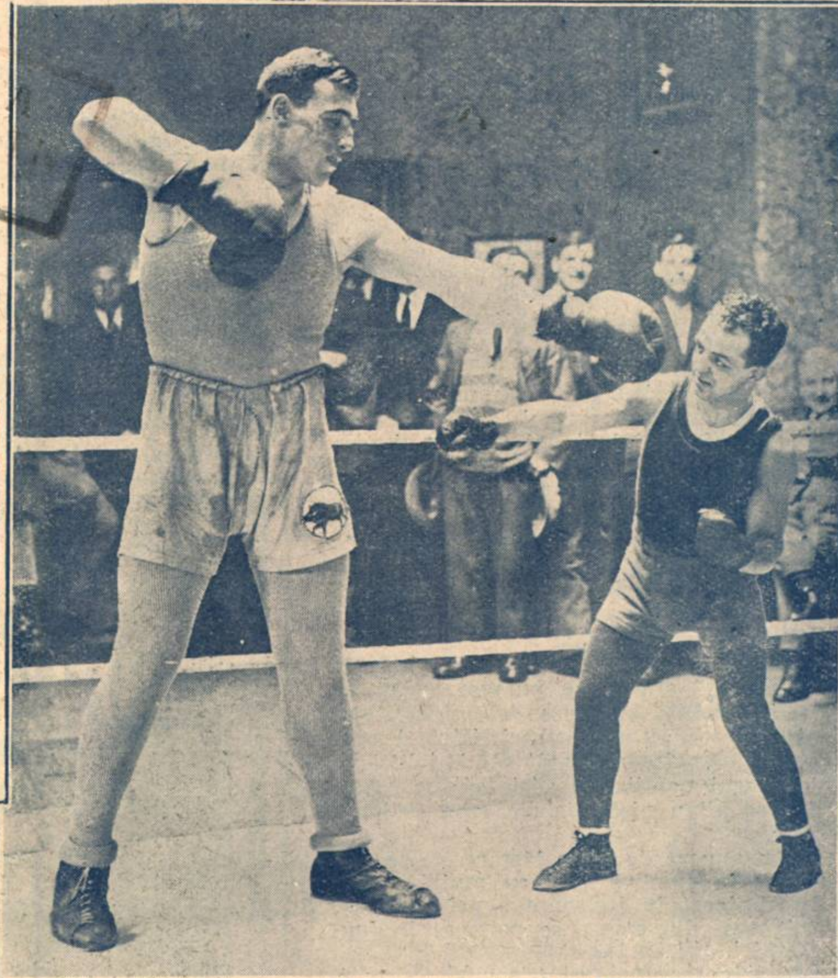


D. RAMSAY MAC-DONALD, primul ministru al Angliei, a fost declarat „doc tor honoris causa" al Universităţii din Toronto, cu prilejul recentei sale vizite în Canada.



La 26 Octombrie a murit la Berlin, cunoscutul scriitor german ARNO HOLZ, a cărui prodigioasă literatură a fost tradusă în majoritatea limbilor civilizate.

(Dreapta) DAVID ŞI GOLIATH pe RING. Uriaşul boxeur italian PRIMO DE CARNERA, (st.) a boxat la 17 Oct. la Londra cu campionul englez JACK STANLEY. Fotografia noastră îl reprezintă pe campionul italian, antrenându-se cu Frankie Gennaro, campionul american de box, la categoria „muscă".







Artistul MORTADO un „fachir" original, prezintă, într'un local din Berlin, o „fântână" vie, având trecute prin mâini şi prin picioare nişte canule de argint, prin care ţâşneşte apa.

BULIBAŞA IORDACHE

(Urmare din pag. 8-a)

Vizitiul, rândaşul, un chelner şi un om de pe moşie, toţi erau morţi pe unde îi apucase puhoiul ţigănesc. Adăogaţi la toate astea neorânduiala grozavă, devastarea întregului conac....

La apelul ce am făcut sătenilor, peste 30 dintr'înşii, parte cu puşti lungi, care se încărcau pe la gură, alţii cu pistoale, unii cu iatagane şi cei mai mulţi cu ghioage, furci şi coase, s'au înarmat bine şi au luat merinde pe câte două zile, apoi, încălecând, unii pe deşelate, unii cu şea şi alţii cu câte o velinţă drept şea, au pornit, după mine, în căutarea banditilor.

Se înserase binişor, când am ajuns în valea Bughei, în apropierea pădurei, unde presupuneam că s'a ascuns sălaşul ţigănesc.

Am aşezat tabăra ca în timp de războı şi am predat comanda ajutorului de primar din Măgurele, care venise cu noi, spunându-i ce avea de făcut dacă nu mă voi întoarce până a doua zi la prânzicior; trimesei la Bughea şi Văleni de Munte, spre a ridica gloată multă, îmi încărcai pistoalele, încinsei iataganul şi cu o sticlă de rachiu în buzunar, mă pierdui în întunericul nopţii, după ce îmi făcui cruce.

De vre-o două ceasuri umblam prin pădure, singur.

Nici un sgomot nu întrerupea liniştea nopţii, şi eram cu atât mai mirat, de aceasta, cu cât ştiam că sălaşurile ţigăneşti fac un sgomot infernal, iar ecoul pădurei mi-ar fi adus de mult strigătele ţiganilor, mai ales că era cam pe vremea culcatului, când încep să se strige unii pe alţii să vină la căruţe.

In apropiere de valea Strigoiului mă aşezai jos să mă odihnesc. Mă lungisem într'o rână, când un sgomot ce părea că vine de sub pământ îmi izbi auzul. Imi lipii urechea de pământ, dar n'am putut înţelege de unde venia sgomotul. „Poate că vine din valea Strigoiului", mi-am zis, şi pornii într'acolo.

La o depărtare ca de 200 metri de valea Strigoiului, adierea vântului îmi aduse un miros usor de fum. Imi îndoii băgarea de seamă. Mai mult mă târam, decât mergeam. Iată-mă însfârşit la marginea văiei, unde auzii confuz strigătele ţiganilor, cari se aflau în fundul ei.

Valea era ast-fel situată, încât din locul de unde mă aflam, nu puteam vedea nimic ,iar coasta era atât de prăpăstioasă, încât n'aş fi putut-o cobori. Făcând câţiva paşi spre dreapta, atât cât îmi îngădui întunerecul nopţii, am zărit că, pe coasta văiei, se aflau nişte lăstare, care se lăsau în jos.

M'am apucat de acele lăstare, ce se prelungiau în spre vale, şi cu multă sfială m'am aplecat în jos, spre a prinde cu ochiul ceva, din ceeace se petrecea în fundul văiei.

Am trecut atunci printr'o clipă de cumplită groază. Se spunea despre ţiganii lui Iordache că sunt antropofagi şi fuseseră văzuţi mâncând carne crudă, abia uscată... Iar valea Strigoiului îşi trăgea numele, dela vedeniile ce se arătau pe aci, noaptea, trecătorilor... Nici fiarele sălbatece nu lipseau din acest meleag...

Zării, jos, o parte din sălaş. Mă întorsei apoi la poteră şi trimesei doi flăcăi la Poiana, cu poruncă să se înarmeze tot satul.

Spre ziuă, ne sosiră ajutoare din Văleni, — negustori, meseriaşi, săteni, bine înarmaţi.

Le ţinui o cuvântare.

I-am împărţit apoi în cete de câte opt inşi, punând în fruntea fiecărei cete pe cel care mi se părea mai deştept.

La câte trei cete, am pus câte un cap mai mare, iar peste toţi am luat eu comanda.

După ce am sfârşit cu pregătirile, am luat-o pe apa Bughii în jos.

Aproape de prânzul cel mare, ne aflam la primăria din Poiana, unde mă aşteptau fruntaşii satului cu sătenii, gata să pornim la prinderea sălaşului ţigănesc.

Dădui repaos oamenilor ca să mănânce şi să se odihniască. Am ales, apoi, cinci perechi de oameni din Poiana şi i-am trimes ca iscoade, pe la toate cărările pe unde ar fi putut Bulibaşa Iordache să se strecoare şi să fugă, dacă cumva ar fi prins de veste că suntem pe urmele lor.

După cină, ne sfătuirăm.

Oamenii făcură masalale din fân uscat şi cârpe îmbibate cu păcură.

Pe la nouă seara am dat ordin de pornire.

La vre-o două sute de metri de intrarea în valea Strigoiului, aprinserăm cinci facle. Dar deşi eram după un dâmb, câinii sălaşului ne simţiră, şi începură să latre.

Fiecare cort avea 2—3 câini, răi ca lupii, cu cari trebuia să luptăm mai aprig, decât cu oamenii.

Aprinserăm atunci toate masalalele, lăsarăm o rezervă şi ne repezirăm la atac.

Valea Strigoiului era mare că putea cuprinde, în voe, cele vre-o treizeci de căruţe, care compuneau sălaşul Bulibaşei Iordache. Intrarea văiei era strimtă, aşa că ne îmbulzirăm grămadă şi în neregulă. De cum se lărgi valea, oamenii mei se împărţiseră în două, spre a înconjura sălaşul. Ţiganii se treziseră.

Incepui a striga la ţigani să se predea. Greutatea de a pune mâna pe ei, consta în faptul că erau risipiţi pe o mare întindere şi fiecare căruţă trebuia luată cu asalt.

Deodată răsună în ţigăneşte o poruncă; era vocea Bulibaşei.

Se produse atunci un sgomot înspăimântător. Toată suflarea ţigănească începu să răcnească şi apoi săriră să se apere şi să atace.

Nu mai fu chip să dau o poruncă. Incăerarea deveni generală.

Ţiganii se apărau cu ce puteau şi cu ce le venia la îndemână. Am văzut cu ochii mei cum multe ţigănci luau copiii lor de picioare şi dădeau în poteraşi mei. Dădeau şi răcneau!...

Masalalele luminau sinistru valea Strigoiului, care devenise un adevărat iad, un câmp de bătae halucinant.

Oamenii urlau cu disperare, câinii lătrau cu furie, porcii, legaţi de căruţe, guiţau şi se smuciau să scape, caii împiedicaţi de picioare, săriau în toate părţile... Răsunau lovituri de tuciuri şi căldări de aramă, care deveniseră arme de apărare.

Fiecare ceată a poterei se asvârlise asupra unei căruţe, aşa că ţiganii fuseseră în colţiţi de aproape şi se luptau răsleţi.

Cortul Bulibaşei se afla mai în fundul văii. Câţiva ţigani se strânseseră în jurul lui, şi cu ciomege mari se apărau, cu furie, de ceata năvălitorilor.

Mi-am zis că atâta vreme cât nu va fi răpus Bulibaşa, ţiganii nu s'ar fi supus. Câţiva oameni din ai noştri fuseseră răniţi şi, însângeraţi, se retrăseseră din luptă, ceiace dădea curaj ţiganilor.

M'am apropiat de Bulibaşe şi, pe la spatele oamenilor mei, întinsei pistolul ce-l aveam încărcat şi, fără a ochi, trăsei. Bulibaşa Iordache se prăbuşi, greu rănit. Oamenii mei, încurajaţi, se repeziră asupra acelei grămezi de ţigani şi-i hăcuiră fără milă.

Am potolit cu greu lupta, căci oamenii mei se înfierbântaseră şi ucideau în neştire.

Lupta ţinuse toată noaptea; zorile se iviau, luminând urmele măcelului.

Pe ţiganii şi ţigăncile cu copii rămaşi în viaţă, i-am legat cu sforile găsite la ei şi cu căpestrele cailor.

Aveam şi noi câţiva răniţi, dar uşor. Ei fură suiţi într'o căruţă de a ţiganilor şi porniţi la Vălenii de Munte, spre a fi îngrijiţi.

Cu uneltele găsite la ţigani, am pus de s'a săpat o groapă mare, unde asvârlirăm, claie peste grămadă, cadavrele celor ucişi, punând deasupra leşul Bulibaşei Iordache.

* * *

Precum era obiceiul atunci, am pus la casnă pe ţigani şi pe ţigănci, dar nici unul nu a putut să-mi spue ceva, sau să-mi arate locul unde avea ascunse Iordache averile prădate.

(Sfârşitul în No. viitor)

O socoteală americană

45.000 Kilometri!



DOMNIŞOARA TRUDE BRIONNE, vieneză, este în acelaş timp dansatoare cu renume şi femeia care posedă cel mai frumos spate din Austria. Dânsa a introdus jazzul, în vesela şi muzicala Vienă. La concursurile de dans, care au avut loc de curând, la expoziţia internaţională din Barcelona, d-ra Trude a reprezentat cu mare succes Austria.

Dar, pe lângă însuşirile enumărate, domnişoara Brionne mai deţine şi un record sportiv, destul de original. Ea a umblat „în vârfuri", mai mult decât oricine pe pământ, vreo 45.000 kilometri. Socoteala e simplă şi edificatoare.

Dansatoarea are actualmente vârsta de douăzeci şi şase de ani şi dansează pe vârfuri de când avea fragedа vârstă de 8 ani. In timpul copilăriei, adică înainte de a-şi face debutul profesional, repeta dansurile cu ardoare, cel puţin câte 2 ore, în fiecare zi. Iar de când a devenit o figură de seamă în lumea teatrală vieneză, apare pe scenă în condiţiuni obişnuite, cel puţin de două ori pe zi. Jocul şi exerciţiile pe care le face, în fiecare zi, durează minimum 2 ore.

Şi astfel, domnişoara Brionne a putut să calculeze că numărul paşilor pe vârfuri, executaţi în timp de o oră, e echivalent cu mersul pe o lungime de 4 kilometri şi 800 metri. Dansând două ore pe zi, ea păşeşte deci 9 kilometri şi 600 metri zilnic. In cele 5 zile ale săptămânei, cât dansează, păşeşte 48 km., iar în 52 săptămâni, 2496 kilometri. Socotind această medie, pentru un timp de 18 ani, ar rezulta aproape 45.000 km.!... Mai mult decât inconjurul pământului pe la equator!

Cât priveşte frumosul spate, cu care e înzestrată domnişoara Trude Brionne, trebue să menţionăm că, la toate concursurile a obţinut premiul întâi, deşi n'au lipsit concurente de temut.

Experţii în materie de frumuseţe, susţin că adevăratul semn al unei perfecte frumuseţi fizice femenine, este spatele. Şi se pare că au dreptate, pentrucă pe când o faţă sbârcită sau un nas diform se pot cizela, cu ajutorul mijloacelor technice moderne, spatele rămâne totdeauna natural. E chiar un foarte bun indiciu asupra sănătăţii şi caracterului femeii, fiindcă simetria corpului are o mare înrâurire asupra acestora.

D-şoara Trude spune că datoreşte spatele ei frumos profesiunei de dansatoare.

O lună printre femei

Dorind să facă o descriere cât mai reală a vieţii pe care o duc femeile pierdute, zi arista pariziană Maryse Choisy s'a deghizat în femee de rând pentru a putea pătrunde ca servitoare în bordeluri, sau s'a transformat ea însăşi în prostituată pentru a sta în cât mai mare contact cu acelea a căror viaţă urma s'o descrie. Timp de o lună cât a stat printre femeile de plăceri, ea a învăţat lucruri extrem de interesante, cari au asigurat cărţii ei un extraordinar succes de librărie. A apărut şi în romăneşte în Editura „Cugetarea". De vânzare la toate librăriile. Lei 55.

TREI CRIME CELEBRE
(Urmare)

în taină, versiunea cea mai plausibilă: otrăvirea... Dar autopsia a desminţit acest svon.

Şi nici până azi, nu s'a putut lămuri misterul.

Ceeace a aparţinut lui Ince se mai poate vedea. Studio-ul lui a fost cumpărat de Cecil B. de Mille. Frumoasa lui casă e azi, proprietatea lui Carl Laemmle şi yachtul său, pe care voia să-şi petreacă week-end-ul e proprietatea Corinnei Griffith.

A DOUA CRIMA: MOARTEA LUI W. D. TAYLOR

Despre această a doua crimă nu se poate spune mult. Doar că, prin calitatea celui ucis şi prin aceea a tuturor cari se găsiau în preajma lui, în momentul crimei.

William Taylor era un director de scenă foarte apreciat. Taylor avea o prietenă, o femee care azi e complet uitată dar care era cea mai sărbătorită dintre vedete: Mabel Normand. Cum fidelitatea nu e tocmai caracteristică omului în general, a bărbatului în particular, Taylor mai avea o dragoste: pe Mary Miler Minter.

Intr'o seară, William Taylor chemă la el pe cele două femei. Era pentru a se lichida chestia? Era această întrevedere pornită dintr'un diletantism? Nimeni nu a putut şti. Mabel Normand era în seara aceea sub apăsarea cocainei şi Mary Minter băuse peste măsură.

Vecinii auziră râsete şi ţipete... După miezul nopţei, se auzi un foc de revolver... A doua zi, dimineaţa, Taylor fu găsit, într'un lac de sânge. Murise.

Nu s'a putut şti dacă s'a sinucis sau dacă l-a ucis una din femei.

Misterul mai dăinueşte şi azi.

Acum, Mary Minter a dispărut şi Mabel Normand îşi nimiceşte, cu stupefiante, zilele ce par numărate.

CAZUL HICKMANN

Acest caz depăşeşte, în grozăvie, pe celelalte.

Intr'o zi, o fetiţă, Marion Parker, în vârstă de 12 ani, se întorcea dela şcoală. Fu acostată de un tânăr cu înfăţişare onestă:

— Sunt dela bancă, — a spus tânărul, — şi tatăl D-tale mi-a spus să vin să te iau.

Bătrânul Parker era casier la o bancă în Hollywood.

Nebănuind nimic, micuţa Marion se sui în „Ford". Seara, părinţii şi-au aşteptat în zadar copila. Primiră în schimb, un bilet, astfel redactat: „Nu i se va face lui Marion nici un rău, dacă veţi aduce 1500 de dolari".

Ca să hotărască mai sigur pe d. Parker, criminalul sili copilul să scrie şi el câte-va cuvinte:

— Tată, trimite repede banii! Mi-e frică! Grăbeşte-te".

D. Parker preveni poliţia şi, înconjurat de şase automobile cu detectivi, se duse la întâlnire. Dar criminalul — care a fost identificat, se numia Hickmann, — recunoscu după culoarea Buick-urilor, că părintele e întovărăşit de poliţie. Fugi şi trimise d-lui Parker o nouă scrisoare:

— „N'ai fost om de treabă. Poliţia era cu D-ta. Totuş îţi voiu reda pe Marion dacă vei veni singur cu acei 1500 de dolari".

Tatăl, trebuia să se execute.

A doua zi, d. Parker sosi singur. Avea asupra lui banii necesari. După cinci minute de aşteptare, văzu un automobil. Işi zări copila care-l privia cu ochii ei albaştri. O mână se întinse şi bătrânul casier remise plicul cu bani. O clipă în urmă, uşa automobilului se deschise şi la picioare căzu trupul neinsufleţit al lui Marion, în văzul tatălui înebunit de groază.

Hickmann se răzbună astfel în chipul cel mai odios tăind cu o îndemânare de chirurg trupul micei nenorocite. Era complet golit. Şi ca ochii să fie ţinuţi deschişi, Hickmann introdusese în craniu, un fir de fier care ţinea deschise pleoapele. Trupul fu umplut cu cârpe...

Intreaga Californie scoase un strigăt de groază. Poliţia fu mobilizată. Cu orice preţ trebuia arestat acest criminal, care nu avea mai mult de 19 ani. Pe şosele, la orice răspântie, automobilele erau oprite şi cercetate. S'a ajuns să se ofere premii pentru descoperirea criminalului. Nu se ajunse la nici un rezultat.

In sfârşit, iată că la Seattle, un sătuleţ nu departe de Los Angeles, doi agenţi arestară, din întâmplare, într'un Ford obişnuit pe Hickmann...

Interogatoriul începu. Ceeace sgudui chiar pe poliţişti era că acest criminal dădea dovadă de o linişte cu adevărat impresionantă. Nu făcu nici o greutate. Mărturisi totul. Până la cel din urmă amănunt. Şi mai ţinea să încredinţeze întreaga lume, că Marion nu a suferit cu nimic...

„Inainte s'o ucid, am adormit-o, spuse Hickmann. Apoi am strâns-o de gât şi, pe urmă, am tăiat-o în bucăţi. Voiam să mă răzbun pe tatăl ei, care m'a înşelat. Dar ea, mititica, nu a suferit de loc".

Medicii veniră, fireşte, să-l examineze şi toţi fură de acord că Hickmann era sănătos la minte.

A fost condamnat la spânzurătoare.

Şi Hickmann şi-a ispăşit astfel cumplita crimă.

* * *

Iată dar o nouă înfăţişare a Hollywood-ului. E desigur, diferită de aceea pe care ne-o slujeşte ecranul şi de aceea pe care ne-o dă imaginaţia îmbelşugată, căreia ne place să ne dăruim, câte-odată.

1000 de ani înaintea lui Tut-Ank-Ammon

Cine n'a auzit oare de Azteci, acel popor despre care există atâtea legende şi care locuia în Mexicul de astăzi? Un popor care ar fi dominat vreme îndelungată mai toată America Centrală? Cât? Atâta vreme până când unul din cei mai cruzi conquistadori ai Spaniei, Fernando Cortez, — „Mântuitorul alb", cum îl numiau în credinţa lor copilărească locuitorii cu pielea arămie, ai acestui ţinut, — pe atunci fermecător ca paradisul şi astăzi pustiu, în cea mai mare parte... până când acest mântuitor, distruse, — în numele lui Christos şi al poftei după aur — măreţia unei culturi, care nu e întru nimic mai prejos de cea a vechiului Egipt.

Aztecii au dispărut. Dar numele lor va continua să figureze, în istoria omenirii, acoperit de strălucirea gloriei.

Ei erau un puternic trib războinic, când, acum vre-o 4000 de ani, în epoca lui Tut-Ank-Ammon, au cotropit imensele popoare, care locuiau continentul nordic şi cultura Maya ale cărei urme, ştiinţa etnografică le urmăreşte chiar cu 2.000 de ani în urmă.

Mai ales, în Iucatan, au descoperit arheologii comori arheologice nebănuite, între altele au scos la iveală ruinele unor clădiri minunate şi au colecţionat numeroase obiecte pentru muzeul naţional din New-York.

Dar şi în Mexico, primele încercări timide au fost încununate de succes şi cât se poate de promiţătoare. Aşa încât guvernul a considerat drept o datorie naţională să institue o expediţie,



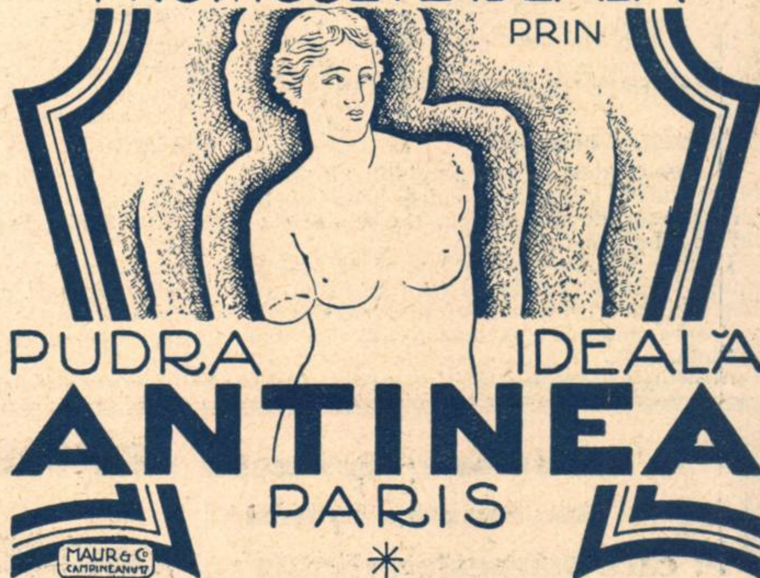
Mumie de Aztec (2000 ani a. Chr.)
(Copyright by „Realitatea Ilustrată")

compusă din cei mai buni arheologi echipaţi cu toate cele necesare.

Trebue să spunem că Earl Morris, conducătorul expediţiei, are, în ce priveşte descoperirile, un noroc proverbial. Aproape 7000 de relicve, perfect păstrate, au fost scoase până acum şi cu ajutorul lor se pot reconstitui, epoci mari, de mult dispărute.

Intre aceste relicve, se află mumia — sau mai bine zis, semi-mumia — unui bărbat, îngropat acum vre-o 4.000 de ani. Aspectul mumiei şi al mormântului — dau indicaţiuni asupra religiei şi a ceremoniilor locuitorilor antici din Mexic. Unele dintre ele amintesc datinele egiptenilor: aşa de pildă îmbălsămarea şi bandajarea morţilor, în împrejurări ce e drept, care, pe noi, ne înfioară, cum ar fi obiceiul lor de a tăia mortul în trei părţi, cap, trunchiu şi picioare şi a le îngropa strâns lipite unele de altele. Capul urma să se urce la cer. Picioarele să pribegiască prin infern. Trupului îi era însă păstrată o soartă necunoscută, între cele două lumi viitoare, după cum faptele sale au fost bune, sau rele şi pentru ca umbra să nu se poată elibera şi să fie astfel strigoi prin lumea muritorilor. Bocitoarele vechilor Azteci ţeseau, în jurul benzilor de pânză ce legau trupul, frânghii de cânepă.

Astfel învăluite, trupurile se asemănau unor larve de insecte. Era credinţa că numai aşa sufletele celor decedaţi, pot aştepta ceasul supremei reînvieri.



Poşta medicală a „Realităţii Ilustrate"

O MAMĂ, Bucureşti

Nu putem şti de ce natură sunt *„buboaiele"* ce v'au apărut pe faţă.

N'ar fi rău să vă arătaţi unui medic. In tot cazul trebue să desinfectaţi în fiecare zi faţa cu un tampon de vată muiat în alcool sau apă oxigenată. Seara vă ungeţi cu puţină alifie boricată zincată.

BRUNETA, BLONDA, Bucureşti

a) Sunt în adevăr medicamente (extracte de glande) cu care se poate stimula creşterea omului, dar numai pentru acele talii mici, care sunt cauzate de vre-o boală. Bănuim că nu e cazul d-tră. Atunci numai gimnastica (la institutul de educaţie fizică) v'ar putea înălţa.

b) Pentru depilarea părului sunt anumite *paste* cam periculoase. Dar mai bine să vă arătaţi unui medic dermatolog (va întrebuinţa electricitatea). Acest mod de tratament cere multă răbdare din partea pacientului şi lasă uneori cicatrice.

D-rei A. C., Silistra.

V'am scris şi prin poştă.

Nu veţi putea slăbi decât prin dietă şi anume: nu mâncaţi pâine; nu mâncaţi prăjituri, dulciuri.

Nu beţi apă la masă, ci numai între mese. Mâncaţi legume, carne (nu sosuri). Nu mâncaţi unt. *Faceţi gimnastică;* dormiţi puţin; umblaţi mult.

S. AŞOVSKI, Bălţi

a) Miopia se poate lecui dacă a fost corijată *dela inceput* cu lentile (ochelari) potrivite.

Dacă datează de mai mult timp nu se poate lecui complect, ci se poate opri progresul ei prin ochelari (lentile) potrivite de un oculist sau optician priceput.

b) Pentru curăţirea dinţilor (înălbirea) lor dentiştii au mijloace bune. Azi se întrebuinţează *raze ultraviolete*, dar la noi nu le-au introdus încă dentiştii.

UN ELEV DE 15 ANI, Bucureşti

Nu fii speriat. Toţi tinerii au *poluţii*.

Nu e nevoe de nici un remediu.

Să nu bei excitante (vin, rachiu, cafea. Să nu dormi mult pe saltea. Să nu citeşti romane erotice şi să faci multă gimnastică.

CRISTIANA, Bucureşti

a) Pentru desvoltarea pieptului vă poate folosi *numai gimnastica* (luaţi lecţii fie la un profesor de gimnastică, fie la „Institutul de educaţie fizică).

Contra *„nasului roş"* trebue să vă arătaţi unui medic dermatolog. In tot cazul să nu beţi alcoolice (vin, coniac) şi cafea. Ungeţi-vă seara cu glicerină amestecată cu apă călduţă.

EVELIN HOLT

Pentru *hypertrofia tiroidei* sunt două feluri de medicamente: preparate de *iod* şi *extracte de glande*. Se citează şi noi singuri am obţinut succese şi cu *iod*.

Dar ambele trebue să vi le prescrie un *medic*. E absolut necesar aceasta fiindcă d-stră nu ne puteţi spune cauza cresterei glandei tiroide la d-stră.

CITITOR T. T. R.

Numai o intervenţie chirurgicală credem că v'ar putea scăpa.

Dar nu vă putem da sfaturi precise fiindcă nu ne daţi multe detalii.

AGLAIA POPESCU, Bucureşti

Pentru poftă de mâncare e foarte bine un păhărel de *vin de chină* înainte de masă.

Dar dacă sunteţi nervoasă ar trebui să evitaţi alcoolice.

Mai bine luaţi atunci

Tra amara. Tra chinae Compos. Tra gentiana câte 5 grame.

De 3 pe zi câte 15 picături (înainte de masă) în puţină apă.

ANETA (MICUL BUJOR)

Există un singur leac pentru d-stră: *dietă*.

Să mâncaţi numai lucruri care nu îngraşă. Carne, ouă, legume. *Nu* mâncaţi pâine, făinoase, prăjituri, dulciuri. Mâncaţi puţin şi nu beţi apă în timpul mesei. Nu mâncaţi unt, sosuri.

Noi nu cunoaştem starea d-stră materială, nici etatea d-stră. Altfel v'am recomanda *masagiu general* (să vi-l facă o masseuse).

Luaţi o cutie

Kissingen Sillen (Boxberger)

Veţi lua câte 2 pilule dimineaţa şi seara.

Nu dormiţi mult — nu umblaţi mult.

Cântăriţi-vă la început şi după o cură de o lună cântăriţi-vă iar.

Mai scrieţi după o lună. Nu disperaţi. Vă vom recomanda şi alte diete la nevoe.

O GRECOAICĂ

Jumătate din scrisoarea d-voastră s'a pierdut.

Contra constipaţiei luaţi o cutie de pilule de *cascarin*. Veţi lua seara 2 pilule.

JULIANA

Urmaţi pentru coşurile dela spate un tratament cu *raze ultraviolete* la un medic.

LUPE VELEZ, Loco

Ar trebui să vă arătaţi unui medic, totuş vă putem recomanda să mâncaţi zilnic după masă compot de prune cu multă zeamă.

Mâncaţi fructe, legume multe. Luaţi pilulele recomandate mai sus lui: *Micul Bujor.*

Yg.

Sfaturi pentru Frumuseţe

de LAURA

Valencia. Pentru comenzi de produse vă adresaţi direct Institutului de Infrumuseţare din Bucureşti, str. Eroului, 4.

Nuţişor, O străină, Puşa, Rolanda Fadette, Ema Spiropol, Mimi cea cuminte, Maria Georgescu, Cicica Ludamir, Desperatul, Bruneta drăgălaşe, Una dintre cele multe. Vă rog să nu-mi luaţi în nume de rău dacă răspund la toate odată pentru aceeaş întrebare. *Pentru creşterea şi întărirea rădăcinei părului,* veţi utiliza următoarea reţetă: Veţi spăla capul săptămânal cu următoarea soluţie: Radix Saponaria 100 gr. Lemn de Panama 100 gr. Săpun de Marsilia 100 gr. Rhom bun 250 gr. Apă de ploae 5 kilograme.

Veţi fierbe rădăcina de Saponaria, Lemnul de Panama şi Săpunul de Marsilia ras pe răzătoare, într'un litru de apă de ploaie timp de 2 ore. Apoi veţi strecura şi soluţia obţinută o veţi amesteca cu restul de apă şi cu 250 gr. rom. Cu această apă caldă veţi spăla bine capul de câteva ori, frecând energic rădăcina părului. După uscarea lui, veţi fricţiona rădăcina cu următoarea soluţie făcută la farmacie: Pilocarpină 0,50 gr. cloral hidrat 2 gr. T-ra Capsici şi Cantaride a 20 gr. Sublimat corosiv 0.05 alcool de Lavandula 150 gr. Ulei de ricin 20 gr. Capul îl veţi fricţiona zilnic cu această soluţie; iar odată pe săptămână îl veţi spăla cu cele 5 kgr., apă ce v'am prescris. Pentru mătreaţă veţi utiliza: Amoniac pur 20 gr. Carbonat de potasiu, 10 gr. Clorur de Sodiu 20 gr. Cloral hidrat 5 gr. Chinină sulfurică 5 gr. T-ra Jaborandi 25 gr. Alcool pur 250 gr.

Nutzi, Laurescu, 28 ani, Lizica Silitra, E. Plopa, Melizanda, Estera Crainic, Ricardo Cortez, Anna May Wong, 20 ani, Ploeşti, Titi Negeţescu, Emilia, Mimosa, I. Ştefan, Missa care va veni, Ilie Sandora, Liana S. Todido, Kaiser Ernest, Ionel de peste deal, pentru coşuri, puncte negre ten gras, vor întrebuinţa: Mentol pur 0.50, Acid Salicilic 1 gr. Salol 2 gr., Alcool pur 250 gr. Apă de roze 50 gr. Glicerină 20 gr. Ether 25 gr., va şterge seara obrazul bine cu vată şi cu apa aceasta de toiletă care înlocueşte săpunul, apoi va unge obrazul cu crema: Resorcină 1 gr. Hg pp. Alb 2 gr. Zinc oxidat 2 gr. Vaselină Lanolină a 20 gr. Ichtiol 1 gr. Dimineaţa veţi spăla obrazul cu zeama de la o lămâie, un pahar vin alb, un litru apă de ploaie. Intern vor lua dimineaţa drojdie de bere sau: Na sulfuric 5 gr. Na citric 10 gr. Na bicarb. 7 gr. Na phosforic 8 gr. topite la un litru apă, veţi bea un pahar dimineaţa pe nemâncate. După mese veţi lua câte un bulin: Benzonaftol 0,15 gr. Pulv. rhei 0,15 Sulf. 0,20 gr. iar seara veţi mânca la culcare un compot de prune afumate făcut cu miere. Regim sever, oprite alcoolul, sărăturile, piperul, acriturile.

Violette, Japoneza, Mary Kid, doritoare de gene lungi le vor unge în fiecare seară cu Pilocarpină 0,10, Ulei de vaselină, sau Unt de ricină 20 gr., cu o mică pensulă, după ce vor spăla ochii şi genele cu apă de roze sau ceai de muşeţel slab.

Abonatul C. C. Caroline H. Cunosc o mulţime de reţete *pentru depilarea părului de prisos* pe braţe, picioare, obraz dar toate aduc la acelaş rezultat, creşterea la loc. Deci sfătuesc pentru acest neajuns epilarea cu o pensetă mică după ungerea locului cu Novocaină 0,05 Vaselină 10 gr., sau şedinţele prin electroliză la un institut de frumuseţe din capitală.

Pentru corp sau braţe, depilatoarele din comerţ.

Coca Brăila, Malheureuse Claire: pentru catifelarea şi albirea mâinilor aspre şi roşii vor utiliza: Menthol 0,25, Alcool 50 gr., Antipirină 5 gr. Glicerină 20 gr., Apă oxigenată 100 gr. Veţi spăla mâinile seara cu făină de migdale şi săpun de Marsilia, le veţi şterge bine cu vată muiată în soluţia de mai sus şi apoi le veţi unge cu Amidon 10 gr. Glicerină 100 gr. apă de roze 20 gr. T-ră benzol 1 gr. Zinc oxid 5 gr. Frecaţi bine într'un mojar amidonul, zincul cu apa de roze şi glicerina şi puneţi într'o baie Marie o jumătate de oră până se solidifică. Apoi puneţi T-ra benzol.

Cu această pastă veţi unge mâinile în strat gros, iar noaptea veţi purta mănuşi vechi de piele.

Alla Bălţi, Mătrăguna, Ina, D-na Geta, pentru ride, vor utiliza Sulfat de zinc 1 gr. Alumeu crud 1 gr. Ulei de roze 5 picături, Lanolină, Vaselină a 15 gr. Inainte de cremă veţi şterge obrazul cu vată şi cu Oxid salicilic 0,50 Mentol 0,25 Alcool 100 gr. Glicerină 20 gr. Apă de hamamelis 250 gr.

Iwanya, Tina Tinel şi Nutzi, Ţigăncuşa, Lya de Putty, Mimy, Bruneta cu ochi verzi, Olguţa, Fleur étiolé, Gretişor, Marioara Ignat, Riga, Marieta Danielopol, Annie Michon, Fetiţa bălaie, Narcise, Sug, Nufăr, Malvina şi Magdalena, Ella Hugo, Haida, Sanda II, Tânăr Ploeştean, ce-mi cer un sfat *pentru albirea tenului, scăparea de pete roşii, urme de coşuri, nas roşu etc...,* le recomand Un litru rachiu bun, 8 gălbenuşuri de ou, Glicerină 100 gr. Zeama de la o lămâie şi formol 2 gr. Veţi freca bine gălbenuşurile de ou cu glicerina şi zeama de lămâie după care veţi adăuga puţin câte puţin rachiu, apoi la urmă formolul până veţi face o emulsie lăptoasă. Veţi şterge obrazul seara cu vata muiată bine în acest lapte, apoi îl veţi unge în strat uşor cu: Cetaceum 8 gr. Ceară 6 gr. Unt de cacao 5 gr. Ulei de nucă 60 gr. Perhidrol 5 picături.

Ochi negri, Pistruiatul, Rusoaica, Ocri Madura, Flora, doritori de a scăpa de pistrui; recomand apa de toiletă următoare: Alcool de camfor 10 gr. Glicerina 5 gr. Apă de lauro-cerasi 50 gr. apă de hamamelis 100 gr. de şters obrazul cu vată; iar în urmă crema următoare: Hidrochinonă 2 gr. Ung emoliens 40 gr. Zeamă de lămâie 10 gr. T-ra benzoe 1 gr.

Nadya, Floare de Crâng, ce-mi cer o reţetă *pentru porii dilataţi* le recomand: Menthol 0,50 gr. Acid salicilic 1 gr. Apă de laurocerasi 50 gr., Apă de hamamelis, 100 gr. Aether 10 gr. apă de toiletă iar pe urmă crema: Glicerină 3 gr. Apă de roze 12 gr. Acid stearic 1 gr. Carbonat sodă 1 gr. prin saponificare la o farmacie.

„Miss România" 1930

va pleca la concursul internaţional, în primăvară

Lucrările de organizare ale celui de al doilea concurs, instituit de revista „Realitatea Ilustrată", pentru alegerea unei Miss România, pe anul 1930, au început şi zilnic primim la redacţie nenumărate înscrieri.

Cititoarele noastre şi publicul femenin din ţară s'au putut convinge, atât din relatările presei mondiale, cât şi din povestirile d-rei Magda Demetrescu (Miss România 1929); publicate în ziarul „Dimineaţa", şi despre seriozitatea concursului nostru şi despre minunata recompensă acordată frumuseţii.

De data aceasta, concursul de frumuseţe se va desfăşura cu şi mai mult fast decât cel trecut, pe deoparte pentru că avem experienţa necesară, şi cunoaştem precis felul cum se desfăşoară concursul internaţional la Galveston, pe de alta pentrucă, în urma cererii publicului, am hotărît ca anul acesta, concursul să fie public.

Vom institui jurii de alegere judeţene, care să aleagă pe cele mai frumoase din regiunea lor, iar dintre acestea care vor veni la Bucureşti, o comisiune centrală, alcătuită exclusiv din artişti, pictori şi sculptori, va alege pe Miss România 1930.

Intregul concurs la Bucureşti va fi filmat de către casa „Gaumont" sub regisoratul d-lui Jean Mihail.

Am început pregătirile de timpuriu, spre a evita gerurile mari, care la noi sunt de obiceiu pe la sfârşitul lui Ianuarie şi începutul lui Februarie, şi spre a avea timp suficient ca după alegere, Miss România împreună cu celelalte concurente europene, care vor pleca la Galveston, să facă o călătorie de agrement, în toate oraşele mai mari ale vechiului continent. In felul acesta călătoria, una dintre cele mai atrăgătoare părţi ale concursului de frumuseţe, şi care se face cu un lux şi un fast extraordinar, se prelungeşte cu două luni.

Condiţiunile de participare la concursul din anul acesta sunt aproape identice cu cele din anul trecut, şi anume:

CONDIŢIUNI DE PARTICIPARE

Candidata trebue să aibă vârsta de cel puţin 16 ani şi nu mai mult de 24.

Trebue să nu fie, nici să nu fi fost căsătorită.

Să trăiască la părinţi sau din muncă cinstită şi să aibă o purtare perfect morală.

Nu sunt admise artistele de orice fel şi nici manechinele.

La acest concurs poate participa oricare din candidatele la concursul nostru din anul trecut, întrucât n'a depăşit limita de vârstă. Nu pot lua parte, însă, acele domnişoare, care se vor fi prezentat la vre-un concurs internaţional.

Fotografia care ni se va trimite, să fie de dată cât mai recentă. Această fotografie n'are decât un rol eliminatoriu, întrucât pe baza fotografiilor, noi emitem invitaţiuni la concursurile judeţene, care se fac în fiecare capitală de judeţ şi în Bucureşti prin prezentare personală.

Buletinul trebue completat cu cea mai mare exactitate şi pus într'un plic cu fotografia. Pe plic se va scrie, pe lângă adresă (str. Constantin Mille No. 7, Bucureşti I) şi indicaţia: „pentru concursul de frumuseţe pe 1930". **Aceeaş indicaţie trebue s'o poarte şi orice corespondenţă adresată nouă, relativ la concurs.**

BULETIN PERSONAL

Numele şi pronumele . . . .
Adresa: Strada . . . . No. . . . . . .
Comuna . . . . Judeţ . . . .
Profesiune . . . .
Locuesc *) . . . .
Vârsta . . . .
Inălţimea . . . .
Grosimea taliei . . . .
Culoarea părului . . . . Greutatea . . . .

*) Se va indica, în acest loc, dacă domnişoara locueşte la părinţi, la rude sau singură.

Copii, soare şi lumină



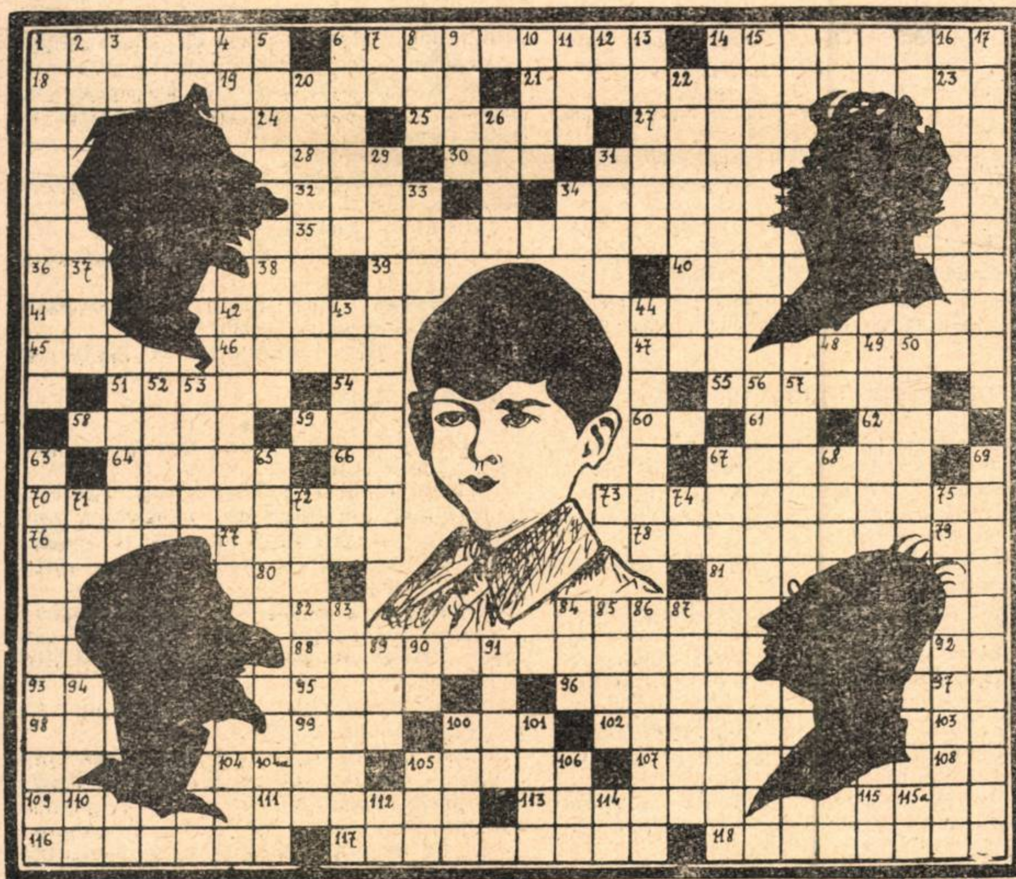


In briza mării Mediterane, în bătaia razelor fierbinţi ale soarelui meridional, sub palmierii veşnic verzi, acolo se înfiripă sănătatea şi forţa, în trupuşoarele gingaşe ale copiilor.

Iată mai sus doi îngeraşi, aspirând aerul tare al mării în faţa Casino-ului din Monte-Carlo, iar jos, un grup de copilaşi, foarte ocupaţi cu rostogolirea unei mingi uriaşe, pe nisipul Strandului aceluiaş oraş.

Jocurile „Realității Ilustrate“

JOC DE CUVINTE INCRUCIŞATE
M. SA Regele „Mihai I“ înconjurat de sfetnici
(15 puncte) de **Victor Buescu**-Craiova



ORIZONTAL: 1) Vedetă a partidului liberal, politician iscusit și orator elegant (2 cuvinte). 6) Ministru în actualul cabinet. 14) Național-țărănist, fost ministru 18) Interjecție de care se face uz în manifestațiile politice. 19) Cinste ce succede o tocmeală. 21) Tinda unei mori de vânt. 23) Numele inițial din titulatura Domnilor români. 24) Corn adus pe spate. 25) Medic și chimist german. (1660—1784). 26) Titlu dat regelui. 28) Unul din sfetnicii lui Carol Temerarul . 30) Sclav spartan, (minus finala). 31) Jalon gradat. 32) Ii dorii noroc în politică. 34) Privigherea însoțită de post inv). 35) Distins bărbat de stat, avocat și orator eminent (două cuvinte). 36) Inițialele autorului „Jalnicei Tragoedii". 38) Cu totul dimpotrivă. 39) Interjecție bovină. 40) Joc cu mingea. 41) Interjecție canină. 42) Brațele ferăstrăului. 44) Pereche. 45) Pronume în acuzativ. 46) Călcare gravă a unui act al autorității supreme (inv.). 47) Corespondentul grecesc al lui Cupidon (minus finala). 48) Must scos din struguri. 51) Expulzare. 54) Țipăt de spaimă. 55) Impărtășitoarea durerilor și bucuriilor unui rege. 58) Celebru erudit și istoric român șeful unui partid politic. 59) Se cade. 60) Auxiliar. 61) Notă muzicală. 62) Cămașe ornată cu mătăsuri și fluturi. 64) Bordei sărăcăcios. 66) Literă slavonă. 67) Derivând 70) Adjudecări. 73) Guvernanți. 76) Mithra din Misir. 77) Golfurile. 78) Vajnic luptător naționalist ardelean, în memoria căruia s'a desvelit un monument și s'au organizat serbări în Turda. 79) Mijloc vindicatoriu. 80) Imbibat, 81) Unealtă a tăietorului de lemne. 82) Inițiala și finala unei culmi a muntelui Buliga. 84) Răscrucea trăsurii. 88) Ilustru om de Stat român: 1821—1869 (2 cuv.). 92) Interjecție de surprindere 93) Principalul personagiu femenin dintr'un nou roman al lui Cezar Petrescu. 95) Calla palustris. 96) Relativ la suveranul Vaticanului. 97) Pronume plural (inv.) 98) Conjuncție franțuzească, complectamente naturalizată în limba română. 99) Comitat în Scoția (y=i). 100) Trei litere din „Sebeș". 102) Fundament (fig.). 103) Inițiala și finala unui râu aurifer din Asia-Mică. 104) Achitat 105) Cai cu părul roșcat. 107) Tare beat anagramă). 108) Interjecție de nepăsare. 109) „Alfa" slavonesc. 111) Rege al Ungariei (1196-1204). 113) Șeful și principalul orator al unui partid politic. 115) Renumit om de Stat, a dus în ultimii săi ani o politică germanofilă (†1918). 116) Membru al Inaltei Regențe. 117) Eminent om de Stat român, cu renume mondial, abil diplomat și fin orator. 118) Conducătorul unui partid politic, în repetate rânduri Președinte al Consiliului de Miniștri.

VERTICAL: 1) Fruntaș național ardelean, dibaciu conducător al frânelor Statului (2 cuv.). 2) Inițiala și finala unui medic și om de Stat român (1839-1885). 3) Bătaie (fam.) 4) Conjuncție copulativă. 5) Pronume. 6) Cercetare critică a textului biblic. 7) Mâl. 8) Animal carnivor. 9) A se lupta 10) Nimfă prefăcută'n stâncă, de Junona. 11) Capitala unui canton francez. 12) Cel mai înalt grad de intensitate. 13) Prințesă ce jucă un mare rol în intrigile de la curtea lui Filip V. 14) Risipitor (epitet aplicabil — în majoritatea cazurilor — politicianului mânuitor de bani publici). 15) Inșelătorii (fig.). 16) Dar 17) Subsecretar de Stat la Interne în actualul cabinet. 20) Reprezentanți aleși de popor și trimiși în Adunarea Legislativă. 22) Conducătorul superior al unei regiuni, după noua lege administrativă. 26) Membri ai partidului conservator. 29) Cei ce știu să manevreze în ale politicei (art.) 31) Mursă de miere. 33) Interjecție de eventuală satisfacție. 34) 52 de săptămâni. 37) Proiect de lege, depus în Parlament. 38) Capitala unei colonii belgiene în Africa. 42) Marinar și om de stat grec (1790-1877) 43) Cei ce pronunță discursuri în incinta Parlamentului. 44) Membrul unuia din cele două Corpuri Legiuitoare. 48) Inițialele unei renumite publicațiuni hebdomadere române. 49) Arbori cu scoarță tinctorială. 50) Membru marcant al actualului guvern, pe vremuri înfocat luptător naționalist. 51) Renumit poet ardelean, actualmente fruntaș averescan. 52) Eșarpă. 53) Dud (în sub-dialectul moldovean). 56) Calificativul jurnalistic ce se dă membrului unei dizidențe politice. 57) Calitate ce se cere unui veritabil om de Stat. 63) Personagiu central în politica ante-belică, germanofil, a lăsat câteva volume de interesante „Mémoires politiques". 65) Râu moldovean. 67) Ingrijirea arbustului „vitis vinifera". 68) Unealta despicătorului de lemne. 69) Șeful unui partid politic, temperament nestabil și impetuos (2 cuv.). 71) Pronume personal. 72) Plantă de podoabă, cu flori frumoase și plăcut mirositoare. 74) Prima silabă a unui alt cuvânt, în imnul sf. Jean-Baptist. 75) Primește! 83) Instituțiune ce asistă pe prefect fiind totodată și un corp deliberativ. 84) 20 de testele de hârtie (anagramă) 85) Oraș în Arabia centrală, 86) Oraș în Franța, pe Aude. 87) Superioare prin rang. 89) Văl ce acoperă sfintele daruri. 90) Particulă negativă. 91) Membri ai partidului liberal. 92) Cel mai mare astronom al antichității 94) Orașul din care plecară Evreii, sub conducerea lui Avram. 100) Ministru în actualul cabinet, autorul unui discutat articol revuistic. 101) General francez, însărcinat să supravegheze podurile Berezinii, în timpul retragerii din Rusia. 104 a) Zână. 105) Ceremonie religioasă. 106) Rezult. 110) Cântă! 112) Idem ca la No. 48 orizontal 114) Arma albinei. 115) Exclamațiune de mirare. 115 a) Epitet dat primului între politiciani.

CUVINTELE INCRUCIŞATE IN CER



— „Un împărat francez cu opt litere?... Aha.... eu sunt acela!....

Deslegările jocurilor se primesc la redacție până la 10 Decembrie 1929. Fiecare joc acordă deslegătorilor un număr oarecare de puncte. Cel care obține numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerele 45, 46, 47 și 48, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al douilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii șapte deslegători primesc câte un volum din operele autorilor renumiți. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Decembrie.

* * *

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
București, Str. Const. Mille 7, Etg. II
Director redacțional, NIC. CONSTANTIN
TELEFON 306/67 — 324 73
PREȚUL ABONAMENTULUI

Pe un an	Lei 400
Pe șase luni	„ 200
Pe trei luni	„ 100
Pentru străinătate	„ 500

Cupon pentru jocuri
No. 46

Numele și pronumele ....

....

Adresa ....

RUDYARD MULTON

Vampirul din castelul Zapolsky

O aventură a detectivului Gex Trevor

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Autorul ajunge printr'o întâmplare în Castelul Zapolsky, în care se spune că s'ar ascunde un vampir.

Castelana, contesa Ryana, este acuzată de o serie întreagă de asasinate, iar Gex Trevor, sub masca unui bătrân savant, încearcă să descopere misterul.

* * *

Acum, pusese mâna pe mine; o urmărisem dela locul ciocnirei de trenuri. Mă întinsese pe această masă de sacrificii şi-mi scosese câţiva centimetri de sânge cu o seringă, pe care-l analiză în laboratorul de alături. Oroare! Sângele meu conţinea şi el virusul teribilei boli. Dar îi trebuia Hidrei o victimă. Setea o chinuia, desigur. Şi atunci, ai venit tu, ca să cazi în plasa ei, ca o muscă în pânza păianjenului. Te-a întins pe această masă şi ţi-a analizat sângele, în timpul leşinului. Al tău conţinea şi de astădată acelaş virus, fiindcă ultima injecţie ţi-am făcut-o chiar la locul ciocnirei de trenuri.

— Recunosc, d-le Gex, rânji femeea cu cap de mort, că aţi fost prevăzător şi abil. Dar veţi purta răspunderea consecinţelor grozave ale faptei d-voastră.

* * *

Vampira apăsă pe un buton. Apoi, aprinse o mică lampă de spirt, la care flambă un bisturiu.

— Gex!... şoptii eu cutremurându-mă.

— Linişteşte-te Rudy, cred că d-na Vampir nu intenţionează să ne spintece pe noi cu acel bisturiu, căci dacă lama aceasta ar fi fost destinată pentru noi, desigur că d-na n'ar mai fi avut gentileţea de a o flamba pentru a nu se infecta.

— Ce vrei să faci? strigai monstrului ce rânjia, cu dantura afară.

O uşe se deschise, larg. Intr'o targă pe rotile cauciucate, aşa cum servesc în spitale pentru transportul bolnavilor la masa de operaţie, fu adus un trup de om, învălit cu o pânză albă.

Vampira scoase de sub pânză braţul omului de pe masa de operaţii. Era un braţ de femee. Braţul atârna în jos şi purta la încheetura mâinei, brăţara lată bătută în ametiste a Ryanei!

—Ryana!...

— Mi se pare că sunt două Ryane, zise Gex, una zână şi una vampir, care n'au comun decât bijuteriile de ametist şi utilizează acelaş parfum de ambră!...

— Dar tu cine eşti, strigai vampirului, şi ce vrei să faci Ryanei?

Vampirul desveli chipul imaterial al Ryanei, îi luă tamponul de cloroform de pe faţă.

Apoi femeea cu cap de mort, scoase brăţara Ryanei şi-i făcu o incizie cu bisturiul. Sângele ei se prelinse dealungul degetelor şi picură într'un bocal de cristal, gradat, aşezat pe un tripied de nikel, sub braţ.

O OPERAŢIE SUPRA-CEZARIANĂ

Când văzui sângele picurând, strigai:

— Femeea aceasta e sadică!... E o bestie ce se desfată văzând sânge!...

— Sărmana mea surioară!.. murmură femeea cu cap de mort.

— E sora d-voastră? o întrebă Gex Trevor uimit.

— Domnilor, zise Vampira alungându-şi cu mâna parcă un nor de pe fruntea de os alb, ca de craniu. Vă sunt datoare o explicaţie. Imi iubesc sora mai mult decât orice pe lume. Suntem de viţă veche poloneză. Tatăl nostru, un nobil polonez, a avut două fiice: pe Nadia şi pe Ryana. Eu sunt Nadia Zapolska. Tatăl nostru a murit în timpul războiului, în Rusia. Ryana era infirmieră, la spitalul rusesc unde eu conduceam o secţie de chirurgie.

— Sunteţi doctoriţă? întrebă Gex Trevor.

— Da, domnule.

Şi Nadia urmă povestirea vieţii ei:

Un obuz incendiar căzuse pe spitalul unde serveau. Ryana fu grav rănită şi suferi o operaţie grea. Lichidele incendiare, ţâşnind din proectil, au topit carnea de pe oasele figurii Nadiei, făcându-i un chip de mort. Nadia iubea pe un tânăr ofiţer rus. Ea fugi de el, văzându-se mutilată şi voi ca iubitul său să rămână cu amintirea figurii ei frumoase de altădată. După revoluţia rusească cele două surori trecură în Polonia, instalându-se în vechiul castel al familiei lor, unde Nadia se ascunsese în subteranele castelului, fugind de privirile oamenilor şi cerând Ryanei să nu-i denunţe ascunzătoarea, ci să spună celor ce ar întreba de ea, că a murit.

— Cu chipul acesta de strigoi, voiam să fiu moartă pentru lume! încheiă Nadia povestirea ei.

In bocalul gradat, se scursese patru litri din sângele Ryanei. Priviam acest sânge care licăria straniu în lumina difuză şi părea că reflexele roşii ale bocalului mă hipnotizează. Văzui pe Nadia apăsând pe un buton.

Igor Khan *) se ivi, înclinându-se.

— Khan, vei pleca îndată cu oamenii la Moscova.

Tătarul se înclină.

— Drum bun, Igor Khan, Dumnezeu să-ţi ajute.

— Stăpână!... zise tătarul oarecum emoţionat... Unde să vă aştept?

— Du-te Igor Khan, nu te îngriji de mine.

Tătarul dispăru.

* * *

— Şi acum, domnilor, ne zise Nadia, vine marea destăinuire...

— Ştiu, d-nă, zise Trevor Gex. Vreţi să ne spuneţi că, după ce ucideţi pe sora d-voastră, vă veţi sinucide. Opriţi această operaţie. Orice aţi fi făcut, vă vom ajuta. Nu-i aşa Rudy?

— Fireşte. Deslegaţi-ne. Opriţi curgerea sângelui din braţul Ryanei. Altfel o veţi ucide. Priviţi, aţi scos din trupul ei 4 litri de sânge!...

— Mai are un litru în trup, i-ajunge ca să trăiască! zise ciudata femee.

Atunci Nadia trase de un mâner din perete, — şi din zid se desfăcu o trapă. Un aparat ciudat apăru, un fel de pompă nichelată, cu tuburi de sticlă, cu supape, şi un fel de braţ terminat ca o caracatiţă mică, cu câteva tubuşoare uşor umflate la vârf.

— Voiţi să ne torturaţi? întrebai simţind că înebunesc. Ce v'am făcut noi?

Dar strania femee îşi înfipse tubuşoarele ventuze în propriul ei gât, în artera carotidă; apoi, capătul celălalt al aparatului îl introduse în tăietura dela braţul Ryanei.

— Ce faci? întrebă Gex Trevor palid. O transfuziune de sânge?

— Acesta, zise calmă Nadia, e un apa-

*) Vezi *Crimele omului mecanic*, publicate în Realitatea Ilustrată.

rat inventat de mine, pentru transfuzia sângelui în cele mai bune condiţiuni. Ryana nu va muri. Voi muri numai eu. Voi trece sângele meu, în trupul ei.

Şi adăogă, cu o grimasă de oribilă ironie:

— Al vostru e otrăvit şi Ryana are nevoe de sânge proaspăt!...

Nadia, apăsând pe o pârghie, o uşoară uruitură electrică se auzi. Sângele umplu ţevăria de sticlă. După câteva minute trupul Ryanei, care era alb ca marmora, începu să se îngălbenească şi apoi să bată în roz.

— Inţeleg, zise Trevor Gex. Ai ucis atâţia oameni,. ca să poţi schimba sângele Ryanei, cu al lor.

Tu ai ucis pe Puko, pe Jablonowski şi pe ceilalţi. Văd că tu şi Ryana, purtaţi inele şi brăţări la fel. Ametistul găsit asupra cadavrului lui Puko, era dela inelul tău, nu al Ryanei.

— Tatăl meu ne-a dăruit aceste bijuterii la fel... La capturarea ofiţerilor luam parte şi eu, uneori. Am prins pe Puko viu, în Lunca Dracului, l-am adus aci, am făcut transfuzia şi fără să ştiu am schimbat inelul cu al Ryanei. Apoi, am dus împreună cu Khan, cadavrul lui Puko în luncă.

— Şi care e motivul, întrebă Trevor Gex, pentru care trebue să schimbi sângele surorii d-tale, la fiecare două-trei zile? Are vre-o boală necunoscută?

— Nu domnule, şopti Nadia, care, vidată de sânge, abia mai putea vorbi. Ryana nu se poate hrăni şi trebue să-i dau sânge proaspăt, hrănitor, dela oameni sănătoşi şi voinici.

— Are vre-un ulcer la intestine?

— Nu. E mai tragic. Biata mea surioară n'are aparat digestiv deloc!...

— Ah!... femeea aceasta e nebună! nu mă putui opri să exclam.

— Taci, Rudy, îmi zise Gex. Continuaţi d-nă. Sora d-voastră n'are stomac?

— N'are nici stomac, nici intestine. Ciuruite de schijele aceluiaş obuz, care m'a desfigurat, am fost nevoită să-i fac o operaţie supra-cezariană: i-am scos întregul tub digestiv. Aţi văzut că ea nu mănâncă niciodată. Or, cunoaşteţi fenomenul fiziologic al hrănirei: chintezenţa asimilabilă a alimentelor, un fel de suc care se numeşte chil, trece în sânge prin pereţii intestinului subţire şi sângele duce acest element nutritiv la toate organele, hrănindu-le. Ryana, neputându-se hrăni pe această cale, sângele ei trebue schimbat cât de des, pentru a-i introduce în trup sânge care să conţină elemente nutritive.

* * *

Trupul Ryanei începuse să palpite, roz. Nadia devenise verde, de o paloare ce sporea sluţenia ei monstruoasă.

— Domnilor, ne spuse ea, Ryana nu ştie nimic din toate acestea. Cum vedeţi, operaţia o fac în timp ce ea este adormită...

Acum îmi explicam impresia de materialitate ce lăsa Ryana, mersul ei aerian, — părea că pluteşte, — suavitatea şi crizele ei...

— Eu mor, domnilor, şopti Nadia.

— Dar, urlai exaltat de ideea dementă ce-mi venise, după moartea ta, cine va mai avea grije să schimbe sângele Ryanei?

— Tu!... zise Nadia. Te condamn astfel să perpetuezi crimele mele.

Tu, îmi zise femeea-vampir, o iubeşti prea mult, ca să nu continui aceste crime pentru ea; Trevor Gex e prea bun prieten cu tine, ca să te denunţe!

Nadia făcu să se mişte un joc de comutatoare şi clape. Legăturile de fer, cătuşele ce ne ţineau prinşi de mesele de marmură, săriră. Tubul eşi din despicătura dela braţul Ryanei, iar capul Nadiei îi căzu pe un umăr.

— A murit! zise Gex, apropiindu-se de ea, în timp ce eu legai rana Ryanei, o luai în braţe şi fugii dement în noapte cu ea: era uşoară ca un fulg, ca un om cu trupul gol pe dinăuntru!...

SPIOANA

Nu-mi mai aduc aminte, decât că, în parcul castelului blestemat, m'am năruit cu Ryana, răpus de groază.

M'am trezit la spitalul militar din Raclav, în pat, ameninţat de friguri cerebrale. Gex era la căpătâiul meu:

— Unde e Ryana? îl întrebai.

— In salonul vecin. Profesorul Burnow a venit în mod special dela Rowno, ca să studieze cazul şi să vadă ce este de făcut. Stai liniştit, şi ai încredere.

Un doctor mă cercetă şi-mi spuse:

— E un mesager din partea lui Nicolae Mikiew, poţi să-l primeşti, dar să nu te agiţi.

Fu introdus un rus cu bărbuţă ascuţită, cu ochii goi parcă de orice privire. Furăm lăsaţi singuri, împreună cu Gex!

— Domnule, îmi zise vizitatorul, am o scrisoare pentru d-voastră, din partea lui Nicolae Nicolaevici Mikiew. De două zile vă caut ca un nebun...

Desfăcui plicul şi citii febril:

„Domnule, am fost atras într'o cursă: *documentul ce v'am dat e fals*. Nu trebue să-l publicaţi. Nu trebue să telegrafiaţi conţinutul lui la ziarul d-voastră. Altfel, toată acţiunea anti-bolcevică se spulberă.

„MIKIEW"

— Domnule, zisei, spuneţi lui Nicolae Nicolaevici că documentul mi-a fost furat în timpul ciocnirei de trenuri de lângă Raclaw.

— Dumnezeule!.. Suntem pierduţi!... strigă rusul. Câtă strădanie zadarnică!... Pentru ca să împiedec să publicaţi acest document, am făcut să sară cele două trenuri în aer! Am aşteptat trenul d-voastră în acea staţie, ca să mă urc şi să vă dau scrisoarea, dar, în ultima clipă, am aflat că trenul nu opreşte în acea staţie. Şi atunci, *l-am oprit eu!*

Gex scoase atunci un plic galben din buzunar:

— Iată documentul falsificat. Duceţi-l lui Nicolae Nicolaevici Mikiew.

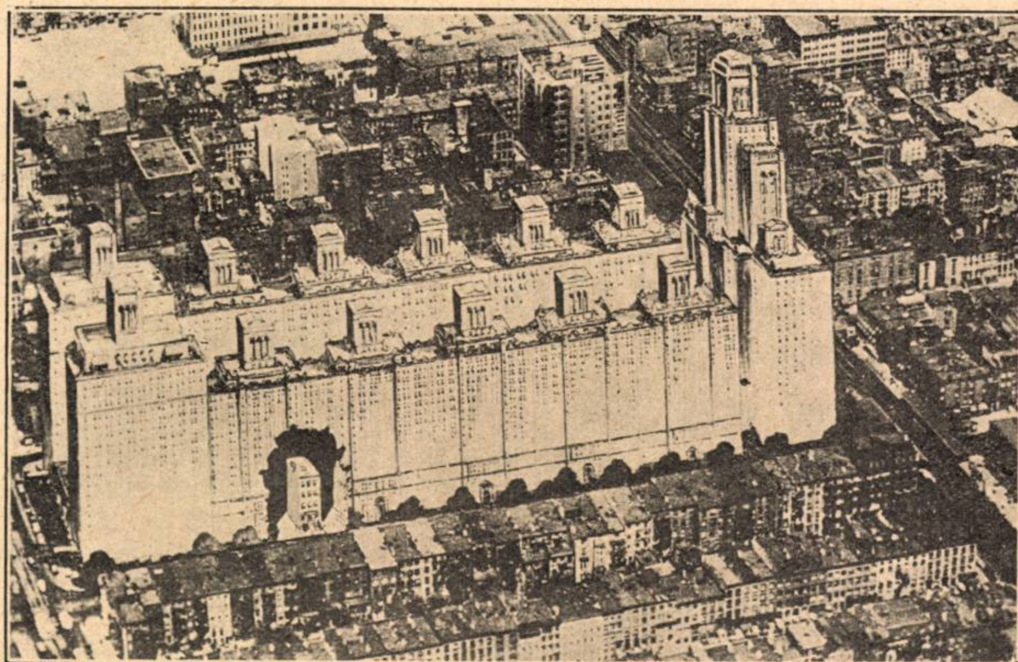
— Gex, unde ai găsit documentul?

— La Ryana, în castelul ei.

— Aşa dar, e spioană...

(Sfârşitul în No. viitor)

BUTURUGA MICĂ...



Palatul proiectat și căsuța (în stânga) **care împiedică ridicarea lui**

PRELUNGIREA contractelor de închiriere, a produs și în străinătate multe necazuri proprietarilor, ca și în țara noastră. Dar nicăeri nu s'a resimțit atâta ca în marile Capitale, unde străzi întregi se transformă, dărâmându-se șiruri întregi de case, spre a se face loc unor uriașe imobile, case de raport, cu sute de apartamente.

Cazul pe care-l prezentăm cititorilor noștri este specific și s'a petrecut de curând în Statele Unite, la New-York.

In a 23-a stradă din metropola americană, se află o casă cu trei etaje, al cărei proprietar a arendat-o încă înnainte de răsboiu unei văduve, care o exploatează deatunci. Intre timp, un mare trust bancar, a hotărît ridicarea pe patru străzi a unui uriaș „building", cu câteva sute de apartamente. Intre aceste străzi, cade și a 23-a, unde se află imobilul cu pricina. Proprietarul a vândut casa trustului și acesta a somat pe mrs. Tillie Hart să părăsiască imobilul, care urma să fie dărâmat.

Dar arendașa refuză, cu toate ofertele ce i s'au oferit, să cedeze contractul, care expiră abia în 1931.

Iată dar, că o armată întreagă de ingineri, arhitecți, lucrători și furnizori, cari trebuiau să construiască un imobil în valoare de 500.000.000 lei, vor trebui să stea cu brațele încrucișate, până la expirarea contractului, deoarece Tribunalul a dat câștig de cauză văduvei.

Fotografia noastră reprezintă imobilul proectat, iar în stânga, în spărtura zidului, casa cu pricina.

FEMEEA MODERNĂ

de LISL GOLDARBEITER

ŞTIU, femeia modernă nu este întotdeauna apreciată la justa ei valoare. Asta datează poate de mai înainte, ca femeile să înceapă să se „emancipeze", să se „libereze". Atunci ne era teamă că femeia va înceta, de-a mai fi femee. Tunsoarea a la garçonne fasonul bărbătesc al îmbrăcămintei, toate astea au fost dovezile cele mai categorice, pentru această teză. Părea că lumea se va răsturna. Ea însă nu s'a năruit. Coafura „à la garçonne" a fost prelungită cu bucle, îmbrăcămintea a devenit iarăş „feminină". Ce au fost la urma urmei toate astea? O modă feminină, trecătoare la fel cu celelalte.

Femeea modernă este de fapt învinuită din pricina cultului ei, pentru frumos. Femeile au ţinut întotdeauna mult la frumos, adică mai exact bărbaţii au dorit întotdeauna ca femeile să fie şi să rămână frumoase. In ceeace mă priveşte, n'am putut face constatarea că bărbaţilor nu le plac concursurile de frumuseţe. Chiar Episcopul din Galveston a fost prezent la un supeu şi bisericile americane ne-au invitat pe noi reginele frumuseţii să asistăm la serviciile divine. Monseniorul Jean Lavalle, capul bisericei catolice din sudul Statelor-Unite, a venit pe bordul vasului pe care plutiam spre Cuba, ca să ne vadă şi să ne dea binecuvântarea sa. Dacă participi la un concurs de frumuseţe, asta nu înseamnă că nu mai eşti o fată „burgheză". Nu vreau să vorbesc de mine, dar însăşi „Miss Universe", din anul trecut, Ella Van Housen, este atât de burghez măritată, încât faptul a putut fi trecut sub tăcere în Franţa când ea s'a prezentat la concursul dela Deauville. Soţul ei a fost numit „un prieten al familiei".

Cred, că modernizarea femeei are numai consecinţe bune. Având o profesiune, ea împarte, cu bărbatul, grelele griji pentru existenţă. Şi apoi femeea modernă are calităţi destul de „ideale", tocmai pentru că este în acelaş timp şi „practică". Ea nu pretinde întreţinerea. Ea este un camarad, iubirea ei este cu atât mai veritabilă, cu cât este altruistă. Prin aceasta nu vreau să spun că femeile dinainte nu vor fi iubit tot atât de sincer. Este, oare, femeea, de vină, dacă trebue să-şi câştige şi ea existenţa, fie spre a-şi uşura gospodăria, fie spre a nu cădea în sarcina casei părinteşti, fie chiar spre a sta pe propriile ei picioare, când n'are pe nimeni?

Noi, tinerele fete moderne, nu căutăm un refugiu în măritiş, tocmai pentru că avem o concepţie prea înaltă despre el. Dorim să putem aştepta până când ne putem mărita, cu bărbatul cu care ne înţelegem. Dorim norocul. Inseamnă aceasta mai mult materialism, sau mai multă romantică? Cred că tocmai în timpurile noastre materiale, dorim mai mult sentimentul romantic al unei iubiri adevărate, dorim propriul sacrificiu pentru camaradul de viaţă şi pentru copil.

A existat oare un timp, în care copilul să aibă mai multă nevoe de apărare, decât azi? Intenţiunea de a face copiii şi oamenii tineri de azi mai „apţi pentru viaţă", are drept scop tocmai de-a-i oţeli pentru apărarea în viaţă, care este atât de dură astăzi. Şi tocmai mama din zilele noastre nu poate, de multe ori, să se ocupe prea intens de copil, aşa cum ar trebui, cum ar dori şi precum ar şti s'o facă, o femee modernă.

Dacă aş avea bani mulţi, mult mai mulţi, decât am primit acum în America atunci aş înfiinţa un mare azil de copii. Iubesc copiii, mai presus de toate şi ştiu că şi copiii mă iubesc toţi. Cred c'aş putea găsi multe femei moderne, care să mă sprijine, pentru că ocupaţiunea de a servi pe copii, ar fi desigur şi cel mai înalt ideal al acestor femei moderne, precum este şi al meu.

Dincolo, la Galveston, am văzut ceva cu totul deosebit. Acolo fiecare familie îşi are propria ei casă. Noi, mama mea şi cu mine, am fost invitate într'o familie, care are un băiat de 4 ani şi o fetiţă de 6 ani.



Intregul prim etaj al casei aparţinea acestor doi copii şi toate încăperile, destinate lor, au fost mobilate în stilul Montessorei: mobile mărunte de tot, lucruri de gospodărie în miniatură, totul o jucărie practică şi educativă. Ambii copii se jucau „de-a fi mare". Acesta e jocul preferat al copiilor şi instinctul de-a imita pe cei mari este foarte desvoltat. Casă locuită de o singură familie şi transformată, ca prin farmec, de către gospodina modernă americană, într'un paradis pentru copii, pentru viitorii susţinători ai numelui şi tradiţiei familiei, asta e desigur lucrul cel mai frumos pe care şi-l poate dori o femee modernă, care este tot atât de modernă pe cât e femee. Un lucru va reţine fiecare femee modernă, chiar dacă se mărită, lucru care o transpune din viaţa profesională în cea familiară: dorinţa unei proprii personalităţi şi bucuria de această viaţă proprie. Femeea modernă este cultă, trăeşte cu timpul şi se manifestă în viaţă. Ei îi place societatea liberă la dans, sport şi plaje, mai mult ca societatea în jurul ceştei de cafea. Fiecare timp îşi are propria lui societate. Sportul menţine tinereţea şi frumuseţea, pentrucă menţine sănătatea. Cosmetica femeei moderne, este îngrijirea sănătăţii, menţinerea tinereţei, nu pictură care distruge înfăţişarea naturală. Noua religie a femeei este naturaleţa. Eu am devenit regină a frumuseţii, fără fard. Vâslesc cu plăcere, înnot, doresc să joc tennis şi mă bucur de pe acuma că pot învăţa la toamnă călăritul. Regret că la noi astăzi e atât de neglijat sportul equestru. Acesta este un sport elegant, distins şi sănătos, care procură şi multe plăceri, tocmai pentru că prin el se poate vedea mult din natură.

Pe lângă aceasta, citesc mult. Libertate, pentru trup şi suflet!

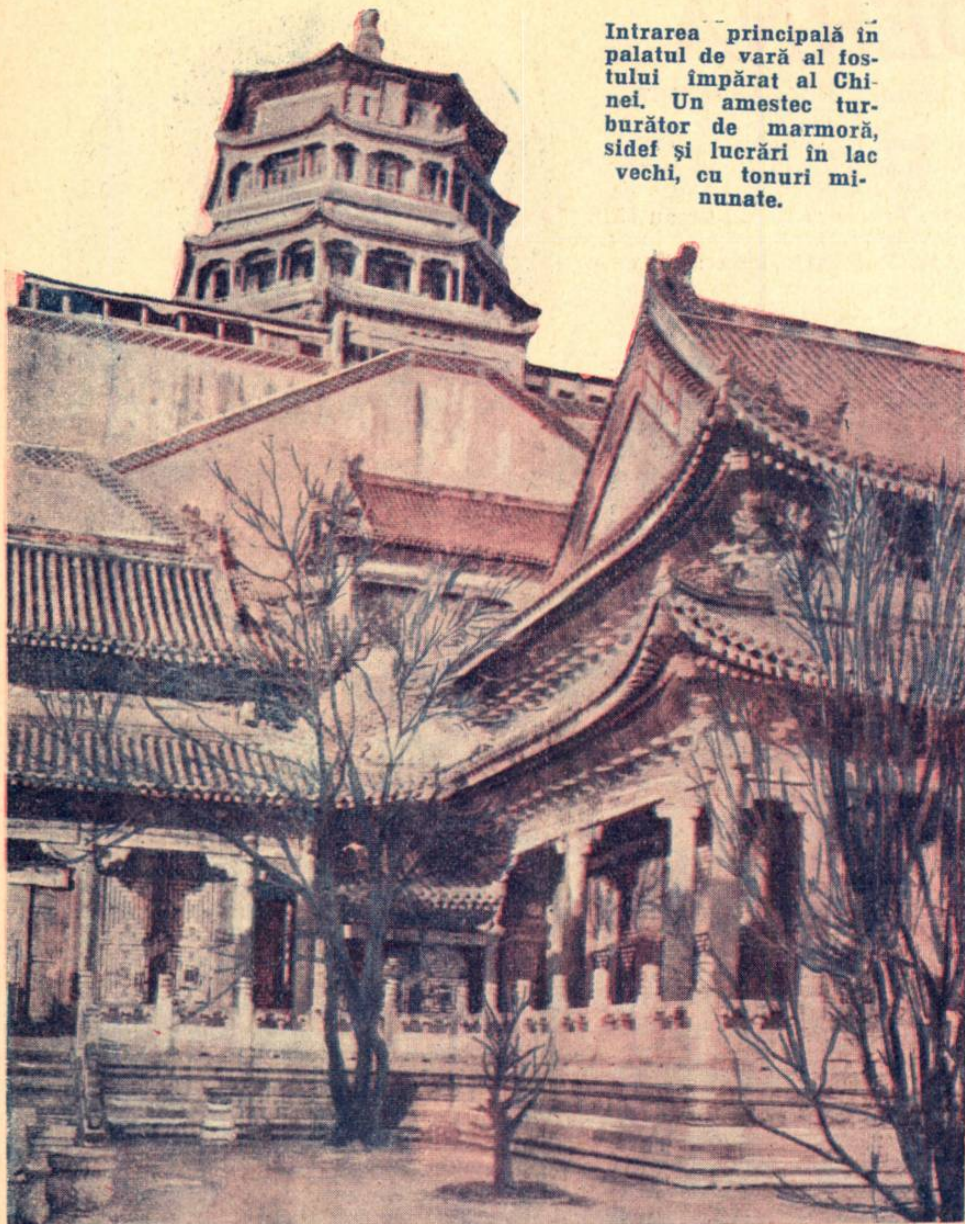
A trăi în miilocul forfotelii din lume, cu inima plină de curaj, asta menţine puterea noastră de mişcare şi naturaleţa, asta ne menţine tinere şi frumoase, iar frumuseţei îi este lumea deschisă.

Bucuria mea cea mare a ultimelor trei luni, n'a fost faptul că am fost proclamată drept cea mai frumoasă femee din lume. Titlul este o exagerare măgulitoare. Am fost poate la Viena cea mai frumoasă dintre 44 fete tinere. Alte sute sau mii, care sunt poate mult mai frumoase, au rămas întâmplător acasă. La anul, o alta va fi cea mai frumoasă. Ceeace m'a bucurat în deosebi, cu prilejul acestui concurs de frumuseţe, a fost faptul că am avut ocazia să cunosc puţin lumea şi să lărgesc orizontul meu. Şi tocmai din aceste motive am îmbrăţişat cu bucurie invitaţia la concurs.

Doresc să fiu considerată drept o fată modernă, nu pentru că sunt mândră de chipul şi înfăţişarea mea, ci pentru că mă silesc să fiu om în toată accepţia cuvântului, un om care să aibă deopotrivă curaj, seriozitate şi plăcere în viaţă. Doresc să fiu o femee modernă.

LISL GOLDARBEITER

Palate



Intrarea principală în palatul de vară al fostului împărat al Chinei. Un amestec turburător de marmoră, sidef şi lucrări în lac vechi, cu tonuri minunate.

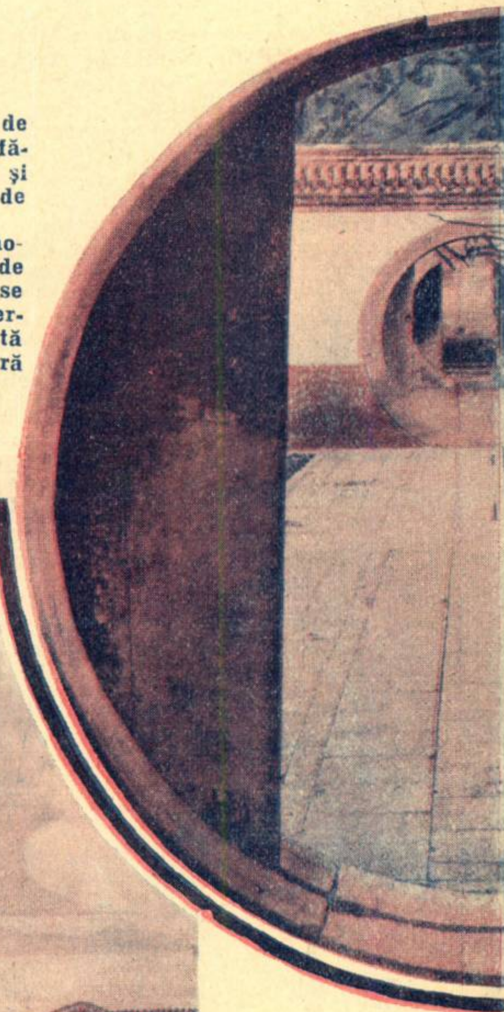
China a fost îngrădită, până mai acum câtva timp de un zid. Zidul chinezesc nu este numai un simbol, prin care să se arate că, în imperiul ceresc, n'au acces străinii, el este o realitate, este o operă uriaşe, clădită cu cinci secole înaintea erei noastre şi care alcătueşte un stăvilar gigantic de sute şi sute de kilometri, în faţa oricărei incursiuni străine.

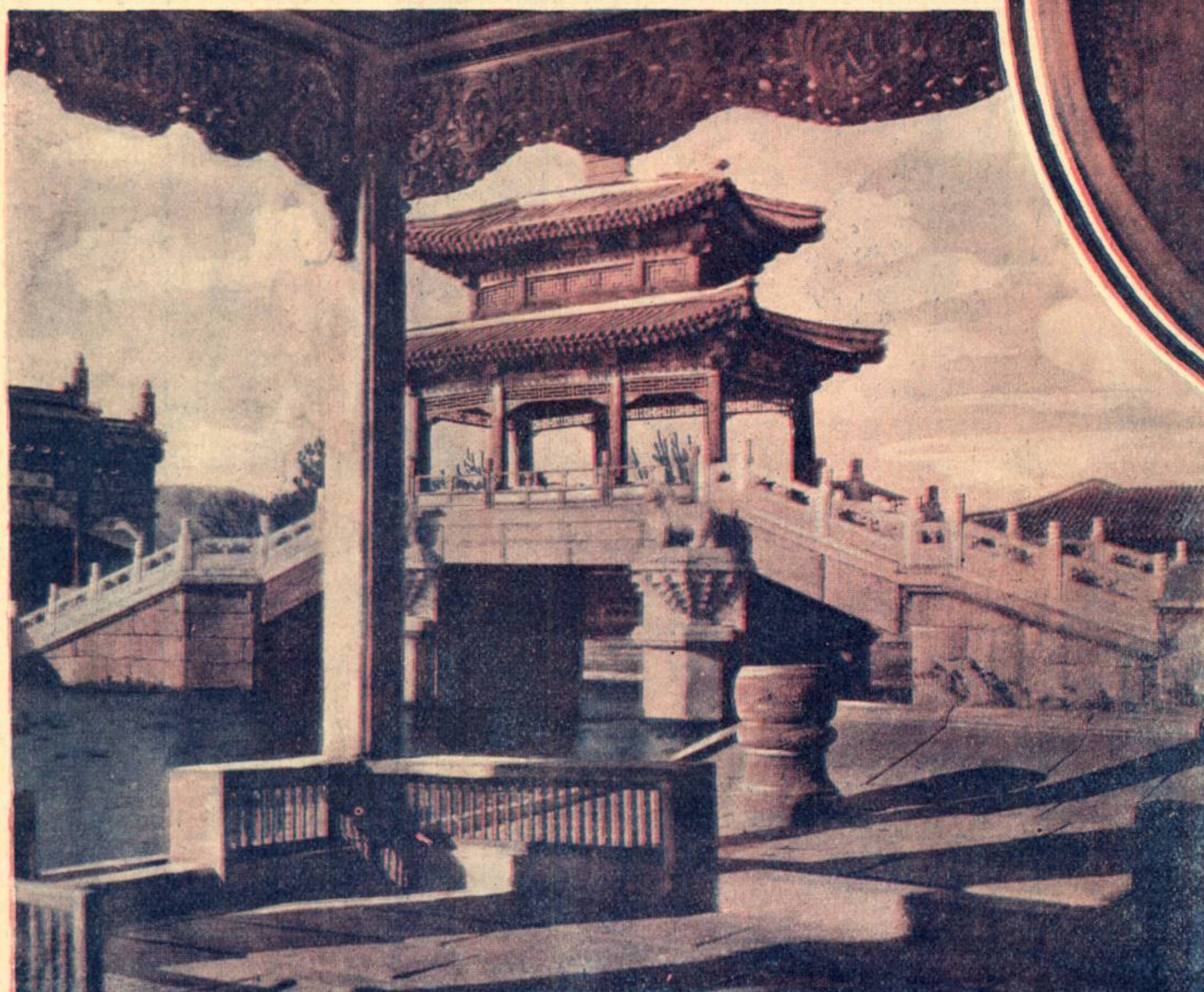
In interiorul acestui zid se ridică palate arhitectonice, cu atât mai minunate, cu cât sunt opera unei civilizaţii neinfluenţate şi au astfel un caracter de originalitate pură.

Aceste palate au fost până acum puţin cercetate. Ele înfăţişează întregul caracter religios, spiritual şi artistic al diferitelor epoce şi reprezintă cultura clasei conducătoare, de-alungul veacurilor.

Tschang-tso-Lin, dictatorul Mandciurei, a trecut în proprietatea statului, palatul ocupat odinioară de fiul cerului.

Caracteristica arhitecturei palatului chinezesc, este o înşiruire de pridvoruri si grădini în care se intră prin porţi monumentale şi care stau unele după altele, până la curtea interioară, de unde trepte de marmoră, ne conduc la terase înalte, la sălile de tron largi si severe. Şi apoi mai departe urmează iarăş alte curţi, una după cealaltă în care sunt încăperile palatului, orânduite după regula strict hotărîtă de ritual, pânăla labirintul nesfârşit al reşedinţei private, (dintre care pe unele le înfăţişează ilustraţiile





Puntea, în formă de cocoaşe de cămilă, făcută din marmoră, şi renumitul pavilion de mahon.

Coloanele de marmoră de-abia es din unde că suprafaţa apei se acoperă, iarăş, cu ierburi. Şi mai niciodată vre-un sunet nu turbură tăcerea de moarte.

chinezeşti

noastre). Aceasta se termină în grădinile particulare ale împăratului şi de cealaltă parte a porţii de nord, dominată de turnul pentagonal, de copaci şi de pavilioane. In părţi, templele strămoşilor întovărăşesc clădirea, alternând cu ministerele, cu palatele curtenilor şi de-alungul revărsării lor totale, terasele parcului minunat, cu lacurile adormite, pe ţărmurile şi insulele cărora se ridică reşedinţele admirabile de petreceri, punţi şi temple, făurite în adâncul verzui al copacilor.

Oricât de grandioasă ar fi plănuită această operă, ea — la fel cu toate construcţiile chinezeşti — îşi are grupele de încăperi mai mult în întindere, decât în înălţime. Cel care trece prin diversele încăperi şi prin toate aceste coridoare, rămâne profund impresionat de gradaţia artistică, obţinută printr'o construcţie simplă şi o ordine severă: cadrele bogat sculptate ale uşilor, bolţile de lemn, lăcuite în roşu închis, acoperişurile minunat dantelate şi festonate cu podoabe aurii. Toate nu sunt însă făcute spre a da aceea impresie de grandoare colosală, în faţa căreia omul îşi simte micimea ci, mai de grabă, pentru o armonizare artistică, de natură a înălţa pe om şi de-a încânta simţirea. Pretutindeni se păstrează o notă de omenesc, o măsură distinsă, care arată că însuş împăratul este legat de acest pământ şi exprimă modest dar în mod sensibil, prin arta arhitectonică chinezească, presimţirea unor puteri superioare.



Balaurul de bronz în faţa porţei imperiale, al cărui rost era să îndepărteze spiritele şi demonii, cari ar fi voit să intre, în lăcaşul fiului ceresc



O privire în fostul harem imperial. Fiecare favorită locuia o vilă proprie, şi putea să se depărteze complet de vecinele ei, cu ajutorul unei uşi pe şaniere



Cum se schimbă vremurile: Un preot albit de ani iniţiază, în tainele religiei, pe o fată, într'un templu din Shangai. O fată, după concepţia Chinei vechi, era o creatură ne folositoare.

Pe perete atârnă un covor minunat din palatul imperial din Peking. Acest covor a fost furat în timpul revoluţiei boxerilor şi adus în acest templu, unde aşteaptă un cumpărător.

REALITATEA

ilustrată



Pitorescul interiorului românesc

Domnişoara Constanţa Bălan (Miss Constanţa 1929)

Atelierele „Adeverul", S. A.

APARE SÂMBĂTA

REALITATEA ilustrată



In acest număr sunt 3000 lei pentru D-ta!

Un „Cross-country" femenin în Anglia

(Explicația în corpul revistei)

PREȚUL 10 LEI

„Miss România 1930"

va pleca la concursul internaţional, în primăvară

Lucrările de organizare ale celui de al douilea concurs, instituit de revista „Realitatea Ilustrată", pentru alegerea unei Miss România, pe anul 1930, au început şi zilnic primim la redacţie nenumărate înscrieri.

Cititoarele noastre şi publicul femenin din ţară s'au putut convinge atât din relatările presei mondiale, cât şi din povestirile d-rei Magda Demetrescu (Miss România 1929), publicate în ziarul „Dimineaţa" şi despre seriozitatea concursului nostru şi despre minunata recompensă acordată frumuseţii.

De data aceasta, concursul de frumuseţe se va desfăşura cu şi mai mult fast decât cel trecut, pe deoparte pentru că avem experienţa necesară, şi cunoaştem precis felul cum se desfăşoară concursul internaţional la Galveston, pe de alta pentrucă, în urma cererii publicului, am hotărît ca anul acesta, concursul să fie public.

Vom institui jurii de alegere judeţene, care să aleagă pe cele mai frumoase din regiunea lor, iar dintre acestea care vor veni la Bucureşti, o comisiune centrală, alcătuită exclusiv din artişti, pictori şi sculptori, va alege pe Miss România 1930.

Intregul concurs la Bucureşti va fi filmat de către casa „Gaumont" sub regisoratul d-lui Jean Mihail.

Am început pregătirile de timpuriu, spre a evita gerurile mari, care la noi sunt de obiceiu pe la sfârşitul lui Ianuarie şi începutul lui Februarie, şi spre a avea timp suficient ca după alegere, Miss România împreună cu celelalte concurente europene, care vor pleca la Galveston, să facă o călătorie de agrement, în toate oraşele mai mari ale vechiului continent. In felul acesta călătoria, una dintre cele mai atrăgătoare părţi ale concursului de frumuseţe, şi care se face cu un lux şi un fast extraordinare, se prelungeşte cu două luni.



D-ra MILADA DOSTAL *din Praga, studentă la drept a fost aleasă anul acesta „Miss Cehoslovacia".*

Condiţiunile de participare la concursul din anul acesta sunt aproape identice cu cele din anul trecut, şi anume:

CONDIŢIUNI DE PARTICIPARE

Candidata trebue să aibă vârsta de cel puţin 16 ani şi nu mai mult de 24.

Trebue să nu fie, nici să nu fi fost căsătorită.

Să trăiască la părinţi sau din muncă cinstită şi să aibă o purtare perfect morală.

Nu sunt admise artistele de orice fel şi nici manechinele.

La acest concurs poate participa oricare din candidatele la concursul nostru din anul trecut, întrucât n'a depăşit limita de vârstă. Nu pot lua parte, însă, acele domnişoare, care se vor fi prezentat la vre-un concurs internaţional.

Fotografia care ni se va trimite, să fie de dată cât mai recentă. Această fotografie n'are decât un rol eliminatoriu, noi emitem invitaţiuni la concursurile judeţene, care se fac în fiecare capitală de judeţ şi în Bucureşti prin prezentare personală.

Buletinul care se află în penultima pagină a acestui număr, trebue completat cu cea mai mare exactitate şi pus într'un plic cu fotografia. Pe plic se va scrie, pe lângă adresă (str. Costantin Mille No. 7, Bucureşti I) şi indicaţia: „pentru concursul de frumuseţe pe 1930" **Aceeaş indicaţie trebue s'o poarte şi corespondenţa adresată nouă, relativ la concurs.**

Acelaş drum

CÂND am urcat pentru prima oară colina, ce duce spre cimitirul oraşului, era pentru a însoţi un prieten, care-şi ducea părintele la locul de veşnică odihnă. Am privit atunci mormintele cu multă curiozitate, m'am înduioşat, în faţa unora din inscripţii şi m'am întors acasă uşoară, cu o urmă de regret, pentru acei pe cari îi lăsam acolo, dinapoia zidului împrejmuitor.

Dincolo, viaţa mi se păru mai clocotitoare şi mai interesantă ca de obicei şi mă aruncai în mijlocul ei, grăbită s'o trăesc, cu toate lucrurile şi necazurile inerente.

A doua oară, urmăm carul funebru al unei rude apropiate. De astă dată intrai în capelă şi strigătul de desnădejde al celor rămaşi, îmi pătrunse în ureche ca un burghiu.

Atmosfera din capelă era pregătitoare acelei din mormânt. Aerul lânced şi rece îmi îngreuia respiraţia, şi mă gândiam la voluptatea de a sorbi aerul de afară, ca un alcoolic silit câteva ore, la abstinenţă.

A treia oară, fui purtată aproape pe braţe, până la groapa care se căsca lacomă să înghită un părinte, drag şi preţios prieten. S'mţii atunci inutilitatea ceremoniilor funerare, care măresc durerile şi mă cuprinse o revoltă puternică, împotriva cioclilor şi a tuturor jeluitorilor de circumstanţă. Cimitirul luă înfăţişarea unui monstru nesăţios, în al cărui stomac vor intra treptat, treptat toţi prietenii şi toate rudele noastre.

Burghiul desnădejdii îmi pătrunse în suflet şi când ajunsei dincolo de zid uram viaţa, care-şi urma nepăsătoare cursul.

A patra oară, deznădejdea mă împinse dincolo de manejul, în care se antrenează, în miros de tămâe, lumânări şi chiparoase cei duşi, pentru viaţa de apoi — între culise. Acolo unde fiinţa scumpă ţi-e spălată de păcatele lumeşti, de mâini brutale şi nespălate, în mijlocul glumelor macabre...

Era o părticică din trupul meu, acolo pe targa neagră, din mijlocul camerei mortuare.

Burghiul deznădejdii îmi sfredelia acum sufletul şi cimitirul mă urmăria ca un coşmar, ziua şi noaptea. Vedeam mereu camera mortuară, cioclii, targa neagră şi golul care rămăsese în capelă, după ridicarea sicriului.

Mă agăţai mai cu îndârjire de viaţă. Ori cât de greu era preferabilă camerei mortuare.

Aveam un prieten jovial, care se amuzase toată viaţa, făcând pe alţii să râdă. Ne-am despărţit râzând. Ca întotdeauna îmi spusese-o snoavă.

Deunăzi am aflat că a fost adus în timpul nopţei cu automobilul, împachetat în formol şi sigilat, dintr'un oraş de provincie, — din motive de economie. Era depus în capela cimitirului.

Familia se ruga în lacrimi să-i se îngădue să-l mai vadă odată.

— Un pachet sigilat nu poate fi desfăcut, înainte de-a ajunge la destinaţie, fu răspunsul.

Respectul acesta, pentru sigiliu îmi aduse pe buze, un zâmbet. Fusese ultima glumă, pe care şi-o permisese prietenul jovial...

Capela cimitirului, rece şi întunecoasă, are acum pentru mine aerul respingător al unui bisturiu, înroşit de sângele predecesorului tău, pe masa de operaţie, pe care urmează să-i iei locul.

Tot aici, în mijlocul sălei acesteea, neprietenoasă, cocoţat ridicol de sus, pentru cineva care peste câteva clipe trebue să coboare atât de jos, va sta şi sicriul lung şi subţire, scurt sau diform, potrivit proporţiilor ce le voi lua, care mă va adăposti.

Poate că nici nu voi mai avea o formă concretă, sau poate că mă voi transforma în conţinutul unui pachet sigilat, pe care va fi scris, cu cerneală violetă, cuvântul: „fragil".

Un lucru e cert, că voi fi şi eu odată cocoţată acolo sus, că aceleaşi sfeşnice vor susţinea lumânările, care vor plânge eternele lor lacrimi de spermanţet, pe postavul negru, de pe catafalc. Aceleaşi chipuri consternate. Aceiaşi oameni nerăbdători să se sfârşiască odată şi dornici de aer proaspăt, vor înconjura catafalcul.

Simt pământul fugindu-mi de sub picioare şi plec, fără să mă mai uit îndărăt.

Dincolo de zidul împrejmuitor, în stradă, milogii, cu mâinile întinse, îngână melopeic, aceleaşi cuvinte.

Mă arunc într'o trăsură şi strig birjarului:

— Du-mă unde e vinul mai bun şi muzica mai veselă!

Anii trec mai grei, sau mai uşori. Viaţa e mai dulce sau mai aspră, dar gândul că va trebui să iau într'o bună zi, acelaş drum, stărue hain.

De multe ori tresar, în mijlocul nopţei, revăd poarta neagră, cu milogii cari îngână aceeaş melopee, camera mortuară, capela şi sicriul cocoţat ridicol de sus, pentru cineva care peste câteva clipe, va trebui să coboare, atât de jos, şi alerg cu gândul la cârciuma de peste drum, unde golesc însetată pahar după pahar şi adorm cu capul greu, pe-un colţ de masă.

SARINA CASSVAN

REALITĂŢILE VIEŢII

Gramofonul mântuitor.—Când salvezi o sinucigaşă. Regele cerşetorilor. — Moştenirea indezirabilă.—Un guler scump.—Domnişoara fluturatecă.-Verigheta lui Zigfield.—Aventurile frumoasei afgane Nuze Saradşi.



AJORITATEA oamenilor îşi pierd capul, într'o situaţie desnădăjduită şi dacă le eşuează timidele încercări de îndreptare, ei se lasă pradă disperării şi adesea îşi pun capăt vieţii.

Există însă indivizi înzestraţi cu un deosebit simţ practic, cari ştiu să se ajute, în orişice nenorocire, cum e de pildă d. Andreas Pivnicki, originar din Iugoslavia. Afacerile îi mergeau din ce în ce mai prost, ajunsese în mizerie.

Atunci omul se adresă, în scris, rudelor sale bogate din America, precum şi prietenilor, emigraţi acolo. Pivnicki primi, într'adevăr, câţiva dolari, depe urma demersului său, dar sumele erau departe de a-i satisface nevoile.

Ingeniosul negustor, se duse atunci la o fabrică de plăci fonografice şi comandă o duzină de plăci în care povestia cu glas înecat de lacrimi, despre grijile ce-l frământau, despre nopţile lui albe, din pricina mizeriei, etc.

Aceste plăci le trimise grupului de rubedenii şi amici, de peste Ocean, cu rugămintea, ca aceştia să le pună la gramofon. Rezultatul întrecu aşteptările solicitatorului. O ploae de dolari se abătu asupra lui. In curând norocul îi surâse din nou şi redevenise un om înstărit.

* * *



ACĂ n'ar fi avut această idee ingenioasă, Pivnicki după cum mărturiseşte el însuş, ar fi avut de ales între două soluţii: să se sinucidă, sau să cerşiască, pe uliţi.

De s'ar fi hotărît pentru prima soluţie, era foarte posibil, ca vreun om milos să-l fi salvat, aşa cum i s'a întâmplat unei domnişoare vieneze, care, sătulă de viaţă, s'a aruncat, în Dunăre.

Dar ce e mai ciudat în această întâmplare, de altfel destul de banală, e soarta salvatorului. In vâltoarea apei, acesta îşi pierdu portofelul unde-şi avea toată averea: 70 şilingi (circa 2000 lei). A doua zi amanetă o pereche de pantaloni, ca să aibe ce mânca.

Dar spre seară, intrând într'o cafenea, observă că nu mai are destui bani, spre a plăti consumaţia. Oferi chelnerului spre zălogire tabachera lui, de argint, dar chelnerul refuză acest aranjament, denunţându-l la poliţie. Noroc că judecătorul şi-a dat seama de împrejurările vitregi, prin care trecuse salvatorul fetei, şi-i dădu o pedeapsă uşoară.

* * *



UI Pivnicki îi rămânea soluţia cerşitului. Să nu credeţi însă, că e o meserie uşoară, mai cu seamă dacă o practici la Shanghai. Fiind port internaţional, acest oraş cuprinde un număr mare de cerşetori — aproximativ 50.000 de oameni. Sunt cu toţii membri într'o organizaţie specială, au şi un rege de care trebue să asculte. Nici un cerşetor nu cunoaşte numele acestui suveran, nimeni nu l-a văzut vreodată, dar fiecare cerşetor e dator să-i plătească lunar un anumit tribut. Dările sunt încasate de garda specială a „suveranului", formată de nişte vlăjgani, ce nu se dau înapoi dela nici o fără de lege. De curând, regele cerşetorilor a urcat dările, iar supuşii săi s'au revoltat. Doisprezece dintr'înşii, cei mai curagioşi, hotărîră să nu se supună ordinului. Peste câteva ceasuri răsvrătiţii au fost găsiţi ucişi, pe uliţile oraşului şi nu pe uliţi pustii. Totuş nu se găsesc martori, căci nimeni nu vrea să împărtăşiască soarta celor doisprezece.. Se bănueşte, că acest rege al cerşetorilor ar fi unul dintre cei mai bogaţi negustori chineji, cari se îndeletnicesc în special cu contrabanda de opiu. Averea lui putea deci să-i ajungă şi n'ar fi avut nevoe să recurgă la astfel de mijloace de îmbogăţire.

* *



însă în firea omului, să nu se mulţumiască niciodată cu ceiace are, ci să râvniască întotdeauna la mai mult, adesea fără să-i pese de provenienţa bunului dorit. Ciobanul polonez Kaminski, de pe moşia Dolnia, este desigur o excepţie, care confirmă regula.

Aflând că unicul său frate decedase în America şi-l lăsase singurul moştenitor al unei averi de 150.000 dolari, departe de a se bucura, bătrânul cioban refuză această moştenire. Nu voia să accepte un ban, dela frate-său, care prin cămătăriile lui îşi băgase părinţii în mormânt. Ş'apoi — pledează mai departe acest rustic filosof modern — sunt prea vârstnic şi n'am de gând să-mi pierd, acum la bătrâneţe tihna sufletului, de dragul unor moştenitori veseli. Ceeace am, îmi ajunge, pentru restul vieţii.

Deoarece în cazul refuzului averei, aceasta urma să treacă în posesia unui institut de binefacere, din America, rudele bătrânului îl deteră în judecată.

Judecătorul hotărî, că ciobanul e dator să intre în posesia moştenirei.

UN ORAŞ AGITAT: NEW-YORK

MULTE s'au scris despre uriaşa metropolă a Statelor Unite. Totuş nu există pană, care să poată descrie în întregime splendoarea, dar şi mizeria oraşului de pe insula Mannhattan, căci nici o editură nu s'ar încumeta să publice pusderia de volume, pe care această monografie le-ar necesita.

Iată însă că marele crach dela bursa din Wallstreet, — cel mai puternic plămân al finanţei internaţionale, — crach în care s'au pierdut zeci de miliarde de dolari, a pus din nou pe tapetul actualităţii marele oraş american.

E ora cinci dimineaţa. Uriaşul transatlantic se leagănă pe valurile agitate, iar prin ceaţa care se risipeşte în lumina roşiatecă a răsăritului, se desluşesc în zare conturele masive ale sgârie-norilor, clădiri cu 30 până la 60 etaje.

Toţi pasagerii sunt la bord. Prin toţi, se înţeleg natural, cei europeni sau din alte continente, căci priveliştea New-York-ului, văzută de pe mal la răsăritul soarelui, poate fi considerată ca un spectacol rar. In schimb, americanii dorm.

Soseşte şalupa căpităniei portului. Pe bord se urcă pilotul, care era aşteptat cu nerăbdare şi care urmează să conducă vaporul nostru la debarcader. Un om mărunţel, slab, cu o faţă energică, rasă şi cu doi ochi de vultur. Toată lumea îl înconjoară şi-l admiră ca pe o curiozitate de muzeu. Dar admiraţia generală are şi ea noima ei. Căci nu este lucru uşor, să conduci monstrul marin, care tot drumul a luptat cu furtuna şi cu valurile Atlanticului, printre sutele de vapoare ancorate în larg sau la cheiurile portului. Agil ca o pisică, se strecoară prin mulţimea care-l înconjoară, salută pe comandantul care i-a ieşit în întâmpinare şi se urcă repede pe puntea de comandă. Un şuerat strident al sirenei, şi vaporul se pune în mişcare. Intre timp, se face revizia paşapoartelor şi o vizită medicală superficială pentru pasagerii obişnuiţi, de către organele poliţieneşti şi medicale, sosite cu aceeaş şalupă. Funcţionari stilaţi, corecţi şi îndatoritori. In special medicul, este de o bonhomie extraordinară. Glumeşte cu fiecare pasager în parte şi împarte totodată cărţi de vizită cu adresa lui din Brooklin.

Trecem emoţionaţi, pe lângă magnifica „Statue a Libertăţii". Infine acostăm. Autorităţile vamale fac revizia bagajelor într'un timp foarte scurt şi sunt atenţi mai cu seamă la orice fel de flacon, căci alcoolul este strict prohibit în Statele Unite. Iar din interiorul vaporului se scurg sutele de emigranţi, cari sunt conduşi apoi la carantină, un soiu de barăci în genul lazaretelor din timpul răsboiului, — unde rămân câte-va zile în supravegherea unor medici.



Pe Fifth Avenue, printre maşinile de lux şi autobuze, trece un „cab", o trăsură veche englezească. Aceasta este o nouă originalitate a milionarului X, care şi-a construit un castel în mijlocul Far-West-ului, la sute de chilometri distanţă de orice localitate şi de linia ferată.



Micul văxuitor de ghete din faţa cutiei poştale, fredonează o arie, cu gândul la viitoarea-i bogăţie, căci mulţi din actualii miliardari şi-au început cariera ca şi el.

Intrăm în oraş. Pretutindeni domneşte o atmosferă trepidantă. Oamenii trec grăbiţi, spre a-şi începe sau termina afacerile. Căci trebue să ne înţelegem: New-York-ul este în speţă oraşul afacerilor, al afacerilor de tot felul.

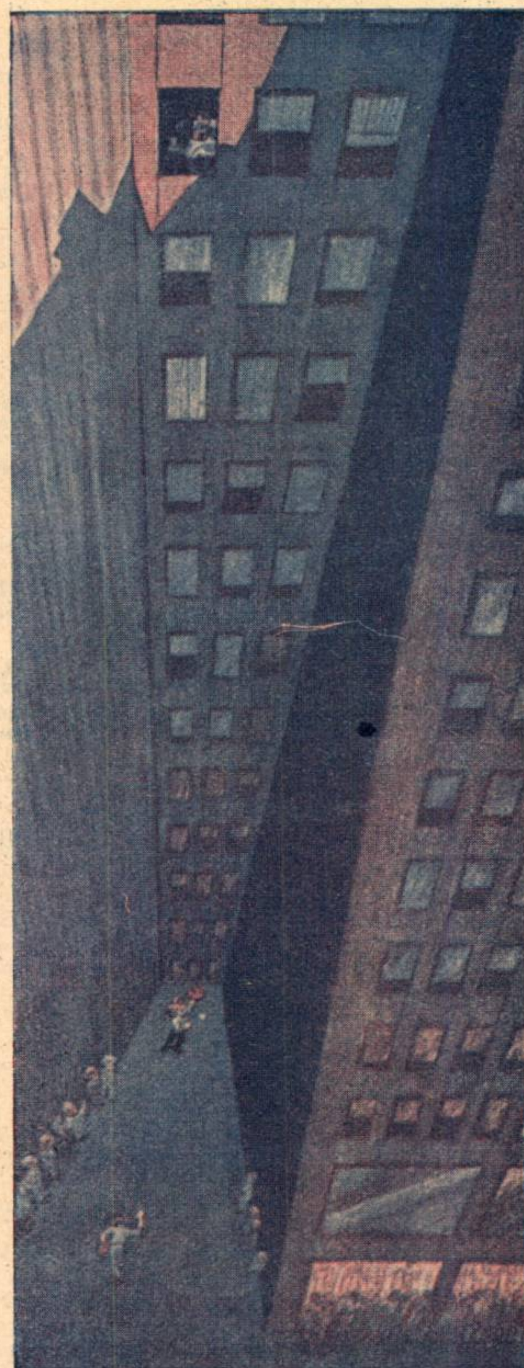
Vorbe se aud foarte puţine. Oamenii n'au timp de vorbe, natural de vorbe de prisos. Acesta este rezultatul atavic al luptei pentru existenţă a primilor colonişti americani, cari şi-au educat progeniturile pentru muncă, într'un perfect puritanism evanghelic. Şi aşa a mers din tată'n fiu, până azi.

Mii de automobile, autobuze, şi tramvae se încrucişează la intersecţiile străzilor. Un singur semn al agentului de circulaţie şi enormul lanţ de vehicule se opreşte.

Ciudat însă. Odată în interiorul oraşului, în haosul care te impresoară, îţi dai seama că nu eşti atât de impresionat pe cât te aşteptai. De jos, nu mai poţi diferenţia înălţimea „building"-urilor şi te găseşti imediat în elementul tău.

Intr'un colţ de stradă, lângă o cutie poş-

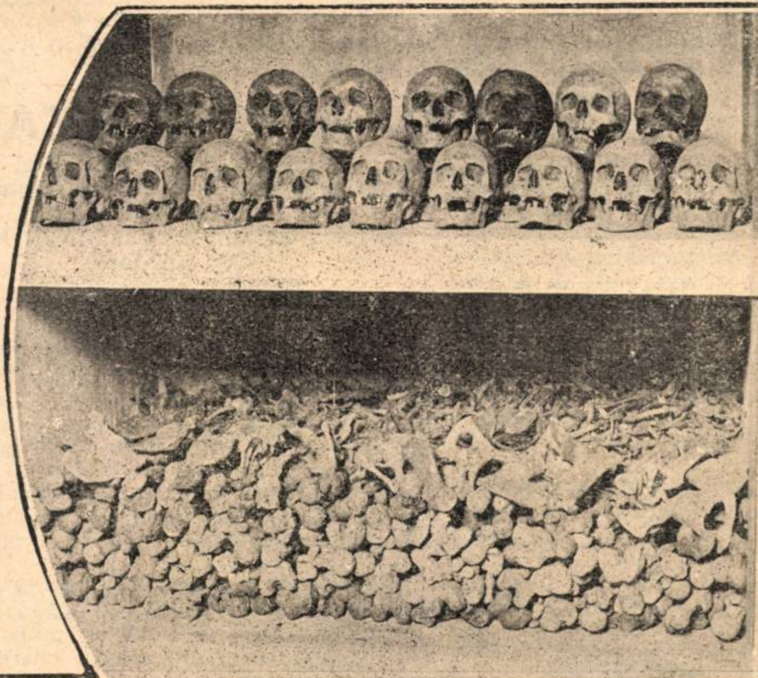
(Continuarea în pag. 29)



Americanul este sportsman prin excelenţă şi nu pierde niciodată ocazia de a lua parte la un match, fie ca spectator, fie ca jucător. Iată aci un match de base-ball (oină românească) jucată pe terasa unui sgârie-nori.

Reînhumarea unor eroi

Sâmbătă 2 Noembrie crt., cu ocaziunea Zilei Morților, la catolici, s'a inaugurat mausoleul în memoria eroilor italieni morți în captivitate în România, ridicat de guvernul italian. Solemnitatea a fost emoționantă și s'a desfășurat în asistența întregei colonii italiene din capitală, în frunte cu președintele ei, domnul Brunelli, a domnului Gabriel Prezziossi, ministrul plenipotențiar al Italiei în România, a atașaților militari și comerciali, a reprezentanților guvernului român și a unui numeros public.

















Serviciul religios a fost oficiat de Nunțiul Papal, monsegniorul Luigi Dolci, asistat de clerul dela Catedrala Catolică. Fotografiile noastre reprezintă câte-va scene dela această pioasă solemnitate: osemintele eroilor italieni, drapelul italian pe mausoleul eroilor, serviciul religios, mormintele eroilor din jurul catafalcului și fasciștii italieni, salutând memoria eroilor.

SPOVEDANII

GEORGE BANCROFT

...una dintre personalitățile cele mai viguroase ale ecranului american, a debarcat pe pământul bătrânei Europe, spre a se odihni, în urma unei munci excesive în studiourile transoceanice.



GEORGE BANCROFT

Sute de gazetari și fotografi, il asaltează. Ii trimet cartea de vizită și așteaptă ore întregi, ca să vadă și să prindă un cuvânt, dela acel care s'a impus, în lumea întreagă, prin ultimele sale creații.

Imi încerc la rându-mi norocul și, după zile întregi de alergătură și insistență, sunt primit, împreună cu alți reprezentanți ai revistelor și ziarelor străine.

...un colos... cu o privire ce te pironește în loc. Totuș atât de simpatic, încât, dela primul cuvânt, ești câștigat.

— „Credeam că venind aci, voi putea să mă odihnesc, însă cu regret constat, că nu pot scăpa, cu toate ordinele formale ce am dat, de-a nu primi pe nimeni. Vă stau la dispoziție domnilor și pentru a ușura această operație, vă voi spune, în câteva cuvinte, cum am ajuns „star", sau mai bine spus, cum am intrat în cinematograf. Trebue să recunosc, în primul rând că totul se datorește norocului și inspirației momentane. De mic am fost hărăzit pentru marină și, pentru acest scop, conform dorinței părinților mei, am urmat studiile la Academia navală.

Vocațiunea mea pentru teatru n'a întârziat să-și facă apariția și mă rodea ca un vierme. N'am putut să rezist acestei chemări și într'o bună zi, am părăsit meseria, spre regretul alor mei, și fără a mă uita înapoi, am luat drumul spre New-York, să-mi încerc norocul, în teatru.

Până în 1923 am jucat, în diferite piese și m'am bucurat de simpatia publicului. La această dată, când m'am căsătorit cu Octavie Broske, una din artistele cele mai „en vogue", ale Statelor Unite, trebue să recunosc fără modestie, că eram cotat ca unul dintre cei mai buni artiști din Broadway.

Ideea de a mă lansa în film începu să-mi surâdă și, într'o bună zi, mi-am strâns frumos bagajele și am pornit spre Hollywood.

Am putut, după puțin timp, să-mi găsesc un loc și am debutat în „Driven" primul meu film, în care interpretam rolul unui om brutal. Creația aceasta, care se potrivia de minune cu fizicul meu, a atras după sine și propunerea din partea D-lui Jessie L. Lasky, de a interpreta un rol, cam în acelaș gen, în „Code of the West".

De aci începe ascensiunea mea, cu adevărat rapidă. Jocul meu, în aceste filme, i-a atras atenția lui James Cruse, și iată-mă vedetă.

Rolul din „Nopțile din Chicago", a fost realmente o creație, recunoscută de toți. Odată cu acest film am fost consacrat „star".

Ultimul meu film este „Les Damnés de l'océan". Alături de mine vor apare Betty Compson și Baclanova. Acest film m'a făcut să-mi retrăesc tinerețea și să pun în serviciul cinematografului, cunoștințele mele marine. Am trăit cu adevărat rolul și mă gândiam cu recunoștință la părinții mei, cari m'au făcut să urmez școala navală, fără să bănuiască că voi da cu totul altă întrebuințare, cunoștințelor căpătate.



George Brancroft și Betty Compson în „Docurile din New-York"

Paris Octombrie 929.

H. DORU

Poșta cinefililor

Richard G. Lien Dyers: c/o Deutsche Universal Berlin W. 8 Mauerstrasse 82.

N. Bordei. D. Sireteanu, joacă la teatrul „Maria Ventura" și d. Barbelian la Teatrul Național. Adresa Elisei La Porta: Berlin Nürnbergerstrasse 46, II. Maria Florescu: Berlin Neukölln Boeomischestrasse 13. Nick Stuart: c/o The Standard Casting Directory Inc. 614 Taft Building Hollywood Cal. U. S. A. Este foarte greu să ajungeți actor de cinematograf, mai ales în America.

Iubita Smy. Adresa lui John Gilbert: c/o Metro Goldwyn Studios Culver City Cal. U. S. A. Este posibil să vă răspundă. Este căsătorit cu Ina Claire.

N. Beladrido. — Adresa lui Ivan Petrovich c/o The Standard Casting Directory Inc. 614, Taft Building, Hollywood Cal. U. S. A. Ivan Mosjoukine, Berlin W Kurfürstendam 195. Filme principale „Aghiotantul țarului", „Curierul țarului", „Lea Lyon", „Președintele din Costa Nueva", „Roșu și Negru", „Aventurierul"; ultimul lui film este „Dracul alb". Ramon Novarro c/o „Metro Goldwyn Mayer Studios. Culver City, Cal. U. S. A. Filme principale „Ben-Hur", „Ben-Ali", „Cadet marinar", „Amanții", „Nopțile din Singapore". Acum turnează filme vorbitoare.

Irina. — Iată adresele: Liane Haid: Berlin, Wilmersdorf, Würtenbergischestrasse 13; Carmen Boni: Berlin W, Uhlandstrasse 138; Wilhelm Dieterle, Berlin Wilm. Jännerstrasse 8; Erick Barkley, Berlin Hotel Bristol, Unter den Linden; Carlo Aldini, Berlin SW 48, Friedrichstrasse 27; Willy Fritsch Berlin, Charlottenburg Kaiserdamm 95; Livio Pavanelli, Berlin, Wilmersdorf, Rosenbergerstrasse 5.

Radu Botoșani. — Adresele celor mai importante case de filme din Germania: Homfilm, G. m. b. H. Berlin 48 Friedrichstrasse 5—6; „Saturnfilm" A. G. Berlin S W 48, Friedrichstrasse 207 și „Universumfilm" A. G. („Ufa") Berlin SW 68, Kochstrasse 6—8. Studio-ul cel mai mare este al acesteia din urmă.

Informațiuni

In cursul lunei Noembrie va apărea revista de literatură, artă și critică „Slova", bucurându-se de o colaborare aleasă.

* * *

ERNST LUBITSCH, cunoscutul regisor câștigă 125.000 dolari la fiecare film pe care-l realizează. Ceeace însemnează în lei, 20 de milioane.

* * *

* * *

— TOT DESPRE ERNST LUBITSH. In timpul turnării filmului „Patriotul" reputatul regisor, a consumat 30 cutii a câte 25 țigări de foi, în total 750 țigări de foi și 220 pachete cu un total de 4400 țigări.

Pentru a fi însă drepți, trebue să nu uităm că Lubitsch este foarte generos și în consecință, tot personalul studioului s'a înfruptat din depozitul notat mai sus.

* * *

* * *

— IN ANUL 1928—1929 s'au făcut peste 1350 filme. Din acestea 750 americane, 200 germane, 140 engleze, 130 rusești, 60 franceze și 70 pentru celelalte țări.

* * *

* * *

— CEA MAI MICĂ LEAFA *pe care o ia un actor la Hollywood este de 150 dolari săptămânal, sau în lei 24.000. Adică pentru 30 de zile aproape 100.000 lei. Atât cât câștigă la noi în țară un ministru.*

* * *

Sfătuim pe părinți să-și ducă copiii, în fiecare Duminică dimineața, la minunatele șezători culturale-artistice, pe care le organizează excelenta revistă „DIMINEAȚA COPIILOR", la Teatrul Lyric (fost Opera română).

* * *

* * *

* * *

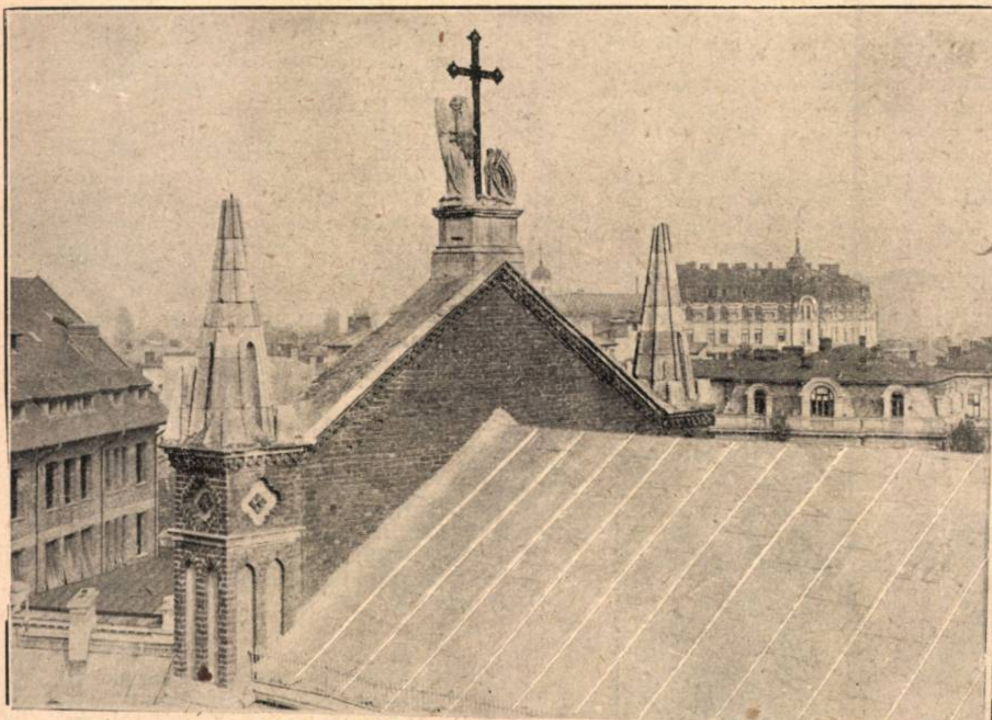
Ceasul rău ...

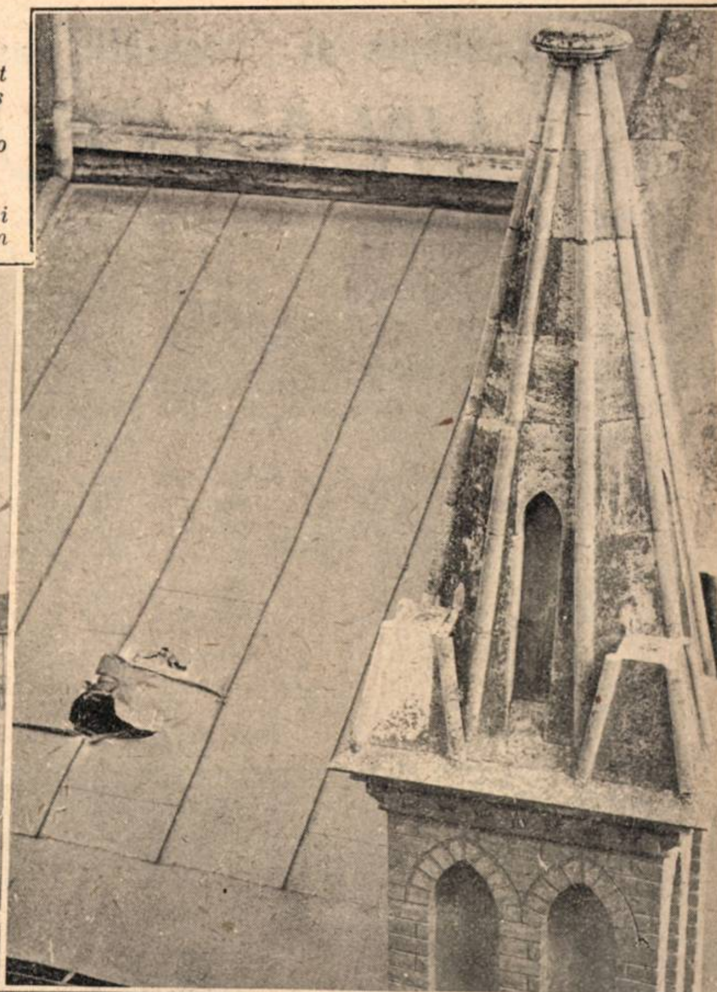
...policandrele au început să se legene în dreapta şi 'n stânga şi când au văzut că toate coloanele se sguduie, de par'c'ar fi sgâlţiite de un alt Samson, au înţeles că e un cutremur de pământ.

Au îngenunchiat cu toţii şi şi-au încredinţat soarta celui Atot-Puternic: „Ce-o fi să fie!"

Singură o femee a voit să scape şi cuprinsă de teamă a alergat afară...

Catapeteasma bisericii are în juru-i, o sumă de turnuri şi turnuleţe. Ingeri şi Sfinţi cioplaţi în piatră stau străjeri pe ace ste turnuri. Şi unul din ei s'a clintit în credinţa lui şi cutremurul lui Dumnezeu l-a doborît depe culmea unde fusese ridicat. Şi îngerul s'a prăbuşit la pământ.









Cum iese lumina soarelui după furtună aşa s'a liniştit pământul după cutremur. Iar jos pe asfaltul stradei au rămas în nesimţire: un trunchiu de piatră şi o femee cu creştetul sdrobit.

Romanul-concurs al „Realităţii Ilustrate“ după Leon Sazie **3.000 lei pentru cititori**

UN NASTURE DE MÂNUŞE

Cititorii sunt rugaţi să citiască cu atenţie această nuvelă şi să dea deslegarea pe care o cerem, în condiţiunile ce le publicăm în pagina 12-a.

PARTEA I.

Celebrul detectiv Paulin Broquet zise bancherului Adam Monier:

— Sunteţi şeful unei din cele mai mari bănci din Paris şi m'aţi chemat. E vorba de un furt, prin urmare?

— Exact.

— M'aţi chemat înainte de a sesiza parchetul şi sunteţi foarte turburat. Deduc de aci că nu vreţi să provocaţi un scandal, fiindcă bănuelile cad pe o fiinţă la care ţineţi.

— Exact!

— Ei bine, vă rog să-mi expuneţi cazul, în cele mai mici amănunte.

— Chestiunea e simplă, spuse bancherul. Un prieten al meu, din înalta societate, care nu face parte din finanţă, contele de Jardiet, a venit, Joia trecută, pela orele două, să-mi aducă suma de 100 000 franci, pe care i-o împrumutasem, acum câtva timp.

— Suma de 100.000 franci a dispărut, zise detectivul. Trebue să aflu cum şi cine a luat-o.

— Da.

— Suma a trecut pela casă?

— Nu. Era un împrumut personal. Contele de Jardiet mi-a adus-o aci, a pus-o pe biroul acesta. Ea consta din zece pachete a câte zece hârtii de o mie de franci, pe cari-i ridicase, cu câteva minute mai înainte, dela Societatea franco-niponă.

— Probabil că cele zece pachete aveau benzi de hârtie?

— Da, dar nu e un indiciu: toate băncile fac astfel de pachete, cu benzi.

— Dar nu toate băncile au aceiaş hârtie. Unele benzi poartă chiar firma casei, denumirea băncii.

— Aşa e.

— Poate că pe benzile banilor ce provin dela soc. franco-niponă, sunt cuvinte scrise în franceză sau în limba japoneză...

— Imi amintesc că am văzut litere japoneze pe benzile hârtiilor ce mi-a dat contele Jardiet.

— E un indiciu preţios...

VĂ VIZITEAZĂ CLIENTE MULTE?

Detectivul Paulin Broquet căută în casa de bani, în care bancherul susţinea că a pus banii furaţi, şi constată că nu era nici o urmă de efracţie.

— Cel care a deschis casa de bani, a avut cheia şi a cunoscut cuvântul, cu care se deschide broasca secretă. Cine a putut dispune de chee şi să ştie acel cuvânt?

— Casierul meu principal, d. Jaques Raymond, şi fiul meu Andrei. Jaques îmi este credincios de 12 ani, de când îl am în serviciu. Il consider ca pe fiul meu.

— Dar fiul d-voastră Andrei, dece poate să deschidă casa?

— Am încercat să-l iniţiez în conducerea băncii, dar a trebuit să renunt... Fiului meu îi place mai mult să petreacă...

— In ce zi aţi pus în casa de bani suma de 100.000 franci?

— Joi, 15 Mai.

— Ştiţi că Miercuri seară, fiul d-voastră a pierdut la cărţi 30.000 franci?



Detectivul Broquet examină casa de bani

— Da, mi-a cerut această sumă. Joi dimineaţa, dar am refuzat categoric, să-i mai plătesc nebuniile.

— Şi totuş, datoria aceasta a fost plătită, zise Paulin Broquet.

— Ştiu, şopti bancherul.

Deodată, detectivul se apleacă şi ridică de jos un mic obiect, pe care-l privi îndelung. Apoi, zise:

— Primiţi aci multe femei? Vă vizitează multe cliente?

— Foarte rar.

— De altfel, ele iau loc pe scaunul de lângă birou, des ul de departe de casa de bani?.

— Da.

După o clipă de tăcere, Paulin Broquet urmă:

— Aveţi o fată, cred?

— Cecilia, da.

— Poartă mănuşi albe... de piele foarte fină.... mănuşi de lux...

— Totdeauna, în adevăr. E una din cochetăriile ei.

— Mănuşi de fabricaţie engleză?

— Engleză? strigă d. Monier tresărind. Nu ştiu... Ce te face să crezi?...

— Dat fiindcă nu primiţi cliente aci, numai fiica d-voastră a putut pătrunde până la această casă de bani.

— Fiica mea nu vine niciodată în biroul meu.

— Şi totuş, am găsit lângă casa de bani, un nasture de mănuşe de femee, care poartă gravat numele fabricei: *Mabel, Strand, C. W. London.*"

Bancherul privi nasturele şi păli.

— De obiceiu, urmă detectivul, nasturii de mănuşi sunt rău cusuţi. Acesta a fost întărit; un fir de aţă a fost trecut peste aţa fabricei. Mâna care purta această mănuşe a făcut, în faţa acestei case de bani, o sforţare violentă... nasturele a sărit şi a rupt o părticică din pielea mănuşii!...

BANCHERUL GALANT

—E un amănunt fără importanţă, zise bancherul. O prietenă a mea... din înalta societate engleză... în trecere prin Paris.... Lady Bracewell, m'a consultat în diferite chestiuni financiare. Englezoaicele dau mâna cu putere... nasturele dela mănuşa ei a sărit...

— Când aţi primit vizita doamnei? întrebă Paulin Broquet?

— Joia trecută.

— Inainte sau după încasarea sumei de 100.000 franci?

— După.

— A!...

— Iată ce s'a petrecut, adăogă bancherul. Contele de Jardiet tocmai eşise de aci, când a venit fiul meu, ca să-mi ceară bani. Neavând vreme să mai deschid casa, am băgat banii în buzunarul jachetei, cu o clipă înainte de intrarea lui. Am avut apoi cu fiul meu o scenă foarte penibilă; am refuzat să-i mai dau bani. După plecarea lui furioasă, am scos banii din buzunar şi i-am pus în casa de bani. In acel moment, sosi Lady Bracewell.

— Şi aţi încuiat uşa casei de bani? întrebă Paulin Broquet.

— Nu cred... Am împins'o, numai. Broasca secretă în nici un caz n'am avut vreme s'o închid.

— Dar cheia unde era?

— Pe birou. Apoi, am pus-o în buzunar.

— Când?

— Indată, când am plecat la Bois, cu Lady Bracewell. Ea venise să mă ia.

— Dar înainte de plecare, aţi lăsat vre-o clipă singură aci pe Lady Bracewell?

— O, câteva secunde!... Am trecut în biroul lui Jaques, ca să-i spun că plec şi să închidă casa.

— Aşa dar, Lady Bracewell a rămas singură în faţa casei de bani, care nu era încuiată?...

— O, d-le Broquet, dar ce-ţi închipui?

— Lady Bracewell avea o poşetă?...

— Da, o poşetă mare.

— Şi nu s'a despărţit de ea nici o clipă...

— Da, aşa e...

— Şi aţi stat mult la Bois?

— Nu. Am vizitat împreună cu Lady Bracewell vila mea dela Meudon. — vila „Pompadour". Dar pe drum ne-a apucat ploaia. Lady Bracewell s'a putut adăposti sub o boltă, dar eu am fost udat lioarcă. De aceea, a trebuit să-mi las jacheta la vilă şi să iau un veston de schimb, pe care-l aveam acolo.

— Şi jacheta?

— Am lăsat-o la grădinarul meu, Anton, şi la nevasta sa, ca să se usuce...

Vineri dimineaţa, Jaques m'a anunţat că, în ajun, după plecarea mea, când a încuiat casa, nu a găsit înăuntru cei 100.000 franci!

— Şi tot Vineri, fiul d-voastră şi-a plătit datoria de 30.000 franci! Trebue să ne spună dela ce cămătar a împrumutat această sumă.

Voiră să-l cheme, dar Andrei plecase cu sora sa la Poitiers şi anunţase că se vor întoarce a doua zi.

Detectivul răscoli apoi în toate colţurile

(Continuarea în pag. 12-a)

Un Român în regiunile arctice

D-l Constantin Dumbravă, care pleacă la polul Nord, vorbeşte „Realităţii Ilustrate"



Dr. CONSTANTIN DUMBRAVĂ

PARIS, Septembrie 1929.

Dumbravă, încă destul de tânăr, este de 8 ani un specialist în explorări polare. De talie mijlocie, cu o înfăţişare mai mult debilă, discretă, chipul lui lasă să se întrevadă omul de ştiinţă. Fire hotărîtă el ştie să înfrunte toate neajunsurile climatului glacial. Acest explorator, necunoscut încă la noi, a binevoit a ne da oarecari lămuriri asupra activităţii sale de până acum şi să ne confieze proectele de viitor.

EXPEDIŢIA DIN 1927

In primul rând, spune d. Dumbravă, sunt foarte măgulit că presa română, şi în special revista **„Realitatea Ilustrată"**, s'a grăbit a mă vizita, deaceea îmi permit a transmite prin dv. omagiile mele conducătorilor, cât şi cititorilor acestei excelente reviste.

Acum iată pe scurt istoricul explorărilor mele din trecut. Incă din 1925 am început a mă lansa în expediţiuni arctice. Am fost în Groenlanda, făcând oarecari studii meteorologice şi geografice. Reîntors, pasiunea pentru ţara gheţarilor şi a zăpezii veşnice, a teritoriului unde n'a călcat picior de om, creştea din zi în zi. Elaborasem un proiect, pentru o expediţiune arctică. Am găsit sprijinul binevoitor al soc. geografice din Franţa şi Belgia şi, după o îndelungată pregătire, la 28 Mai 1927, am părăsit New-York-ul, pe bordul vasului **„Republique"**, cu destinaţia Copenhaga. Aci am organizat voiajul pe bordul unui vas danez, pus la dispoziţia mea de către guvern, vas construit în aşa fel, că putea înfrunta, cu multă uşurinţă, presiunea gheţarilor. Pe bordul acestui vas, numit **„Gertrude Rask"**, am încărcat toate cele necesare, pentru o şedere mai îndelungată. Ca ajutor aveam pe un tânăr ofiţer, din armata belgiană, **Freddy Bernard**, elev al d-lui Jannotte, directorul Institutului regal de Meteorologie, care tânăr m'a secondat în observaţiuni meteorologice şi botanice.



Focă groenlandeză, apărându-şi puiul

După 10 zile de navigare, am ajuns la **Angmasalik** o localitate din Groenlanda, situată pe coasta de Est. Expediţiunea astfel organizată purta numele de **„Expediţia româno-groenlandeză"** şi avea ca membri de onoare pe cele mai mari somităţi ştiinţifice din America.

Angmasalik este o localitate de dată recentă. A fost fondată în 1893 şi e locuită de eschimoşi, cari trăesc numai din vânătoare şi pescuit.

Studiile, făcute la faţa locului, sunt de ordin meteorologic, geologic, botanic, zoologic, geografic, etc. Cu ocazia acestei expediţii am luat şi un film de 3.000 m., care îmi serveşte la conferinţe. Filmul conţine toate peripeţiile din timpul expediţiei, precum şi scene din viaţa indigenilor. Am făcut studii interesante asupra anticiclonilor glaciali cari domină actualmente în Groenlanda centrală. Studiile mele erau făcute în acelaş timp cu prof **Hobbs** dela Universitatea din Michigan, care explora partea occidentală, pecând eu partea orientală. La reîntoarcere am publicat studiile făcute la faţa locului şi am ţinut câteva conferinţe, pe care le-am însoţit de proectarea filmului. M'a interesat mai mult viaţa eschimoşilor, asupra cărora am făcut comunicări extrem de importante. Am adus cu mine o colecţie foarte bogată, etnografică, o vulpe argintie, pe care am donat-o grădinii zoologice din Anvers, un foetus de Focas Foetida, conservat în formol, pentru Muzeul de Istorie naturală din Paris, o doză de sânge de eschimos, destinată Institutului Pasteur, spre studiere, un urs alb, o focă cu capuchon, împăiată şi numeroase cranii de om şi mamifere. Am adus deasemenea un bogat catalog, al florei groenlandeze.



Auroră boreală, fotografiată într'o zi din luna Decembrie, la orele 11 a. m.

Aceasta ar fi, pe scurt, istoricul primei expediţiuni româno-groenlandeze.

PROECTUL CELEI DE-A DOUA EXPEDIŢIUNE

Actualmente, lucrez intens la organizarea unei importante expediţiuni pur româneşti, deoarece o intitulez „Expediţia românească la Polul Nord". Fondurile acestei expediţiuni vor fi o parte din resursele mele personale şi o frumoasă subvenţie, oferită de universităţile americane.

Ţinta mea e de a stabili, la nord-estul Groenlandei la 75° lat. boreală, o bază aeriană, constituind un punct favorabil, pentru viitorul traseu de navigaţie aeriană, America-Europa. Dela acest punct până la New-York, este o distanţă de 2.800 mile, aproximativ 4.000 km.

După ce voi traversa banchizele, voi cobori spre marea Baffin, prin strâmtoarea Davis, spre New-York, în lungul coastei Labrador.

Timp de 4 luni din an, condiţiunile atmosferice sunt favorabile şi am impresia că stabilirea unei baze aeriene, în Groenlanda, la punctul vizat de mine, ar fi excelentă.

In ceeace priveşte organizarea acestei expediţiuni, vă pot spune că voi îmbarca pe vaporul, cu care plec, un avion, un biplan, tip american, care îmi va servi în raidul meu. Cu toate că şi eu sunt un bun pilot, am la dispoziţia mea pe unul dintre cei mai buni piloţi americani, căci vreau să-mi rezerv partea observaţiunilor. Plecarea mea cu avionul va avea loc în 1931, după ce timp de un an voi face observaţiuni locale. In timpul şederii mele la Pol, voi întocmi o hartă meteorologică a regiunii, făcând zilnic sondagii aerologice, fie cu ajutorul baloanelor sonde, fie cu smee, prevăzute cu aparate de înregistrat. De asemenea voi întreprinde recunoaşteri aeriene, pentru a explora imensul gheţar de 518.000 km. pătraţi, unde am impresia că se găseşte localizat anticiclonul glacial. Baza mea se va afla la o depărtare de 15° lat. de pol, ceeace îmi va permite a face studii extrem de interesante. In primăvara anului 1931 voi pleca pe cale aeriană spre New-York.



Tip de femee eschimosă

In ceeace priveşte aprovizionarea, ca un bun cunoscător al Groenlandei, îmi voi permite a înlătura inconvenientul de a lua cu noi tone întregi de conserve. Voi reduce totul la minimum posibil, fapt care îmi va da posibilitatea de a lua cu mine un cât mai mare număr de aparate ştiinţifice, pentru înregistrat.

In Groenlanda se găseşte carne de focă excelentă, peşti delicioşi, păsări de tot felul şi astfel voi evita alimentaţia bazată pe carne conservată.

Sunt decis ca la revenirea mea din America, prin luna Martie 1930, să fac o vizită în România.

Pregătesc de altfel lucruri mari pentru ţară, lucruri pe care deocamdată nu le pot da publicităţii.

In tot cazul sper să ne mai întâlnim înainte de plecarea mea la pol şi vă voi mai împărtăşi planurile.

M. DORU

UN NASTURE DE MÂNUŞE

(Urmare din pag. 8-a)

casei de bani, dar nu găsi decât scrisori, polițe și acte, iar pe raftul unde Monier declarase atunci, că pusese suma de 100.000 franci, nu se afla decât un ziar împăturit şi un program de teatru...

Monier mărturisi că Miercuri seară fusese la teatru, cu Lady Bracewell.

AFACEREA SE COMPLICĂ

Or, a doua zi, când Cecile şi Andrei se înapoiară acasă, Andrei refuză cu cea mai mare încăpățânare să spună de unde a luat banii, cu care a plătit datoria de 30.000 franci.

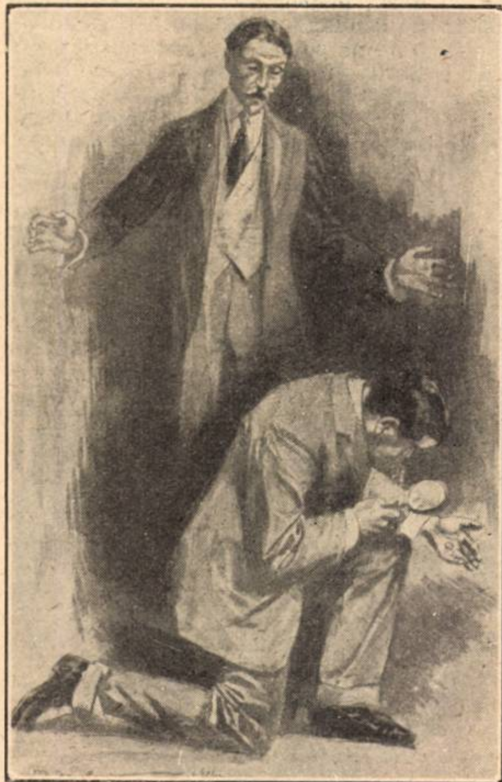
Pe seară, Paulin Broquet fu martorul unei ciudate scene.

Cecile se întorsese dintr'o plimbare în oraş.

Fata se aşeză o clipă pe o bancă de piatră, într'un colț retras, din seră. Se părea că aşteaptă pe cineva. Işi scoase mănuşile albe şi le puse pe bancă, lângă ea.

După câteva momente, intră în seră Jaques, casierul d-lui Monier, furişându-se pe după plantele exotice. Un schimb de şoapte febrile urmă între el şi fata bancherului. Se sărutară îndelung; apoi Cecilia îi strecură un mare pachet de bancnote, se ridică şi plecă.

In timpul mesei de seară, Broquet surprinse altă scenă. Jaques scoțându-şi tabachera, din buzunarul său, căzu sub masă



...examinează cu atenție obiectul...

o mănuşe mică, albă, de doamnă!

Paulin Broquet încercă s'o ridice, ca să vadă dacă-i lipsia un nasture, dar Jaques observând, lăsă să-i cadă şervetul peste ea, şi o ridică împreună cu şervetul.

După masă, Jaques ieşi.

Paulin Broquet îl urmări. Il văzu cum îşi ia pălăria; detectivul eşi în stradă după el. Jaques intră într'o somptuoasă vilă, dar eşi îndată.

Detectivul, ca să afle cine locuia aci, se apropie de intrare. Pe cutia de scrisori scria: „*Lady Bracewell*". Paulin Broquet sună. O bonă îl introduse, spunându-i că doamna era la teatru. Ca să câştige timp, detectivul ceru cele necesare ca să-i scrie un bilet.

Şi în timp ce bona se duse să aducă ce trebuia, Broquet făcu o mică inspecție în odăi. Or, în salonaşul în care fusese primit, într'un vas larg, în care se aflau o broşe şi o floare uscată, detectivul văzu o pereche de mănuşi albe, de doamnă. Le strecură în buzunar. Sub ele, se afla o hârtie de o mie, cu o bandă dela soc. franconiponă.

Afară, la lumina unui felinar le cercetă: un nasture cu o bucățică de piele, lipsia!

Pe ceilalți nasturi se afla inscripția: „*Mabel Strand. C. W. London*".

Nu cumva Jaques adusese aceste mănuşi la Lady Bracewell? se întrebă detectivul.

FOCURI DE ARMĂ

In aceiaş noapte, Paulin Broquet se duse la vila Pompadour, dela Meudon, ca să culeagă alte indicii.

Se strecură în parcul vilei şi se apropie pe furiş de locuința grădinarului.

Obloanele erau lăsate. Printr'o crăpătură, Broquet zări o scenă ciudată: Anton avea o puşcă în mână şi soția sa un topor. Ei auziseră desigur sgomot; detectivul se depărtă.

Dar din casă, printr'o crăpătură, Anton trase focuri de armă, fără să întrebe cine sosise.

Il zărise oare grădinarul, — se întreba Broquet, — când se strecurase în parc, şi voia să-l omoare? Ştia oare moş Anton că Broquet e detectivul? Avea oare un autor moral această tentativă de crimă?

Broquet povesti rezultatul cercetărilor sale d-lui Monier, care îi spusese:

— Inchipuie-ți că Firmin, valetul meu, a dispărut!

— De când?

— De azi dimineață, de când a văzut că începi d-ta cercetările! Il trimesesem la vilă să-mi aducă jacheta, pe care o lăsasem acolo, şi nu s'a mai întors.

In după amiaza aceleiaş zile, Paulin Broquet află că Firmin fusese victima unui accident de automobil. Pe când traversa strada o maşină îl isbise şi-l rănise la cap. Cu o ambulanță a salvării Firmin fusese transportat la spital şi pansat acolo. Valetul ceruse să fie trimes acasă la el.

La poliție se aflau jacheta şi un sac de grăunțe, pe care Anton grădinarul le dăduse lui Firmin spre a le duce bancherului.

Detectivul cercetă jacheta, dar nu găsi nimic, în buzunarul ei.

Concursul „Realității Ilustrate"

Cu nuvela pe care o publicăm în numărul de față, instituim un concurs, care socotim că va interesa pe cititori atât prin forma lui originală, cât şi prin premiul mare, pe care-l oferim:

„S'A PIERDUT O SUMĂ IMPORTANTĂ" TREI MII DE LEI PENTRU CEL CARE O GĂSEŞTE

Pe baza datelor cuprinse în nuvela publicată să se prevadă sfârşitul, imaginat de autor, răspunzând la întrebarea:

UNDE SUNT BANII?

Soluțiile nu trebuie să cuprindă mai mult de 20 rânduri şi vor fi adresate revistei noastre, împreună cu bonul din această pagină. Pe scrisorile ce ni se vor trimite, se va menționa: „Soluția concursului". Spre a putea alege între autorii răspunsurilor exacte, rugăm pe cititori să ne spună, tot odată, câți participanți cred ei că vor fi la acest concurs. Vom clasifica întâiul pe acela dintre concurenți care va da un răspuns exact şi va fixa o cifră mai apropiată de numărul total al concurenților. Acesta va primi

TREI MII LEI IN BANI

Răspunsurile se primesc până în ziua de 25 Noembrie şi sfârşitul nuvelei, împreună cu numele câştigătorului îl vom publica în ziua de 30 Noembrie.